

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROSIE WALKER

THE BRIDE'S SECRET

**They say I killed him.
But only I know the truth.**

An utterly gripping psychological thriller with a heart-pounding twist

GELİNİN SIRRI

YÜREK HOPLATAN BİR TERS KÖŞEYLE SON DERECE
SÜRÜKLEYİCİ BİR PSIKOLOJİK GERİLİM

ROSIE WALKER

bookouture

BOOKS BY ROSIE WALKER

Gelinin Sırrı

Kocamın Eski

Sevgilisi Bebek

Monitörü

Ev Yangını

Bir Seri Katilin Sırları

SESİ OLARAK MEVCUT

Kocamın *Eski Sevgilisi* (*İngiltere* ve *ABD*'de mevcut)

Bebek Monitörü (*İngiltere* ve *ABD*'de mevcuttur)

CONTENTS

Birinci
Kısım
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm İkinci
Kısım 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Sonsöz](#)

[Bebek Monitörü Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Rosie Walker'dan Daha](#)

[Dinleyin 'ın FazlasınıRosie](#)

[WalkerKitapları](#)

[Rosie Walker'dan](#)

[MektupKocamın Eski](#)

[Sevgilisine](#)

[Teşekkür Yayın Ekibi](#)

*Suzy Pope için,
mükemmel en iyi arkadaş, yazar, editör ve ilk okuyucu*

*Ve Charlotte Robertson için,
parlak edebiyat ajanı ve arkadaşı*

BİRİNCİ BÖLÜM

MAEVE

'Yarın hayatımın geri kalanının ilk günü olacak. Başlamak için sabırsızlanıyorum," diyorum titrek bir sesle ve masanın etrafındaki en yakın arkadaşlarıma ve aileme bakıyorum.

Beklenti dolu gülümsemelerle bana bakıyorlar. Bu gece ayağa kalkmam için beni cesaretlendiren, elime taze bir bardak şampanya ve portakal suyu sıkıştıran ve "Konuş, konuş, konuş!" diye bağırان, müşteriden arkadaşına dönüşen Ella'ya göz kırpmıyorum. O da başıyla onaylıyor, Robert ve bana gülümserken yüzünde kocaman bir sırıtış var. Pek çok düğünde erkeklerin gelin *hakkında* konuştuğunu söylüyordu: sağdıcın konuşması, damadın konuşması, gelinin babası... Bu yüzden bugün Ella'nın teşvikiyle geleneği bozmaya karar verdim. Prova yemeğinde aile ve yakın arkadaşlardan oluşan çok sıkı bir grup olduğu için ayağa kalkıp konuşma cesaretini gösterdim.

Yanımda duran nişanlım Robert'a bakıyorum, elinde bir bardak, diğer kolu belime sarılmış, beni kendine çekiyor.

Ev kokuyor ve boynu ile omzu arasındaki boşluğa sokulmak istiyorum. Ela gözleri mum ışığında parlıyor ve sanırım dökülmemiş bir gözyaşının parıltısını algılıyorum. Bir kıkırdamayı bastırıyorum ve kendime onu daha sonra kızdıracağımı hatırlatıyorum. Ama hiçbir şeyi değiştirmedim. Her zaman birbirimizin tam zıttıyız: Ben sertim, o yumuşak. Ben sertim, o yumuşak. Ve bir şekilde işe yarıyor.

Başardık.

Boğazımı temizliyorum, hazırlık yapmadan bile ne söyleyeceğimi biliyorum. Gerçeği söyleyeceğim, tüm kalbimle. Bunu yaparken biraz gülünç hissetsem bile.

"Aşık olmak istemiyordum. Kendi başıma gayet iyiydim, kendime bunu söyledim. Ve beni dinleyen herkese. En yakın arkadaşlarımdan restoranda bilmiş bir kahkaha yankılanıyor.

Masanın birkaç koltuk ötesinde annem ve babam birbirlerine gülümsüyorlar ve annemin masanın altından babamın romatizmalı elini tutup sıkıldığını, omuzlarının birbirine değdiğini görüyorum. Kıyafetlerini uyumlu hale getirmişlerdi: babamın kravatının bebek mavisi rengi annemin elbisesinin kuşağıyla uyumluydu.

Yanlarında, Robert'ın annesi Hilda bardağından bir yudum aldıktan sonra bardağını yere bırakıyor, alametifarıkası olan kahverengi ruju bardağın kenarında mükemmel bir yarım ay bırakıyor. Önündeki masa örtüsüne bakıyor, ben konuşurken başını kaldırıp gözlerime bakmıyor. Benden hiç hoşlanmadı - bunu görünüşümle ilgili tipik çekincelerine bağlıyorum: kısa kırmızı dalgalı saçlarım, kaslı fiziğim ve üst üste dizilmiş kulak piercinglerim. Ama Robert için burada ve önemli olan da bu.

"Arkadaşlarım, derslerim ve müşterilerim, küçük dairem ve kedim Napoleon vardı. Yıllardır bilinçli olarak kendi başımaydım ve bir erkek aramıyordum. Sert, dikenli ve bağımsızdım ve oldukça memnundum. Ta ki iki yıl önce bir gün en iyi arkadaşım Sarah'nın otuzuncu yaş günü partisinde onun ağabeyi ile tanışana kadar. Evliliğimizin Sarah'yı da baldızıma dönüştürecek olması bir bonus.

Masanın yarısındaki boş koltuğuna bakıyorum ve bir hayal kırıklığı göğsümü sıkıştırıyor. Ama o yükseklerde uçan bir veri teknolojisi avukatı ve New York'taki müşterileriyle yapacağı büyük bir toplantının bu akşamki yemeği kaçırmamasına neden olabileceği konusunda beni zaten uyarmıştı.

Robert'ın da kız kardeşinden bahsedince kaşlarının çatıldığını görüyorum. Telefon edip bu akşam gelemeyeceğini söylediğinde hayal kırıklığına uğradığını biliyorum. Yetişkin olmalarına rağmen bazen çocuklar gibi didişiyorlar ve Robert'ın telefonda fısıldayarak yaptığı uyarılardan kız kardeşinden memnun olmadığını duyabiliyordum ve bu hissin karşılıklı olduğundan şüpheleniyorum. Yine de yarın en önemli kısım ve o da bunun için burada olacak. Sarah her zaman benim için en sonunda gelir.

Bir nefes alıyorum ve konuşmaya devam ediyorum.

"Sadece birkaç randevuda zırhım düştü ve kalbim bu uzun boylu, sıska ve köşeleri kırışan nazik gözleri olan biraz garip sanatçıya açıldı. Bu alışılmadık açıklık karşısında yanaklarımda ısındığını hissediyorum ve Robert belimdeki kavrayışını sıkılaştırarak

Başımı. Dayanışması için sessizce teşekkür ederek ona bakıyorum. İhtiyacım olduğunda hep yanımda oluyor.

"Hızlı ve sert bir şekilde aşık oldum ve Robert birinci yıl dönümümüzde evlenme teklif ettiğinde "evet" demeden önce bir an bile tereddüt etmedim. "Bildiğin zaman bilirsin" derler - ve ben de biliyordum. Otuzlu yaşlarımın ortasındayım ve iyi bir adam bulduğumda onu tanıyacak kadar işlevsiz ilişkiler, kaçamaklar, durum birliktelikleri ve kalp kırıklıkları yaşadım. Ve Robert iyi bir adam. En iyisi.'

Robert'a doğru eğildim ve o anı kucakladım, bugün Robert ve benimle kutlama yapmak isteyen tüm bu harika insanlar tarafından tam da olduğum kişi olduğum için sevildiğim ve kabul edildiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum. Onların önünde korkmadan ayağa kalkıp kalbimi açabildiğim için.

Soğutulmuş bardağı sıkıca kavrayıp havaya kaldırıyorum, minik baloncuklar yukarı, yukarı, restoranın avizesinin ötesine süzülüyor. Kapıda bir garsonun gezindiğini, içeri girip tatlı tabaklarını ve peçeteleri toplamak istediğini görebiliyorum. Restoran bardaklarımızı yenilemeyi bırakana ve garsonlar etrafımıza sandalyeleri dizmeye başlayana kadar bitirip herkesin kaynaşmasına izin verme zamanı.

'Lütfen kadehinizi sevgili müstakbel kocam Robert'a ve sonsuza dek birlikte mutlu bir geleceğe kaldırın. Sonsuza kadar mutlu.'

"Ölüm sizi ayırana dek" diye bağıyor biri ve birkaç kişi de 'vuuu' çekerek onaylıyor.

Herkes son cümlemi tekrarlar ve hep bir ağızdan şampanya kadehlerinden yudumlar odaya bakıyorum.

Sonra Robert bardağını alıyor, kendi bardağının yanına masaya koyuyor ve beni bir öpücüğün içine çekiyor.

Ertesi sabah gözlerimi açıp tavana bakarken ağzımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor, gün yatak odasının perdelerinin kenarından süzülürken şafak ışığında bir çürük gibi mavi-siyah aydınlanıyor. Robert'ı uyandırmamak için hareket etmemeye dikkat ediyorum; uykusu hafiftir ve bugün büyük bir gün. *Bizim* büyük günümüz.

Yatak odamızın kapısının arkasında asılı duran elbisemin silüetini görebiliyorum. Yarı aydınlıkta hayalet gibi görünüyor, güzel dantel detayları ve taraklı kenarları henüz görünmüyor. Gün ışığının azlığına bakılırsa saat sabahın dördü olmalı, ama göğsümdeki heyecan ve endişe gümbürtüsü, i s t e s e m de tekrar uyuyamayacağımı söylüyor. Ben de

kablolu. Ama burada sessizlik içinde uzanmak, hayatım başka bir evreye geçmeden önceki bu son anların tadını çıkarmak güzel. Yeni bir başlangıç. Yeni bir isim. Yeni bir kimlik: bekar bir kadından eşe.

Hâlâ halsizim, gözlerimi tekrar kapatıyorum ve uykulu uzuvlarımı uzatıyorum, ayak parmaklarımı gösteriyorum ve omurgamı gevşetiyorum. Çok ağır uyumuş olmalıyım - bütün gece neredeyse hiç hareket etmemiş gibiyim. Kaslarım hareket etmek için ağrıyor. Normalde bu kadar erken uyandığımda yataktan çıkar, koşu takımımı giyer ve hızlı bir koşuya çıkar, parkta durup bir bankın kenarında squat, lunge ve tricep dips yapardım. Bunu düşünürken bile bacaklarım seğiriyor; hareket etmek istiyorlar. Vücudum güçlü ve zayıf, en iyi varlığım ve en güçlü aracım. Güçlü olmak için çok çalışıyorum. Koşacak, zıplayacak, tırmanacak, dövülecek kadar güçlü. Ama bugün egzersiz günü değil. Bugün makyaj yapma, güzel bir elbise giyme, ağırbaşlı bir gülümseme günü. Kaslarımı dantel ve tüllerin altında saklamak. Kimsenin, hatta benim bile sığmayı düşünmediğim bir kalıba sığmak.

Gün en ince ayrıntısına kadar planlandı, ki bunu Robert yaptı, ben değil. Kaçıp Karayipler'de bir plajda sadece ikimizin evlenmesinden mutlu olurum ama Robert prova yemeğini ve büyük günü, beyaz elbiseli gelini, ailelerimizin ve arkadaşlarımızın bizimle birlikte kutlama yapmasını istedi. Ve neden olmasın? Bunu sadece bir kez yapacağız, değil mi?

Birlikte planladığımız günü zihnimden geçiriyorum: Robert'la keyifli bir kahvaltı, Benedict usulü yumurta ve güneşli oturma odasında taze kahve - gerçi şu anda yemek düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Sonra duş alma ve kahvaltıdan sonra gelip asi buklelerimi düzene sokacak ve kapatıcı, fondöten, göz farı ve o devasa makyaj çantasında sakladığı diğer her şeyi uygulayacak olan Sarah'nın yardımıyla güzellik rutinine başlama zamanım gelecek. O da bunu eğlenceli hale getirecek: bize içki dolduracak, şakalar yapacak, sevimsiz bir Spotify çalma listesinde oynatmaya basacak ve bana uzun zamandır unutulmuş dans rutinlerini hatırlatacak.

Sonra ayrı arabalarla mekâna gideceğiz: Sarah ve ben kiralık bir Bentley ile - Robert'ın ısrar ettiği geleneğe bir saygı duruşu - ve Robert kendi hırpalanmış Lexus'u ile. Arkadaşlarımız Robert'ın bizim için seçtiği muhteşem, gösterişli mekânda bizi bekliyor olacaklar: Glasgow'un yapraklı parklarından birinin ortasındaki bir sanat galerisinde, Viktorya döneminden kalma tonozlu eski bir salon. Havadar ve şık, tıpkı Robert'la tanıştığımdan beri hayatımın geri kalanı gibi. Cemaat, ilginç sanatçılar (Robert'ın misafirleri) ile ravers ve dövüş sanatçılarının (benimkiler) çarpıcı bir karışımı olacak. Mükemmel bir karışım, tıpkı ilişkimiz gibi. Sabırsızlanıyorum.

Gözlerimi tekrar açıyorum ve güneşin ufuk çizgisini aştığını, odanın mavi-siyah renginin duvarlarda ve halıda pembe bir tona dönüştüğünü görüyorum, ancak gelinliğim hâlâ gölgede.

Yüzümde bir gülümseme belirliyor ve nişanlıma, müstakbel kocama dönüp kolumu uyuyan bedenine dolamak için uzanıyorum. Düğün günümüzde heyecanlı nişanlısı ve bir öpücük tarafından erkenden uyandırılmayı umursamayacaktır, değil mi?

Ona sokuluyorum ve daha yakına çekiyorum, ama bir şeyler yanlış geliyor. Vücudu sert, boyun eğmiyor. Ve ellerim karnına dokunduğum yerde ıslanıyor.

Kaşlarımı çatarak kendimi dirseklerimin üzerine itiyorum. Daha beynim yetişmeden bedenim bir şeylerin ters gittiğini hissediyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve kalbim göğsümde çarpıyor.

Robert'ın yüzü gri, ağzı gevşek, yanakları ve gözleri çökük ve kapakları sıkıca kapalı. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar kaybolmuş - yüzünde hazır bir gülümseme yok. Uzaylı gibi görünüyor, sanki kendisinin kötü yontulmuş bir balmumu figürü gibi.

"Uyan Robert," diye mırıldanıyorum, sesim saatlerce süren ağır uykudan dolayı pürüzlü ve kullanılmamış.

Titreyen elimi gözlerime götürüyorum, az önce Robert'ın ıslak karnına dokunan elimi. Parmaklarım kanla kaplıydı.

Oda, benim hırıltılı nefeslerim dışında sessiz. *Burada bir tek ben varım.* Hayatta olan tek kişi.

Aşkım öldü. Yatağımızda yanımda öldürüldü, ellerim onun kanına bulandı. Ve yanımdaki yatakta onu öldüren bıçak duruyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

GILLY

Gilly tam olarak ne yapacağını biliyor. Her şeyden emin olduğu kadar.

Tam da bu tür aramalar için kapsamlı bir eğitimden geçti ve telefonda kıkırdayarak şaka yapan bir genç ya da yerel otobüs tarifesini okumayı reddeden ve Google'dan şehre giden bir sonraki otobüsü bulmasını isteyen yaşlı bir kadın yerine, gerçekten yardımına ihtiyaç duyabilecek biriyle konuşmak onu rahatlatıyor.

Gilly kimseyi yargılamıyor tabii ki. Bu yardım hattının prensiplerine aykırı olurdu. Yargılasa bile, bu sadece zihninin içinde. Ve bu zararsız, değil mi?

Ağır nefes alıp verme devam ediyor, arada bir hıçkırık ve ıslak seslerle noktalanıyor. Arayan kişi -Gilly bir kadın olduğunu düşünüyor, ama varsaymamayı, yargılamamayı öğrenmişti- inanılmaz derecede üzgün olmalıydı. Ya da korkmuş. Hangisi olduğundan emin değil.

"Konuşmaya hazır olduğunuzda buradayım," diyor Gilly, en baskısız ve nazik sesiyle. Bu arayan kişi hiçbir şey söylemese de olur, diye hatırlatıyor kendine.

Beklendiği gibi, arayan kişi cevap vermez, Gilly tek kelime etmemiş gibi titreyen nefesleri devam eder. Bu kişinin hayatında neler olup bittiğini merak etmekten kendini alamaz. Saldırıya mı uğramışlardı? Yaralandılar mı?

Gilly'nin acil servisleri arayabileceği bazı durumlar var, ancak eğitimi sırasında bunun sadece çok az sayıda durum olduğunu öğrenince şaşırdı. Genel olarak, arayan kişinin anonimliği her şeyden önce gelir ve yalnızca kendilerini öldürmek üzereymiş gibi göründüklerinde onlardan bir adres isteyebilir, böylece

bir ambulans gönderebilir. Ve eğer bir adres vermezlerse, Gilly'nin yapabileceği bir şey yok. Dinlemek dışında.

Callum, Gilly ilk eğitim gününden eve geldiğinde ve ona çağrı görevlilerinin ne kadar güçsüz olduğunu söylediğinde bu kural hakkında en çok endişelenen kişi oldu.

"Ama gerçekten yardım edemiyorsun, öyle mi?" demişti, Polly'nin tabağına çok fazla ketçap dökmesini ve Jake'in daha yemeğinin ilk lokmasını bitirmeden tatlı bir ikram için sızlanmasını görmezden gelirken kaşları endişeyle çatılmıştı. 'Tüm bu acı ve ıstırapı sindirmek zorundasın ve hiçbir şey yapamıyor musun? Peki ya sen? Sen sadece anksiyete sorunları olan bir gönüllüsün. Yardım hattı senin iyiliğini hiç umursuyor mu?

O sırada Gilly, yardım hattının üzücü bir çağrıyla ilgilenmek zorunda kaldıklarında çağrı sahiplerine yardımcı olacak sistemlere sahip olduğundan emin olduğunu söyleyerek onu başından savmıştı. Sunulan sosyal yardım desteğinin eksikliğini bilseydi bile Gilly yine de eğitime devam ederdi. Artık iki çocuğu da tam zamanlı olarak okula gittiğinden ve günleri durmaksızın uzadığından hayatında bir değişiklik olmasını çok istiyordu. Bu bir kaşıntı gibiydi: bir şekilde dünya üzerinde bir etki yaratmak, hayatının yeniden önemli olduğunu hissetmek için bir kaşıntı. Kim olduğunu ve bu evrende bir anneden başka biri olarak nereye ait olduğunu bulmak için.

Ancak altı aydır bu görevde olan Gilly, bir insanın hayatında gerçekten bir fark yarattığını hissettiği bir telefon almanın ne kadar nadir olduğunu biliyor.

Şimdi, telefondaki kişiye odaklanırken, neye ihtiyaçları olduğunu, neyin yardımcı olabileceğini anlamaya çalışırken tüm dünyası bir nokta kadar daralıyor. Hattın diğer ucundaki çaresizliği ve üzüntüyü dinlerken kendini canlı ve uyanık hissediyor.

Boğazını temizliyor, bir an tereddüt ediyor ve sonra ekliyor, 'Dinliyorum. Ben buradayım.'

Arayan kişi titrek bir nefes alır ve sonra nefesleri tekrar sabit bir ritme oturur.

Gilly gözlerini kapatır ve başını soldan sağa çevirerek boynundaki gerginliği hafifletir. Önündeki masanın üzerinde duran telefonun ekranına bakar: 00:53:37. Neredeyse bir saattir böyle.

Gözlerini açıyor, odaklandığı dar nokta genişleyerek etrafındaki odayı, mahremiyet için pleksiglas bariyerlerle ayrılmış vardiyadaki diğer bir avuç gönüllüyü içine alıyor. Konuşmaların ve çağrılarının düşük uğultusu, odanın karşısındaki ofisinde, bir camın arkasından görünen koordinatör Henry

Böylece gönüllüleri görebilecek. Masanın karşısındaki meslektaş Vivian ona bir el sallıyor ve başparmağını kaldırıp başparmağını indiriyor, başını şaşkınlıkla eğiyor. Her şeyin yolunda olup olmadığını soruyor.

Gilly dudaklarını yanlara doğru büzer ve yarım bir omuz silkme hareketi yapar. *Emin değilim.*

Vivian başını sallar ve Gilly'nin bir fincan çay isteyip istemediğini sorar gibi yapar.

Gilly hevesle başını sallar ve minnettar bir gülümseme verir. Kavrulduğunu şimdi fark ediyor.

Bu tür aramalar yorucudur, ancak görüşmenin sonunda telefonu kapatana kadar bunun kendisinden ne kadar çok şey götürdüğünü tam olarak anlayamayacaktır. Ve bunu yapan kendisi olamaz - telefon görüşmesinin ne zaman biteceğine arayan kişi karar vermelidir. Rekori dört saat, bir hafta içi öğleden sonra biri köprüden aramış ama yardım çağırmasın diye hangisinden olduğunu söylememiş. O aramayı ve sonunda arayan kişiye ne olduğunu asla bilemeyeceğini düşünmemeye çalışıyor. Biri yardıma geldiği için telefonu kapattıklarını umuyor. Ama asla bilemeyecek. Bunu öğrenmenin bir yolu yok.

Bu olaydan sonra haftalarca doğru düzgün uyuyamamıştı. Holland and Barrett'ın kediotu kökü kapsülleri ve ashwagandha takviyelerinin onu sakinleştirmek için yapabileceği çok şey vardı, özellikle de zaten oldukça yüksek anksiyete seviyeleri varken. Callum daha güçlü bir ilaç alması için onu aile hekimine götürmeye çalışmıştı ama o bunu kabullenememişti.

Bunun bir daha olmayacağına yemin ediyor, ancak bunun üzerinde hiçbir kontrolü olmadığını da biliyor. Callum'un haftanın üç günü buraya gelmesinden gerçekten hoşlanmadığı şeylerden biri de bu. Herkesin sorunlarının duygusal etkisi ve bunu takip etmenin, gerçekten bir fark yarattığınızı bilmenin hiçbir yolu yok. Bunu anlamıyor.

Yardım hattına katıldığından beri kendini çok daha mutlu ve tatmin olmuş hissediyor. Belki Callum gibi biri bir projenin sonunda somut bir sonuç olmadan mutlu olamaz, ancak Gilly burada yaptığı işten çok şey alıyor ve çoğunlukla anonimlikten, bilmemekten memnun. Ve bu her iki şekilde de işe yarıyor: bir telefon hattının ucundaki bedensiz bir ses olmanın, bir isme ya da kimliğe sahip olmamanın verdiği bir rahatlık var. O sadece bir ses, kimliği söylemeyi ya da söylememeyi seçtiği şeylere indirgenmiş. Derisinden sıyrılmak ve hayatını birkaç saatliğine geride bırakmak çok ferahlatıcı. Kendini güçlü hissediyor. Bir amacı varmış gibi hissediyor.

Vivian geri döner ve Gilly'nin önüne bir fincan demli çay ve bir Penguen bisküvisi koyar, göz kırparak masanın üzerine yerleştirir. Gilly gözlerini devirir

ama o da gülümsüyor. Vivian, Gilly'nin birkaç kilo vermeye çalıştığını biliyor ama bu tür telefon görüşmelerini yapabilmek için şekere ihtiyacı var. Daha sonra süpermarketten daha uzağa park edecek ve birkaç adım atarak bunu telafi edecek. Belki çocukları CBeebies'den uzaklaştırıp akşam yemeğinden önce bahçede futbol oynamaya da ikna edebilir.

Vivian karşısındaki masaya oturup sırtarak kulaklığını takarken, Gilly Vivian'a, "Teşekkür ederim," der.

Vivian telefonundaki bir düğmeye basıyor ve Gilly masalarının arasındaki pleksiglasın arkasından Vivian'ın ağzının hareket ettiğini görüyor. Artık bilincine o kadar yerleşmiş olan kelimeleri seçebiliyor ki bazen neredeyse kendi cep telefonuna da onlarla cevap veriyor: 'Merhaba, Safeline'ı aradınız. Nasıl yardımcı olabilirim?

Kendi aramasında, arayan kişinin nefes alış verişini sakinleşmiş görünüyor ve en az beş dakika boyunca hıçkırıyor ya da ulumuyor. Belki de yardımcı olmuştur. Bazen insanlar sadece konuşmak istediklerinde onları dinleyebilecek birilerinin olduğunu bilmeye ihtiyaç duyarlar. Belki bugün bu kişi için bu kadarı yeterlidir. Gilly'nin kendine bunu söylemesi gerekecek, eğer bugünkü görüşmede onların hepsi buysa. Kendini bu şekilde haklı çıkaracak; bugün için kendini iyi hissetmesini sağlayacak.

"Ben hâlâ buradayım," diyor yumuşak sesiyle. 'Günün yirmi dört saati açığız, yani ihtiyacınız olursa-'

Yürek burkan bir çığlık kulak zarını delip geçiyor, ancak başlar başlamaz hızla susturuluyor.

Gilly'nin ağzı açık kalıyor ve eli kulaklığa gidiyor, sanki kulaklığı kulağına dayayarak arayan kişiye bir şekilde daha fazla rahatlık sunabilir ya da orada olduğunu bilmesini sağlayabilirmiş gibi.

'Her şey yolunda mı? Ne oldu? Alo?' Yumuşak tonunu bırakıyor ve normal sesine dönüyor, çocuklarından biri düşüp yerde yattığında ve aceleyle yanına gittiğinde kullandığı sese, hala bunun antiseptik ve alçı gerektiren bir yaralanma mı yoksa acilen A&E'ye götürülmesi gereken bir durum mu olduğunu anlamayı bekliyor.

Kulakları hâlâ kan donduran çığlıktan dolayı çınlıyor ama şimdi yine hıçkırık sesleri geliyor, sanki arayan kişi sesi kesmek için ellerini ağzına kapatmış gibi boğuk.

"Size gerçekten yardım etmek isterim," diye söze başlıyor Gilly, ama hat kesiliyor ve yerini kulağında zonklayan bir çevir sesine bırakıyor.

Arayan kişi telefonu kapattı.

Gilly kimseye yardım etmedi.

MAEVE

Çılgılık atmaktan boğazım çiğ kaldı.

Bir noktada yataktan fırlayıp cesetten uzaklaştım. Duvara kıvrılmış bir şekilde oturuyorum, çıplak bedenim duvara yaslanmış ve titriyor, gidebildiğim kadar uzağa gidiyorum. Güneş artık tamamen doğmuştu ve altın sarısı şafakta bir zamanlar bembeyaz olan gelinliğimin alt kısmına sıçrayan Robert'ın kanının beneklerini görebiliyordum. Ve korsajda bir leke: kanlı bir el izi.

Gelinliğimi asla giyemeyeceğim. Nişanım öldü.

Kendi ellerim onun kanıyla kaplıydı, vücudum da öyle. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama belki de uykumda ona dokundum ve fark etmedim. Her zaman garip bir uykucu olmuşumdur: uykumda konuşmak, çocukken uyurgezerlik, gece terörü. Düğünden önceki gece gibi stres altındayken daha da kötüleşen garip şeyler. Dün geceki alışılmadık derecede ağır uykumda muhtemelen farkında olmadan kollarımı onun cesedine dolamışım. Bu düşünce boğazımda safra birikmesine neden oluyor ve kendimi yutkunmaya zorluyorum.

Ayaklarımın dibinde duran bıçağı, parmaklarımın ona dolandığını fark ettiğim anda odanın diğer ucuna fırlattım. Mutfak bıçaklarımızdan biri, Ella'nın düğün hediyesi olarak bize verdiği Sabatier setinden. Robert'ın kanıyla kaplı. Ve benim parmak izlerimle.

Titreyen ellerime bakıyorum, Robert'ın kanı çoktan kurumuş ve pas rengine dönmüş. Ellerimi yıkasam, tırnak fırçasıyla ovalasam bile avuç içlerimin yarıklarında, tırnaklarımın altında kurumuş kan kalacak. Bıçağı yıkasam bile, beni cinayet silahına bağlayan kanıtlar olacak. Bunu yıkayarak yok edemem. Ve polise bir cinayet sırasında uyuduğumu nasıl açıklayabilirim?

Kendimi ayağa kaldırıyorum, bacaklarım kontrolsüzce titriyor. Kendimi sabitlemek için yatağın kenarına tutunuyorum ve kendimi cesede bakmaya zorluyorum. Robert'ın cesedine.

Çok normal ama tamamen farklı görünüyor. Yetişkinlikte bir zamanlar tanıdık gelen bir çocukluk mekanına dönmek ve kayıp anılar ile uzun süredir saklanan anıların karışımında dolaşmak gibi. Bir rüya manzarası gibi. Saçları hala aynı, her zaman sevdiğim karamel, tuz ve biber karışımı. Burnunun köprüsünde, okul günlerinde geçirdiği bir hokey kazasından kalma küçük bir şişlik var. Bunun yüz hatlarına hoş bir hareketlilik kattığını düşünmüşümdür hep. Ancak bu rahatlatıcı aşinalıkların yanı sıra onda akıldan çıkmayan, keskin bir yenilik var. Tanıdık olmayan. Sanki bir yabancıymış gibi.

O kadar hareketsiz ki, göğsü nefesiyle inip kalkmıyor. Damarlarında kan pompalanmadığı için cildinde gri bir ağdalık var. O Robert ama hiç de Robert değil.

Vücudunun altında geniş bir kan birikintisi oluştu. Bir zamanlar bembeyaz olan çarşaflarımıza ve şiltenin içine sızmış, uykuya daldığım tarafıma doğru süzülüyordu, hayatı kayıp giderken yanımda neler olup bittiğinden habersizdim. Çok fazla kan vardı. Bir beden taşıyabileceğini hayal bile edemeyeceğim kadar fazla.

Belki de polis bana neden hemen bir ambulans çağırmadığımı soracak. Neden cansız bedenine kalp masajı yapmadığımı. Ama cansız kelimesi, karşımdaki bu insanın her unsuruna o kadar net bir şekilde kazınmış ki: o cansız. O öldü. Geri dönme umudu yok. Kalp masajı hiçbir işe yaramaz. Uzun zamandır ölü. Muhtemelen saatlerdir. Vücudunun altındaki çarşafla temas ettiği yerde bir karanlık görebiliyorum: cesedinde biriken kan.

Parmaklarımla yatağın kenarını kavrayarak, ıslak yorganı geri çekmek ve gözlerimin şimdiye kadar kaçtığı yere bakmak için kendimi zorluyorum: onu öldüren yaralara. Oradan başka her yere baktım, Robert'ın cesedi götürülmeden önce son kez ayrıntılarını inceledim, ama artık zamanı geldi.

Çünkü kaçınmama rağmen, ellerimde onun kanı olduğunu fark ettiğim andan beri bir parçam gerçeği biliyordu. Ellerimi yumruk yapıp çarşafları daha sıkı kavriyorum ve büyük bir ürpertiyle nefes veriyorum.

Karnından kaldırdığımda yorgan kanıyla ağırlaşıyor ve tüm içgüdülerim bana yaralarına bakmamamı söylüyor. Saldırganın nişanlıma, hayatımın aşkına yaptıklarına. Onun hayatını nasıl aldıklarını.

Gördüğüm şey başımdaki kanın çekilmesine ve görüşümün şok ve korku içinde kararmasına neden oluyor. Ciğerlerime yeterince hava alamıyorum. Bayılacağım.

Başka tarafa bakmalıyım.

Eğiliyorum, başım dizlerimin arasında, bilincimi kaybetmemek için kendimi zorluyorum. Şimdi olmaz. Yapamam. Düşünmem, plan yapmam gerek. Buradan çıkmam lazım. ŞİMDİ.

Çıplağım ve kan içindeyim, ama ihtiyacım olan-

Sabit telefon çalmaya başlıyor, Robert'ın yatağının yanındaki ahize beynimi çınlatan tiz bir sesle havayı dolduruyor. Doğruluyorum.

Bugün benim düğün günüm. Hayatımın en güzel günü. Hayatımın geri kalanının ilk günü. Ailem ve arkadaşlarım uyanıyor, Robert ve benimle birlikte kutlama yapmak, hayatımızın geri kalanını birbirimize adadığımızı görmek, içmek, dans etmek ve kutlama yapmak için giyiniliyorlar. Sarah muhtemelen makyajını ve elbisesini hazırlıyor; son dakika iş e-postası gönderiyor (hiç kapatamıyor); saçındaki bigudilerin etrafına bir eşarp bağlıyor.

Bugün nasıl bir kâbusun içinde uyandığımı kimse bilmiyor. Telefonun diğer ucundaki kişi muhtemelen bugünle ilgili küçük, önemsiz bir ayrıntı hakkında konuşmak için arıyor: çiçekler ne zaman toplanacak ya da resepsiyona kaç vejetaryen katılacak. Birkaç saat önce önemli olduğunu düşündüğüm şeylere gülüyorum.

Her şey değişti. Yaşayacağımı sandığım hayat sona erdi.

Zil sesi kesilir, arayan kimse cevap vermeyince vazgeçer. Robert'ın telefonu vücudunun yanındaki komodinin üzerinde vızıldamaya başlar.

Yakında biri evimize gelecek ve kapımızı çalacak. Şoför, bizi düğüne götürmek için gelecek. Babam, arabaya binip törene gidecek ve beni koridorda yürütecek. Sarah, makyajıma yardım etmeye hazır. Tek kardeşi önümde ölü yatan Sarah.

Beni suçlayacak mı? Bugün nişanlımın yanı sıra en iyi arkadaşımı da mı kaybettim? Benim yaptığımı inanacak mı? Herkes inanacak mı? Bıçak yatağımdaydı. Her yerim onun kanıyla kaplıydı. Olay olduğunda uyanmadım. Onu koruyamadım. Ve ben hâlâ hayattayım.

Yatağı bıraktım, yeni bir kararlılıkla omurgamı dikleştirdim ve ellerimi yumruk yaptım. Artık amaçlıyım.

Gitmem gerekiyor. Bugün evime biri geldiğinde, gitmiş olmalıyım. Ortadan kaybolmalıyım, bu beni suçlu gösterse bile.

Nişanlımın vücudundaki, kalbi durduğundan beri artık kanamayan yaralara bir kez daha bakıyorum. Etine kazınmış ismim olabilecek o belirgin işaretlere. Katil bir kartvizit bırakmış ve *Maeve* yazıyor.

Kocamı öldüren kişi beni çok iyi tanıyor. Aklımın nasıl çalıştığını biliyorlar. Mecbur kalırsam bir adamı nasıl öldüreceğimi biliyorlar. Robert'ı da bu şekilde öldürdüler.

Yardıma ihtiyacım var ama kime güvenebileceğimi bilmiyorum. Bana komplo kuruldu.

GILLY

Boş Penguen bar ambalajı masanın üzerindeki cep telefonunun yanında buruşmuş bir şekilde dururken, Callum'dan gelen bir mesajla kilit ekranındaki fotoğraf aydınlanır.

Öğle yemeğinde Morrisons'a gideceğim. Akşam yemeği için bir şey almamı ister misin? Callum soruyor.

Molasını planlıyor: resepsiyon görevlisinin canını dişine takarak koruduğu ve hasta randevusu olmadığından emin olduğu yarım saatlik küçük bir zaman dilimi, böylece mesajlarını takip ederken sandviçini mideye indirecek vakti olacak.

Akşam yemeğini düşünemiyor. Kilit ekranındaki resme bakıyor, sanki o aramadan sonra yaşadığı girdaplı, panik halini etkisiz hale getirebilirmiş gibi.

Telefonu her açıldığında gülümsemesine neden olan hoş bir fotoğraf: kendisi ve çocukları - normalde fotoğrafı çeken kendisi olduğu için üçünün nadir görülen bir fotoğrafı. Hepsi kocaman sırtıyor ve iki çocuğun da ağzında dondurma var. Bir rüzgâr dalgalı sarı saçlarını yüzüne doğru savurmuş ve Callum fotoğrafı çektiğinde o da elini uzatıp saçlarını önünden çekmeye çalışıyor. Güneş gözlüğü takıyor ve yüzü bugünlerde olduğu kadar tombul görünmüyor. Geçen Temmuz ayında, Karayıpler'de bir gün gibi hissettiren o muhteşem güneşli İskoç yaz günlerinden birinde plajda bir gün.

Tabii ki fotoğraf çekildikten sonraki dakikalarda Polly bir kaya havuzuna kış üstü düştü ve pantolonu ıslak ve kumlu olduğu için arabaya dönerken yol boyunca ağladı. Jake de dondurma arabasının yanından geçerken mızımızlandı çünkü ikinci bir Twister istiyordu. Ama çocukluk şikâyetleri bir yana, güzel bir gündü ve çocuklar dalgalarda oynarken Callum onun elini tutmuştu.

Damak temizleyici anılardan sonra kendini biraz daha iyi hissederek kendini şimdiki zamana geri sallıyor. Vardiyası neredeyse bitmek üzeredir; çocukları okuldan almak için zamanında evde olacaktır. Etrafında onunla birlikte erken vardiyada olan diğer bir avuç gönüllünün cılız sohbetleri duyuluyor.

Kendini bunalmış ve endişeli hissettiğinde her zaman kullandığı bazı farkındalık tekniklerini tekrar gözden geçirir. Koklayabildiği (bayat kahve), tadabildiği (az önce bitirdiği Penguen), duyabildiği (Vivian'ın konuşmasının alçak uğultusu), hissedebildiği (ince pantolonunun üzerinden masa sandalyesinin kaba yünü) ve görebildiği bir şeye odaklanıyor. Yukarı bakar.

Henry telefonda konuşurken ofisinin penceresinden onları izliyor, kulaklığının Bluetooth bağlantı ışığı yanıp sönüyor. Bazen aramalarını dinliyor, protokolü takip edip etmediklerini kontrol ediyor. Ama bugün ağzı hareket ediyor, elleri hareket ediyor, hareket ettikçe küpesi parlıyor. Dinlemediğini rahatlayarak fark ediyor. Kurallara uymaya ve eğitimine geri dönmeye dikkat etmesine rağmen, herhangi bir noktada bir görüşmeyi dinleyebileceğini bilmek onu rahatsız ediyor. Onu rahatsız eden sadece bu istilacılık. Sanki gözetlendiğini bilirse yüzde yüz kendisi olamayacakmış gibi.

Karşıdaki masada Vivian klavyesinin başına geçmiş, arayan kişi için bir şeyler araştırıyordu. Gilly, Vivian'ın sesinin bölmeden taşarak, "İşte, yerel Vatandaş Danışma şubenizin numarası," dediğini duydu. Pleksiglas bölmeler ses geçirmez değil ama arayanların ofisteki diğer konuşmaları duymamasını sağlayacak kadar sesi boğuyor ki bu da önemli. Aramalarının tek önemli arama olduğunu hissetmeleri gerekiyor.

Callum'un mesajına cevap vermek üzereyken masa telefonu çalıyor, ofisteki tüm telefonların ayarlı olduğu tiz, melodik zil sesi. Bu, ülkenin dört bir yanındaki iş telefonlarında taklit edilen bir zil sesidir ve bazen Gilly kuaförde ya da yerel bir paket serviste otururken telefonları aynı tonda çalar. Bu her gerçekleştiğinde, tüm vücudu donuyor ve midesi sanki anında alarmdaymış gibi dönüp duruyor. Pavlov'un köpeklerinden biri gibidir, ancak yemek anlamına gelen bir zil yerine, bu zil sesi hattın diğer ucunda onu neyin bekleyebileceğine dair küçük bir korku getirir.

Kulaklığını tekrar takıyor ve parmağını 'cevapla' düğmesinin üzerinde gezdiriyor. Bu sefer ne olacak? Ani bir takılma mı? Ritmik

Bir telefon mastürbatörünün nefes alması mı? Gerçekten yardım edebileceği biri mi? *Yardım hattı ruleti*, diye düşünüyor kendi kendine ve telefonu açıyor.

'Merhaba, Safeline'a ulaştınız. Nasıl yardımcı olabilirim?

Hattın diğer ucundan artık tanıdık gelen sıkıntılı nefes alış verişlerini duyduğunda gözlerini teslimiyetle kapatır. Sanki koşuyormuş ya da panik atak geçiriyormuş gibi düzensiz nefes alıp verişler. Belki de ikisi birden.

Bir an hayal kırıklığına uğradığını hisseder. Bu çağrıya neden başka biri cevap verememişti? Gelen çağrılar telefon sistemi tarafından rastgele atanır ve bu çağrının bir günde iki kez onun masasına gelmiş olması haksızlık gibi gelir. Ve vardiyası yakında bitiyor - çocukları almak için geç kalamaz, ama arayan kişi hatta kalmak isterse aramayı nasıl kısa keseceğini de bilemez.

Masasının alt çekmecelerinden birine eğilir ve titreyen parmaklarıyla telefon rehberi büyüklüğünde kalın bir belge olan Safeline Eğitim El Kitabını çıkarır. Eğer bu arayan kişi konuşmayacaksa, en azından vardiyasının sonunu aşan bir çağrı olduğunda ne yapmanız gerektiğine dair politikalarına bakmak için zaman ayırabilir.

Nefes alıp vermeye devam ediyor, kulağında merak uyandırıcı bir samimiyet hissediyor, sanki bu kişi iyi geceler demeye dayanamayıp uykuya dalmış bir sevgiliymiş gibi.

El kitabına bakmadan, yardım hattının yargılamama ve anonimlik ilkelerinin, arayan kişinin bugün kendisiyle daha önce konuştuğunu söylemediği sürece, daha önce konuştuğu kişiyle aynı kişi olduğunu varsayamayacağı anlamına geldiğini biliyor. Aksi söylenmedikçe, her çağrı bağımsız ve ayrı bir görüşme olarak kendi değerlerine göre ele alınmalıdır. Eğer arayan kişi bir çağrı görevlisiyle düzenli ve sürekli bir terapötik ilişki kurmak istiyorsa, gönüllülere arayan kişileri başka bir yere yönlendirmeleri talimatı verilir.

"Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?" diye tekrar sorar. Ve sonra, cahil gibi davranarak, "Beni duyabiliyor musunuz? Hattın çalıştığından emin değilim. Yine de sizi duyabiliyorum.

Nefes almaya devam ediyor.

Kendini yavaşlatmaya çalışıyor, karnının inip kalkmasına odaklanıyor. 'Bana söylemek istediğin her şey gizli kalacak. Hazır olduğunda buradayım.

Hiçbir şey.

Hayal kırıklığına uğrayan Gilly telefonunu eline alır ve Callum'a bir yanıt yazarak yazmaya başlar:

Acılı malzemelerimiz var. Belki biraz tortilla cipsi? Teşekkürler xx

Ancak gönder tuşuna basmadan arayan kişi boğazını temizler. "Şey..." Cep telefonunu bir takırtıyla masaya bıraktı. Konuşmalarını beklemiyordu.

Önceki aramayla aynı olacağını düşündü: bir saat boyunca nefes alıp ağladıktan sonra dramatik bir şekilde telefonu kapatacaktı. O yapmıştı bir varsayım ve bir yargı - Safeline dünyasında büyük hayır-hayır.

Daha önce olduğu gibi, hattın diğer ucundaki sese odaklandığında dünyası bir iğne ucu kadar daralıyor. Nefesini tutup dinliyor.

"Sadece geri arayıp şunu söylemek istedim..." sessiz bir ses titriyor, bir koklama ile noktalanıyor. "Benim için burada olduğun için teşekkür ederim.

Gilly cevap vermek için ağzını açar ama arayan kişi devam eder. 'Sana güvenebileceğimi hissediyorum. Tekrar konuşabilir miyiz?

Gilly gülümseyerek Henry'nin penceresine bakar ve onun dinleyip dinlemediğini merak eder. Bir kez olsun, neredeyse dinlemesini dileyecekti. Ama Henry görünmüyordu, penceresi karanlıktı. Masasından uzaklaşmış olmalıydı. Lanet olsun. Bu onun için bir dönüm noktası gibi. Yardım hattında yeni değil - en az altı aydır burada ve tam zamanlı çalışmadığı için birçok vardiyaya bakabiliyor. Diğer gönüllüler arasında vardiya değişimi gerektiğinde aranacak iyi bir kişi olarak ün kazanmaya başladı, çünkü Gilly o gün başka bir şey yoksa 'evet' deme eğiliminde. Ve çocuklar okulda, Callum da isteyken hayatında çok nadiren başka bir şey oluyor. Ancak kendini hala yeni hissediyor, hala ayakları yere basıyor ve insanları tanımaya çalışıyor ve ayrıca hala birçok politika ve yaklaşıma aşina olmaya ve bu tür şeyler söz konusu olduğunda anonimlik ve gizliliğin gerçekten ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyor.

Dolayısıyla, Gilly'nin kurallara harfiyen uyduğu bir çağrı için arayanın ona böylesine harika bir geri bildirim vermesi gerçek bir başarıdır. Ağzının kenarına bir gülümseme yerleşiyor ve masasında daha dik oturuyor.

Belki de budur. Nihayet, bunca zaman sonra, iyi olduğu bir şey bulmuştur. Belki de bir çağrı.

Belki de bu bir şeylerin başlangıcıdır. Önce gönüllü olur, sonra belki yeniden eğitim alır; danışman, terapist ya da başka bir şey olur.

Kendisiyle gurur duyduğunu fark ediyor. Sadece dinleyen bir kulak sunarak ve ihtiyaç duyduklarında yanlarında olduğunu göstererek birine yardım etmişti. Koltuğunda kaykılır. 'Evet, elbette tekrar konuşabiliriz. Hatlarımız açık-'

"Hayır," diye araya giriyor arayan. Bir önceki aramadaki hıçkırıklardan şüphelendiği gibi bu bir kadın sesidir. Sert bir tonu vardır, kararlı ve nettir. Gilly onun günlük hayatında işleri halleden türden bir kadın olduğunu hayal eder. Belki de bir CEO'dur ya da kendi işini yürütüyordur.

Gilly başını sallayarak spekülasyonunu durdurur. Hayalinde bir insanın hayatına büyük bir başarı atfediyor olsa bile, yargıda bulunmak kurallara aykırıdır. Yine de bir ses tonundan başka bir şeye dayanarak hüküm vermektir.

"Hayır," diyor arayan kişi tekrar. "Sizinle konuşmak istiyorum. Başka biriyle değil. Tekrar ne zaman konuşabiliriz?"

Dudağını ısıtır. Arayan kişiyi reddedilmiş hissettirmeden bunu nazıkçe ve kibarca nasıl söyleyebilir? "Tüm gönüllülerimiz aynı şekilde eğitilir. Hepsi de çağrınıza benimle aynı değerlerle yaklaşacaktır. Bu yardımı bulduğunuza çok sevindim-"

"Yeni biriyle yeniden başlamak istemiyorum. Çok sabırlı, çok nazıktın. Orada bir saat boyunca benimle oturdun, sanki sıra boyunca elimi tutuyordun. Lütfen. Gilly kadının sesindeki gözyaşlarını, arayanın boğazının arkasındaki artık tanıdık olan hıçkırığı duydu. "Adın ne senin? En azından bana adını söyle.

Gülümseme Gilly'nin dudaklarını terk eder. "Korkarım size ismimi veremem. Bu her iki taraf için de anonim bir hizmet. Sizi korumak için. Böylece bize her şeyi anlatırken kendinizi güvende hissedersiniz. Cep telefonundaki saate bakarken alnından terler boşanıyor ve kalp atışları yeniden hızlanıyor. Neredeyse gitme vakti gelmiştir. Çocukları alması gerekiyor. Cuma günleri yarım gün ve öğle trafiğinde şehri geçmesi en az yarım saatini alacak.

Ağlama yeniden başlar, her mırıltıda yumuşak bir umutsuzluk vardır. Gilly'nin kalbi onun için kırılır. Bu zavallı kadına ne olmuştu? Korkuyor muydu? Birini mi kaybetti? Neye ihtiyacı vardı?

Henry'nin ofis penceresi hala karanlık.

Jake ve Polly'nin okullarının dışında tek başlarına durduklarını, tüm sınıf arkadaşlarının aileleri tarafından çoktan toplandığını hayal ediyor. Özellikle dokuz yaşındaki Jake bunu travmatik bulacaktır: bir şeyleri derinden hissediyor, bir şeyler hakkında çok düşünüyor. Bazen Jake'in endişeli doğasını kaptığından, kalıtsal olarak aldığından ya da anne karnındayken stres hormonlarını bir şekilde emdiğinden endişeleniyor. Ona göre, geç gelmesi annesinin onu terk ettiği ya da yolda bir araba kazasında öldüğü anlamına gelebilirdi. Annesi geldiğinde, teselli edilemez bir halde olurdu.

Bu nedenle, henüz altı yaşında olan ve her şey için ağabeyine bakan Polly de öyle.

Bunu onlara yapamaz.

"Bak," derken buldu kendini Gilly, sesi kısık ve aceleliydi. "Sana adımı söyleyemem. Ama önümüzdeki Salı tekrar ararsan bana tekrar ulaşabilirsin. Kuralları çiğnediğini anladığında yanakları kızarır. Ama bunun ne zararı olabilir ki? Bu arayan kişi bugün Gilly'ye içini dökmek için bir saat harcadı, neden yeni bir gönüllüyle yeniden başlamak zorunda kalsın ki?

Hattın diğer ucundaki sessiz hıçkırıklar duraklıyor ve minnettar bir iç çekiş duyuluyor. "Gelecek Salı. Çok teşekkür ederim. Sizi bulacağım.

Hat kesildi.

Gilly çantasını alıp mutfığa götürmek üzere fincanını eline aldığı anda Henry'nin ofis penceresindeki bir hareket dikkatini çeker. Donup kalır ve yukarı bakar. Bu o, yüzü pencerede, kaşları çatık bir şekilde ona bakıyor.

Dinliyor muydu? Onun kuralları çiğnediğini duydu mu?

Ama sonra arayanın son sözleri zihninde yankılanır ve bir hata yaptığının dehşet verici farkına vararak tüyleri diken diken olur. *Seni bulacağım.*

MAEVE

Telefonumu kapatıp yatağımın başucundaki çekmeceye, defterimin ve kalemimin, kulak tıkaçlarımın, el kremimin - günlük hayatın tüm döküntülerinin - yanına koyuyorum. Onu yanımda götüremem. Bunların hiçbirini yanımda götüremem. Önceki hayatımda ihtiyaç olduğunu düşündüğüm şeyler artık lüks. Gereksiz olanlar. Sarah gelip de kardeşinin cesedini yatağımızda bulmadan önce yanıma sadece bir çantaya tıktırıp sırtımda taşıyabileceğim kadarını alabilirim.

İrkiliyorum, en iyi arkadaşıma bunu yapmak zorunda olduğum için nefret ediyorum. Beni pek çok şeyden korudu, hayatımın en kötü anlarında elimi tuttu ve ben onu hayatının en kötü anları için terk ediyorum. Keşke başka bir yolu olsaydı. Keşke onu görebilseydim, kollarına atılıp hıçkıra hıçkıra ağlayabilseydim, onunla birlikte yas tutabilseydim ve onun beni teselli ettiği gibi ben de onu teselli edebilseydim.

Sadece Robert'a ne olduğunu çözene kadar. Olanlar hakkında polise götürebileceğim somut bir şey bulana kadar. Sonra geri döneceğim, Sarah'nın hak ettiği bir arkadaş gibi yanında olacağım. Onunla ol ya da öl.

Gardırobun arkasından eski kamp çantasını alıp içine birkaç eşya tıktırıyorum: yürüyüş çorapları, termal giysiler, iç çamaşırları, ilk yardım çantası... Nereye gittiğimi bilmiyorum ve yaz olmasına rağmen İskoçya'da gecelerin soğuk olduğunu biliyorum. Her gece uyuyacak bir barınak bulacağımı garanti edemem. Gerçekçi olmalıyım.

Çekmecelerimi karıştırdıktan sonra, burada ihtiyacım olabilecek başka bir şey olup olmadığını kontrol etmek için odayı tarıyorum. Gözlerim kapının arkasında asılı duran ve Robert'ın kanına bulanmış gelinliğime takılıyor. Robert'ın yataktaki cesedinin kamburuna doğrudan bakamıyorum ve kapıyı yavaşça çekiyorum.

Çarşafı vücudunun üzerine örtüyorum ki bir daha ona bakmak zorunda kalmayayım. Burada tören ya da veda yok. O artık Robert değil.

Haberlerde okuduğum diğer vakaları düşünüyorum - basının cesedin üzerini örtmenin kadınsı bir hareket olduğunu, pişmanlık ve üzüntünün bir göstergesi olduğunu söylemesi. Bu da kişinin bir kadın tarafından öldürüldüğünü ima ediyor. Tamamen saçmalık. Oysa şimdi onu örtmek sadece kendini koruma, yas tutma ve yıkımdı. Ölen nişanlımın cesedine bakmaya dayanamıyorum. Bu beni katil yapmaz. Beni insan yapar.

Robert'ın yatağının başucundaki sabit telefona bakarken tereddüt ediyorum, ahizesi kan sıçramalarıyla kaplı. Çok geç değil. Polisi arayıp masum olduğumu gösterebilirim. Kaçmak beni kesinlikle suçlu gösterecektir.

Zihnim önümüzdeki dakikaların, saatlerin, günlerin, haftaların, ayların nasıl görüneceğine doğru atlıyor. İlk başta benim kederli nişanlı olduğuma inanmış gibi yapacaklar. Hatta inanabilirler ama uzun sürmez. Adli kanıtlar geldiğinde ve cinayet silahının her yerinde parmak izlerim olduğunda ve geçmişimi, işimi, beni öğrendiklerinde... Birkaç saat içinde aile irtibat görevlimin yerini bir polis memuru alacak, sempatik bakışlar yerini çelik gibi bir bakışa bırakacak. Tepkilerim gözlemlenecek: Yeterince üzgün görünüyor muyum? Yeterince travma geçirmiş miyim? Yoksa çok mu sakinim?

Uyarılacağım ve küçük bir odada, köhne bir masada, plastik bir bardakta soğuk çay eşliğinde saatlerce yalnız bırakılacağım. Uyumama izin vermeyecekler. Sınırlarımı test edecekler, baskı altında çatlayıp çatlamadığımı görecekler. Her konuştuğumda sesim kaydedilecek ve çok yakında istersem bir avukat tutabileceğimi söyleyecekler. Cömert ve dostane bir teklif gibi görünecek, gerekli olmadığını ima edecek şekilde ifade edilecek. Ama öyle olacak.

Hayır. Polisi arayamam.

Bugün benim düğün günüm olmalı. Birazdan arkadaşlarımız heyecanla sohbet ederek güzel mekanda toplanacaklar. Robert'ın sanatçı arkadaşları kendilerini benim çeşitli yerlerdeki arkadaşlarımla tanıştıracaklar: Ella, May ve Leonard gibi yıllardır her hafta savunma derslerime katılan insanlar ya da Robert'la birlikte yaşamaya başlamadan önce koridorun karşısındaki dairede yaşayan Tilly ve Tosh. Çok güzel giyinmiş olacaklar, çiçeklerle süslenmiş bir sunağa bakacaklar, benim ve Robert'ın koridorda yürümemizi bekleyecekler. Ama biz asla gelmeyeceğiz. Evlenmeyeceğiz. Asla evlenmeyeceğiz. Ve ben onunla evlenmeyi çok istedim.

Robert. Sevimli, kibar, nazik Robert beni en başından beri tüm kalbiyle sevdi. Ve ben de onu aynı şekilde sevdim. İlişkimizde drama ya da çatışma yoktu, ilk buluşmamızdan itibaren kolay ve sakindi. Onunlayken yetişkin hayatımda ilk kez kendimi güvende ve kollanmış hissettim. Dağılabıldım ve kendimi toparlamama yardım etmek için yanımda olacağını biliyordum.

Ve şimdi o gitti.

Kederin bir andan daha uzun süre içimde kalmasına izin verirsem, onun ağırlığı altında çökeceğimi ve hareket edemeyeceğimi biliyorum. Koşamayacağım.

Ve kaçmak zorundayım, bunu artık biliyorum. Dünyada bana yardım edebilecek tek kişi öldü. O da öldü. Sadece ben varım ve kendime bakmamın yolu da koşmak.

Sırt çantamı omzuma atıyorum ve odaya son bir kez bakıyorum. Gözlerim tekrar Robert'ın yataktaki bedenine takılıyor ve ona son bir kez dokunmak için uzanıyorum. Ellerim çarşafla temas ediyor ve geri çekiliyorum. Soğuktı, vücudu kaskatı kesilmişti. Bu Robert değil. Robert'a bir daha asla dokunamam.

Merdivenlerden titrek bacaklarla inerken uzaktan siren sesleri duyuyorum. Uzaktalar ama sanki yaklaşıyorlarmış gibi geliyor. Bunu her kim yaptıysa yakalanmamı ve suçlanmamı planlamış, bunu biliyorum.

Daha fazla zaman yok. Çantamda ne varsa hepsini alabilirim.

Suçluluk duygusuyla Napolyon'un kabına bisküvi döküyorum ve suyunun ağzına kadar dolu olduğundan emin oluyorum. Kayıp gelin ve damadı araştırmak için birinin gelmesi uzun sürmeyecektir. Ve muhtemelen yakındaki arka sokaklarda dolaşıp fare avladığı için yokluğumu fark etmeyebilir bile. Keşke son bir kez burnumu kulaklarının arasındaki yumuşak tüylere gömebilseydim.

Ön ve arka kapıları ve tüm pencereleri kontrol ettim ama hepsi güvenliydi, tıpkı dün gece Robert'la yatmaya gittiğimizde olduğu gibi. Zorla girildiğine dair bir iz yok. Polise gösterebileceğim davetsiz bir misafirle ilgili hiçbir kanıt yok. Masumiyet iddialarımı destekleyecek hiçbir şey yok. Kalmam için bir sebep yok. Boğazımda bir hıçkırık düğümlendi ve onu sertçe yuttum.

Portmanto dolabından yürüyüş botlarımı ve su geçirmez ceketimi alıp mutfığa koşuyorum. Robert'ın anahtarlarını cebime koyarak arka kapıyı açıyorum - çantamın ya da kendi anahtarlarımın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tam kapıyı arkamdan kapatmak üzereyken, Robert'ın cüzdanının kapının yanında durduğunu fark ediyorum.

Mikrodalga. Hızlı bir bakışta para dolu olduğunu görüyorum: içine yığılmış kocaman bir tomar.

Fotoğrafçı için para, şimdi hatırladım. Ve yemek servisi için bahşişler. Cüzdanında neredeyse 500 sterlin olmalı, diye düşünüyorum kendi cebime sokarken. En az iki bankamatik gezisi.

Tanrıya şükür. Hayır. Hiçbir Tanrı bunların olmasına izin vermez. Eğer bir inancım varsa bile, artık yok. Onun yerine Robert'a şükranlarımı sunuyorum: bugün kocam olması gereken hazırlıklı ve düşünceli adama. Onun ölmesini kim isteyebilirdi ki?

MAEVE

Beyzbol şapkamı alnıma kadar indirerek küt saçlarımı gizliyorum. Güneş parlak ve ben şapka, güneş gözlüğü ve sırtımdaki sırt çantasıyla dikkat çekmiyorum. Kelvingrove Parkı'nın içinden geçiyorum, böylece CCTV beni takip edemiyor, çimlerin üzerinde bir iz bırakırken yürüyüş botlarımın parmaklarını kaplayan çiy.

Evimizden şehir merkezine sadece birkaç kilometre var ve sırt çantam çok ağır değil. Kafelerin önünden geçiyorum, kahve ve taze ekmek kokusu midemi bulandırıyor. Bir daha asla yemek yiyemeyecekmişim gibi hissediyorum. O kafelerdeki insanlar sıradan hayatlarını yaşıyorlar; köpeklerini gezdiriyorlar, işe gidiyorlar, bir arkadaşlarıyla buluşuyorlar. Ben de orada olamadığım, sıradan hayatımı yaşayamadığım için öfke ve kıskançlık hissediyorum. Hayatım bir anda tepetaklak oldu.

Çok geçmeden ilginç mahallemizin küçük esnaf kafeleri, antika dükkanları ve bağımsız mağazaları Glasgow şehir merkezinin Viktorya döneminden kalma kiremitlerle kaplı geniş caddelerine dönüşüyor, binalar onlarca yıllık egzoz dumanı ve yağmurla kararıyor. Solaryum salonlarının, kebabçıların ve yeni inşaatların yanından geçerken ofis çalışanlarının ve turistlerin kalabalığına karışıyorum ve Buchanan otobüs terminaline yaklaşırken göğsümün etrafında tuttuğum küçük bir gerginlik bandı gevşemeye başlıyor.

Kimse beni kovalamıyor. Siren sesi duymuyorum. Belki de evimizden duyduğum siren oraya doğru gitmiyordu bile. Belki de kimse yatağımızdaki korkunç gerçeği öğrenmemiştir.

Uzaklaşabileceğim, yeniden toparlanıp düşünebileceğim. Ne olduğunu ve neden olduğunu anlamak için. Kaçıyor olmam suçlu olduğum anlamına gelmez. Ama zamana ve boşluğa ihtiyacım var, sonra cevaplarla geri döneceğim.

Otogarın dışındaki saat heykeline bakıyorum, tepesinde kare bir saat olan dev bir çift gümüş koşu bacağı. Muhtemelen düğün konuklarımızdan hiçbiri henüz bilmiyor. Hepsi hala mutlu bir şekilde habersiz, bunun normal bir gün olduğunu düşünüyorlar. Onlar için hala gelecek: hayatlarının değiştiği ve harika birinin onlardan koparıldığı dünyayı sarsan an. Robert onların kardeşi, arkadaşı, sırdaşı ve desteğiydi. Yakında öldüğünü öğrenecekler. Ve benim yaptığımı düşünecekler.

Gözlerimi kapatıyorum ve keder dalgasından kaçıyorum. Zaman yok.

1970'lerin tuğladan yapılmış kutu gibi otobüs terminali önümde duruyor, yolcular akın akın girip çıkıyor. Şapkamı alnıma doğru indirip kalabalığa katılıyorum, sırt çantam evrak çantaları ve postacı çantalarının yanında itişip kakışıyor.

Yankılı, havadar istasyonun içinde, kalkış tablosunu tarıyorum. Londra, Aberdeen, Perth... Yarı yolda fark ediyorum: son durak Inverness, otobüs yarım saat içinde kalkıyor. Nakit bilet almak ve kalabalık yolcu salonunun karşısındaki tezgâhtan bir kahve ve sandviç almak için yeterli zaman. Yemek düşüncesi beni iğrendirse de, bu uzun bir yolculuk olacak ve daha sonra bir şeylere ihtiyacım olabilir.

Otobüsün arka tarafına yakın bir koltuk seçiyorum ve çok geçmeden camdan istasyondan çıkışımızı ve Glasgow'un trafiğe boğulmuş sokaklarının gri taşlarının otoyolun geniş şeritlerine geçişini izliyorum. Cebimden Robert'ın anahtarlarını çıkarıp anahtarlıkta ne olduğunu kontrol ediyorum. Ön kapımız, bisiklet kilidi, stüdyosu ve işte orada: köşelerinde hafif pas olan eski moda gömme anahtar. Ve birden birkaç hafta önceki oturma odamıza geri dönüyorum ve kalbim aşk ve kayıpla ağrıyor.

İKİ AY ÖNCE

Robert o gece sehpanın üzerine iki büyük kadeh kırmızı şarap koyarken, "Şu sinir bozucu yeminler," demişti. Dışarıda bir bahar fırtınası pencereleri tıkırdatıyor ve yağmur camlara çarpıyordu. Normalde Glasgow'un yağışlı havasından nefret ederdim ama bu gece Robert'la içeride sarılıp sarmaş dolaş olduğumuzu hissettim. Defterini ve dolmakalemmini aldı ve yanıma oturdu.

Şarabımı onun kadehiyle tokuşturmak için öne doğru eğilmiştim. Bu gece bunları ayrı ayrı yazmaya karar vermiştik, böylece düğün günümüzde birbirimiz için hoş bir sürpriz olarak kalacaklardı. Ama ikimizin de aynı anda yazmasının güzel olacağı konusunda anlaşmıştık, böylece bir şekilde aynı tonu ve duyguyu paylaşacaklardı.

Kanepeye kıvrılmış, bacaklarımı battaniyeye sarmış vaziyette ona gülümsedim. Odanın köşesindeki radyodan sessiz bir klasik müzik sesi yükseliyordu: Robert BBC konserlerini dinlemeyi severdi ve bu akşamki Elgar'ın 'Enigma Varyasyonları'ydı, bana kendimi rüzgârda uçan bir martı gibi hissettiren güzel bir orkestra parçasıydı, denizin kıyıya vuruşunu izliyordum.

Son yarım saattir boş kâğıda bakıyordum. Robert'ı ne kadar çok sevdiğimi, hayatımızla ilgili umutlarımı anlatacak çok şeyim vardı.

ve hayatımızın geri kalanında ona nasıl davranmak istediğim hakkında konuştuk. Sadece nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Robert da benzer şekilde şaşkın görünüyordu, uzun ince vücudu defterindeki yeni bir sayfaya eğilmişti.

"Ne söyleyeceğini bilemiyor musun?" diye sordum, ikimizin de dikkatini dağıtmayı ve bunun bir angarya, bir ev ödevi gibi gelmesini engellemeyi umarak.

Kalemini bıraktı ve başını salladı, saçları alnına düşüyor ve onu otuz sekiz yaşından çok daha genç ve çocuksu gösteriyordu.

"O zaman biraz konuşalım, bakalım nasıl bir ilham alabileceğiz.

Kanepede arkasına yaslandı ve radyo konseri durup dinleyiciler coşkulu alkışlara boğulurken kolunu omuzlarıma doladı. Robert'la ilgili en sevdiğim şeylerden biri sessizliği doldurmaya ihtiyaç duymamasıydı. Sözleri düşünülmüştü ve asla boşa gitmezdi. Ve karşılığında, beni sakinleştirerek çılgın bir endişeliden kendimin daha ölçülü bir versiyonuna dönüştürdü. O yakınımdayken kendimi güvende hissediyordum. Performans göstermek için daha az baskı altındaydım.

Spikerin bir sonraki konçertoyu tanıtmasını dinledik ve sonra boğazımı temizledim. 'Bunu sana söylemedim ama sanırım bir yanım seninle evleneceğimi hep biliyordu. Tanıştığımız gün bile.

Beni kendine çekti ve alnımdan öptü. "Bu çok romantik. Ama... Sarah'nın otuzuncu yaş gününde bende "potansiyel hayat arkadaşı" anlamına gelen ne gördüğünü hayal bile edemiyorum. Şampanyanın etkisindeydim ve aptal gibi dans ediyordum.

Güldüm, dans pistinde Amerikan araba yıkamacılarının el sallayan adamları gibi el sallayan sırık gibi figürünü hatırladım. "Benim gördüğüm de tam olarak buydu. Sarah bana her zaman başarılı sanat kariyeri ve ipoteği olan mantıklı, ağırbaşlı ağabeyinden bahsederdi ve sen birdenbire ondan çok daha karmaşık biri oluverdin. Ben de orada olmak, senin yanında deli gibi dans etmek istedim.

Robert bana bir öpücük daha verdi - bu sefer ağzımın kenarına - ve sonra beni bıraktı ve zarif bir parmakla boş kâğıdımı işaret etti. "Bu çok iyi. Bunu yazmalısın.

Ve yeminimin sürprizini bozmak mı? Olmaz öyle şey. Taze malzemeye ihtiyacım var.'

Gözlerini hoşgörüyü devirdi ve şarabı için öne doğru eğildi. "Aslında," dedi bir yudum aldıktan sonra, "seninle evliliğimizle ilgili bir şey konuşmak istiyordum. Düğünümüzle değil ama uzun vadede. Ses tonum değişince irkildim ve tekrar neşeli bir hale getirmeye çalıştım.

"Sen zaten evli misin?" Kaşlarımı kaldırarak onun yerine ben konuştum.

kahkahalar boğazımda köpürüyor. "Hayır, bekle. Ben buldum. Helena Bonham-Carter ve Tim Burton gibi ayrı evlerde mi yaşamak istiyorsun? Aslında bunun kulağa oldukça pastoral geldiğini düşünmüşümdür, biraz sen bilirsin-ne için uğramak ve sonra denizyıldızı-uykusu için ayrı yaşam alanlarınıza gitmek...' Robert'ın benimle birlikte gülümsemediğini fark ettiğimde sesim soldu. Yüz ifadesi ciddiydi, biraz da incinmişti.

"Özür dilerim," dedim ve elimi onun sert kalçasına uzattım. 'Bölmeme izin verme. Bana ne söyleyeceğini söyle. Kendimi zihinsel olarak azarladım, nazik nişanlıma alan bırakmam gerektiğini, onu kendi güçlü kişiliğimle ezmemem gerektiğini hatırlattım.

İfadesi netleşti ve elini benimkinin üzerine koyarak parmaklarımı kendi parmaklarıyla sardı. "Düğün için çok para harcadığımızı ve henüz balayı yapmamaya karar verdiğimizizi biliyorum ama..." Kendini durdurdu, sanki sıfırlıyormuş gibi omuzlarını silktiler. 'Ve yeminlerden, ne vaat ettiğimizden bahsederken, evliliğe ne getireceğimizi de ortaya koyabiliriz diye düşündüm, anlıyor musun?

Başımı salladım, Robert'ın cümleleri başlatıp durdurma, birden fazla kavram sunma ve bunları takip etmem için yeterince iyi bir şekilde birbirine bağlamama alışkanlığına karşı sabırlı olmaya çalıştım. "Takip edemiyorum. Balayı ve vaatler mi?

"Maeve, sana söylemediğim bir şey var. Elini kalçamdan çekti ve iki elini birbirine kenetleyerek öne doğru oturdu.

Vücudum sıkıştı, en kötüsüne hazırlanıyordum. Buna alışmıştım. Çok şey yaşamıştım ve her şeyin tamamen harika olamayacağını bilmeliydim. Hayallerinizdeki adamla tanışamaz, onunla bir hayat kuramaz, birlikte yaşamaya başlayamaz ve bir şeyler ters gidip her şeyi elinizden almadan evlenmeye hazırlanamazdınız. Bu benim başıma gelmedi, Maeve'in başına gelmedi. Her seferinde kısa çöpü ben çektim. Bir an için kısa bir erteleme alabileceğim gibi görüldüğünde bile.

Robert baltayı bırakmasını beklerken kül rengi yüzümü, hareketsiz kaslarımı fark etmedi. İri ellerine bakıyordu, parmakları o gün stüdyoda yaptığı baskılardan dolayı mürekkeple doluydu.

'Highlands'de bir kulübem var,' dedi.

Nefesim büzülmüş dudaklarımdan dışarı fırladı. Aklımdan pek çok felaket senaryosu geçmişti ama bunu tahmin edemezdim.

Ağzım açık bir şekilde ona bakarken, sanatçı olarak ilk başladığı zamanlarda hastalanan bir akıl hocası olduğunu anlattı. Robert onunla ilgilenmişti.

ve karşılığında sanatçı ona Inverness'e birkaç mil uzaklıktaki ücra bir köyde küçük bir kulübe bırakmıştı. Robert'ın sanatçının kendisine bir şey bırakmayı planladığından haberi yoktu ama bu miras onun hayatını ve kariyerini değiştirdi. O zamanlar Robert hala ailesiyle birlikte evde yaşıyordu ve mirası onlardan saklamıştı - çalışmak için gidebileceği bir yer istiyordu. Resim ve çizim yapabileceği huzurlu bir yer. Bu kulübe onun yaratıcılığının kapılarını açtı ve en başarılı eserlerinden bazılarının katalizörü oldu.

'Evlenmeden önce hayatımızla ilgili bir şeyleri paylaşma ruhuyla, sana bundan bahsetmek istedim. Bu benim küçük gizli kaçamağım ve artık senin de olacak.

Sonra eski bir Ordnance Survey haritası çıkardı ve köyü işaret etti. Sonra bana kulübenin bir fotoğrafını göstermişti, manzaraya karşı sıralanmış küçük taş binalardan biri ve ana yoldan hafifçe geriye çekilmiş bir kilise. Robert'inkinin kırmızı bir kapısı vardı, resim çekilmeden önce yeni boyanmıştı. Çok sevimli görünüyordu. "Ve anahtarlığımdaki eski anahtar da bu," diye açıkladı, tanıştığımızdan beri onu birkaç kez sorguladığım bir gizemi açıklığa kavuşturarak.

"Balayımız için oraya gitmek ister misin diye merak ettim?" diye sordu, yüzünde utangaç bir gülümsemeyle. 'Açık bir ateş ve yakınlarda bir sürü doğa yürüyüşü var. Başka bir şey yok ama balayının amacı da bu, değil mi? Sadece yalnız ve rahat olmak için zaman. Yerlilerin hiçbiri beni tanımıyor, bu yüzden merhaba demek için uğramayacaklar. Aslında köy oldukça sessiz, çünkü evlerin çoğu tatil evi oldu. Sadece ikimiz ve kırlar olacak.'

Ona doğru eğildim ve burnumu boynunun kıvrımına soktum, toprak kokusunu içime çektim ve sonra pürüzsüz tenini öptüm. "Kulağa mükemmel geliyor," dedim ve bunda ciddiydim. Karayipler'de pahalı bir plaj tatiline ya da herkesin düğünden sonra yaptığı şeye ihtiyacım yoktu. Sadece ona ihtiyacım vardı.

"O zaman anlaştık," dedi, ayağa kalktı ve oturma odasından geçerek penceremizden Glasgow sokağına baktı. 'Düğünümüzden sonra yukarı çıkıp bazı işleri halledeceğim, sonra sen de bana katılabilirsin.

Kanepede tek başıma, şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Tek başına mı? Neden?"

Döndü ve pencere pervazına yaslandı, uzun bacakları önünde uzanıyordu. "Burası şu anda bir bekâr evi. Çifte bekâr evi, çünkü McLeod'un bazı eşyaları da hâlâ orada. Biraz temizlemek ve sizin için çalışır durumda olduğundan emin olmak için bir başlangıç yapmak istiyorum. Bilirsin işte.

Çarşafı temizleyin, ateşini yakın, elektriğini çalıştırdığınızdan ve suyun aktığından emin olun. Siz oraya vardığınızda her şey mükemmel olacak.

Sonra bana güzergahını anlattı, toplu taşıma araçlarıyla oraya nasıl gidebileceğimi gösterdi. O zamanlar sinirlenmiştim, neden birlikte gidip ikimiz bir yer bulamadığımızı anlamıyordum.

Ancak iki ay sonra, düğün günümüzde korkudan donup kaldığımda bana nasıl bir can simidi attığını fark ettim.

GILLY

Gilly'nin mesaisi bitiyor ve çantasını toplayıp masasını olabildiğince hızlı bir şekilde düzenliyor. Masasının üzerindeki çerçeveli fotoğrafı düzeltiyor, camın arkasındaki ailesinin yüzlerine gülümsemek için kısa bir an ayırıyor: Jake, dişini yeni kaybettiği için gevşek gevşek sırtıyor; Polly, yakın zamanda yuvarlandığı için iki dizini de incitmiş. Ve aralarında dimdik duran Callum, her bir çocuğun omzunda nazik bir el. Tüm dünyası tek bir fotoğrafta.

Arabaya ne kadar erken binerse, Polly ve Jake'in okuluna zamanında yetişmek için trafik o kadar iyi olacaktır. Bu zor ve stresli bir hokkabazlık, ancak Safeline'dayken haftada sadece birkaç gün yapması gereken bir şey. Diğer insanlar - her iki ebeveynin de tam zamanlı çalıştığı aileler - bunu her gün yapmak zorunda.

Çalışmak zorunda olmadığı için ayrıcalıklı olduğunu biliyor. Callum ailesini tek bir gelirle geçindirebildiği ve karısının mali işlere katkıda bulunmak zorunda olmadığı için gurur duyuyor. Ama bu durum Gilly'yi her zaman rahatsız ve kaşıntılı hissettirmiştir. O kadar ki, meşgul olmak ve kendini işe yarar hissetmek konusunda ustalaşmış: ev ve aile hayatlarını sorunsuz bir şekilde sürdürmek, okul etkinliklerine yardım etmek, bağış toplamak, köy salonunda kendi yoga sınıfını işletmek ve şimdi de Safeline için gönüllü olmak. Tüm bunların arasında Safeline en ödüllendirici, en tatmin edici olanı.

"İnsanlarla ilgili özel bir şey var," diye hatırlıyor Callum'a vardiyalarının ilk haftasının sonunda akşam yemeğinde söylediğini. 'Diğer gönüllüler. Ortak ilgi alanlarımız yok ve hepimiz farklı yaş ve geçmişlere sahibiz ama yine de hepsinin içinde bir benzerlik var - bu tamamen nankör görevde başkalarına yardım etmek için zamanlarını bağışlayan türden insanlar. Arayanlara gerçek adınızı bile söyleyemezsiniz. Hiçbir şey anlamıyorlar.

Ama yine de gelip zaman ayırmaya devam ediyorlar. Böyle insanlarla vakit geçirmek hoşuma gidiyor.

Callum sevgi dolu bir gülümsemeyle, "Sen de o insanlardan birisin, Gilly," dedi.

Ama Gilly bunun üzerine başını salladı. Kendini iyi bir insan gibi hissetmiyordu. Safeline'a katılma motivasyonunun diğerleri kadar saf ve iyi olduğunu düşünmüyordu. Zaman geçirmek, fazla düşünüp kendini delirtmekten vazgeçmek isteyen sıkılmış bir ev kadını. Bundan bir şey çıkarıyor.

Çantasını omuzlar ve telefonda hâlâ *Coronation Street*'in dün geceki bölümü hakkında konuşan ve Gilly'nin konuşmaya ihtiyacı olan yalnız bir yaşlı olduğunu düşündüğü Vivian'a 'hoşça kal' der.

Henry kaşları çatılmış bir halde ofisinden çıktığında neredeyse kapıya varmak üzereydi. "Gilly," dedi, sesi alçaktı. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Cevap beklemeden kenara çekilir ve ofisine girmesi için eliyle işaret eder. Işıkların hâlâ kapalı olduğunu görünce irkilir, ama masasının üzerindeki lamba yanmaktadır. Her zaman buradaymış.

Henry'nin masasının karşısındaki sandalyeye oturur, el çantası kucağındadır. "Çok uzun kalamam, gidip almam gerek-

"Bu sadece bir dakika sürecek. Ofis kapısını kapattı ve oturmak için masasına doğru yürüdü. Gilly onun küpesi, keçi sakalı ve hafif üstün havasıyla bir yardım hattını yönetmek için tuhaf bir aday olduğunu düşünmüştür hep. Diğer gönüllülerin sahip olduğu insanlara yardım etme dürtüsüne sahip değil, ama Gilly onun ücretli bir pozisyon olduğunu biliyor. Her hayır işi gibi iyi maaşlı değil. Bu yüzden, çoğu gün mutsuz ve bıkkın görünmesine ve tutkuları başka yerdeymiş gibi görünmesine rağmen onu burada tutan yüce gönüllü bir şeyler olmalı.

Omzunun üzerinden pencereden dışarı, dördü dolu olan sıra sıra masalara bakıyor. Kendi masası tam orada, odanın karşısında, göz hizasında. Henry her an başını kaldırıp onu telefonla konuşurken görebilir ve bir dakikalığına bile olsa dinlemek cazip gelebilir. İçine batan bir hisle olanın bu olduğunu anlar.

Henry boğazını temizler ve bilgisayarının hoparlörlerinden kendi sesi gelene kadar bilgisayarında birkaç düğmeye tıklar.

"Bakın, size adımları söyleyemem. Ama önümüzdeki Salı günü tekrar ararsanız, bana tekrar ulaşmanız mümkün olabilir.

Fareye tıklar ve kayıt durur.

Başını öne eğiyor, yanakları yanıyor. Kendini tatlıcıdan bir şey çalarken yakalanmış bir çocuk gibi hissediyor, utanç ve korkuyla sarsılıyor.

Henry bir süre bir şey söylemeyince başını kaldırıp bakar. Masanın üzerinden ona kaşlarını çatarak bakıyordu. 'Zorlu bir vardiya geçirdiğini biliyorum. Arayan kişi çok yoğundu ve ilk aramada ne kadar uzun süre kaldığınızı gördüm, bu yüzden iyi olup olmadığınızı kontrol etmek için aradım.

Yüzünü buruşturdu. Her iki aramayı da ele alış şekliyle gurur duyuyordu. Paniğe kapılabilir ya da arayan kişinin iletişim kurmayı reddetmesi karşısında sabrını kaybedebilirdi ama bunun yerine tüm politikalara bağlı kalmıştı. Bocaladığı o son anlara kadar örnek bir çağrıydı.

"Yapmamalıydım-

Henry onu durdurmak için elini uzattı. 'Başından sonuna kadar politikalarımızı mükemmel bir şekilde takip ettiniz. Arayan kişi kişisel bilgilerinizi vermeniz için sizi zorladığında bile kibarca ve açıkça direndiniz.

"Biliyorum, isteyken onlara söylememeliydim.

Başını sallıyor ve elini kirli çenesinde gezdiriyor. 'Safeline'da hâlâ yenisin ve ipleri hâlâ öğrenmeye çalıştığını biliyorum. Olanlar yüzünden başın belada değil.

Gilly'nin omuzları gevşer ve rahatlama gözyaşlarına karşı koyar. O ana kadar akıl sağlığı için bu pozisyona ne kadar güvendiğini fark etmemişti. Bu onun rutini, kendini işe yarar hissetmesinin yolu. Bunun elinden alınabileceğini düşündüğünde, acı gerçektir.

Henry masasında öne doğru eğilmiş, parmaklarını birbirine geçirmiş ve ağırlığını dirseklerine vermiş. Onun yaşlarında olmalı, diye düşünüyor. Gönüllü rotalarını planlamaktan ve telefon görüşmelerini dinlemekten hoşlanacak bir tipe benzemeyen Henry'nin nasıl olup da burada çalışmaya başladığını merak ediyor.

Boğazını temizliyor, rahatsız görünüyor. "İlkelerimizi çok iyi bildiğinizi biliyorum, eğitimi tamamladınız, el kitabını okudunuz. Ses tonu nazikti ve Gilly onun yanında olmaya, nazık davranmaya çalıştığını biliyordu. "Eğitiminizde anonimlik ilkesine ve bunun arayan kişiye nasıl fayda sağladığına çok odaklanıyoruz. Anonim olduklarını bilirlerse konuşmak için kendilerini güvende hissederler. Son zamanlarda eğitimi yeniden gözden geçiriyordum, biraz yeniden tasarlamaya çalışıyordum çünkü burada önemli bir unsuru kaçırdığınızı düşünüyorum ve bugünkü çağrı bunu ele almamızın acil olduğunu vurguladı. Anonimlik ilkesi aynı zamanda çağrı yöneticilerimizi korumak için de geçerli. Her iki şekilde de çalışıyor.

Bizi arayanlar hakkında bilgi istemiyoruz ve kendimiz hakkında da bilgi vermiyoruz.

Gilly göğsünden yanaklarına doğru bir kızarıklık hissediyor. Avuçları terlemeye başlar. Sakin görünmeye, dikkatle ve özenle nefes almaya çalışır. Başaramadı.

Koltuğunda kaykılır ve masasının üzerindeki solmuş Sports Direct kupasından bir yudum alır. "Yaklaşık on yıl önce, bazı Safeline noktaları aynı zamanda danışma merkezleri olarak da faaliyet gösteriyordu. Biraz Vatandaş Danışma Bürosu gibi, bilirsiniz. Arayanlar yüz yüze konuşmak için uğrayabiliyorlardı. Sonra bir gün, bir çağrı görevlisi küfürlü bir çağrı aldı. Politikaları mükemmel bir şekilde uyguladı ve aramayı sonlandırdı, ancak bilmediği şey arayan kişinin dışarıdaki bir telefon kutusundan aradığı ve elinde bir pala olduğuydu.

Gilly sarsılıyor. İnanılmaz derecede zor arayanlar olduğunu biliyor ve hatta son birkaç ay içinde bunlardan bazılarını kendisi de yaşamıştı ama hiçbir zaman hayatının tehlikede olduğunu hissetmemişti. "Ne oldu?

'Neyse ki kapılar kilitliydi ve saldırgan içeri giremedi. Ancak bu, danışma merkezlerimizin sonu oldu ve gönüllülerimizi korumak için ofislerimizi halka açık olmayan yerlere taşıdık.

Yüzü sıcak ve her tarafı panik teriyle yapış yapış. Artık işten çıkarılacağı paniği değil, kendini bir şekilde tehlikeye attığı paniği. Uzun zaman önce daha gençken, farklı bir hayattayken hissettiği korkunun bir yankısı. Ama aynı şey değil, değil mi? Arayan kişinin yardıma ihtiyacı vardı, üzgündü, tehlikeli değildi. O güvende. Kendisi hakkında hiçbir bilgi vermedi, sadece bir sonraki gönüllü olduğu zaman. Hangi şehirde olduğunu bile bilmiyor olabilirler, burada İskoçya'nın orta kuşağında, iş parkları ve kavşaklarla çevrili.

Mükemmel bir saklanma yeri. "Her neyse, seni korkutmak istemem," diyor

Henry, sırtı dimdik

öğüdünün sonuna geldiğinde. "Sadece arayanları tahmin edemeyeceğimizi anlamanızı istedim. Bazıları size karşı bir tür hakları varmış gibi hissediyor... ve bu garip ve sağlıksız. Politikalar arayanları korumak için var, evet, ama aynı zamanda sizi de korumak için varlar. Ama sadece bu da değil, çok sıkıntılı bir insana söz verdiniz. Ya salı günü hastaysanız? Ya ararlarsa ve siz müsait değilseniz? Neyle uğraştıklarını bilmiyoruz ve tutamayacağımız sözler veremeyiz. Bunun nelere yol açabileceğini bilmiyoruz.

Başını sallıyor, kollarını kucağındaki el çantasına sarmış. Bu en kötü duygudur, harika bir iş yaptığınıza olan inancınızdan

bir hata yaptığınızı fark etmek. O aramayla çok gurur duyardı. Ve bunun yerine... Düşüncelerini silkeledi. Bu kadar yeter. Bu kadar suçlama yeter.

Çocukları bir hata yaptığında onlara her zaman sorun olmadığını, hala öğrenmekte olduklarını söyler. Ve bunu onlara her söylediğinde, onlardan dalga dalga gelen rahatlamayı hissedebiliyor. Neden kendisi de bu kadar affedici olamıyor? O hala öğreniyor. Her zaman. Her gün. O burada bir gönüllü ve zamanını bedavaya veriyor.

Henry ayağa kalkar ve onu ofisinden çıkarırken nazik bir gülümseme takınır. Çıkarken Vivian'a bakmaz, Vivian'ın şeffaf bölmenin arkasından merakla ona bakıp dedikodu arayacağını çok iyi bilmektedir.

Gri gökyüzüne ve sanayi sitesinin gri otoparkına doğru ilerliyor ve arabasının sürücü koltuğuna oturup derin nefesler alıyor. Arayan kişinin titrek nefes alışını, hıçkırıklarını ve feryatlarını hatırladıkça zihninden bir hayal kırıklığı dalgası geçiyor. Kendini ne kadar çaresiz hissettiğini, sonra da "Yanımda olduğunuz için teşekkür ederim" dediklerinde ne kadar rahatladığını ve gururlandığını hatırlıyor. Size güvenebileceğimi hissediyorum. Tekrar konuşabilir miyiz?

Motoru çalıştırıp arabayı otoparktan çıkarırken kendi kendine 'Boş ver' diye mırıldanıyor. Kendini daha fazla uyaracak kadar enerjisi kalmamıştı. Henry aşırı tedbirli ve sıkılmıştı. Bu işe uygun değil ve bunu biliyor. O kişinin yardıma ihtiyacı vardı ve Gilly bunu sağladı. Bu sadece bir hataydı ve kimse onun için palayla gelmeyecek. Bugün hiç kimseye zarar vermedi ve kimse istese bile bu ofisi bulamaz. Adres bir sır.

O güvende. Saklandı. Ve yardım etti.

MAEVE

Zili alıyorum ve otobüs tepelerin, kayalıkların, tarlaların ve koyunların ortasında duruyor ve ben koridordan çıkışa doğru ilerlerken otobüs şoförü aynadan bana şaşkın bir bakış atıyor. Robert'ın açıklama yapmak için zaman ayırmasına minnettarım. Bana saklanacak bir yer verdi.

"Burada güvende misin, canım? En yakın kasaba birkaç mil ötede.

Başımı sallıyorum ve cevap vermiyorum, başımı eğiyorum ve kasketimi alnıma indiriyorum. Yürüyüş botlarım çimenlerin üzerine indiğinde ciğerlerim temiz yayla havasıyla doluyor. Burası şehirde olduğundan çok daha soğuk, hava burun deliklerimin içini ürpertiyor. Başımın üzerinde bir kerkenez dönüyor ve sonra avını yakalamak için hızla aşağı süzülüyor.

Otobüs tıslayarak uzaklaşıyor, motorun sesi kulaklarımdaki rüzgâr ve kuş seslerinden başka bir şey duymayana kadar azalıyor.

Otobüs şoförünün sorusu hâlâ kulaklarımda çınlıyor, güvenliğim için duyduğu endişe sinirlerimi bozuyor. Ben güvendeyim. Kendi başımın çaresine bakabilirim.

Kulübeyi, Robert'ın bana gösterdiği resme kıyasla artık solmuş olan kırmızı kapısından tanıyorum. Birkaç İskoç kışı onun canlı parlaklığını yok etmiş ve bunun nedenini anlayabiliyorum: yaz olmasına rağmen havada sert bir esinti ve soğukluk var. Güneş daha saatlerce gökyüzünde kalacak - o uzun İskoç yaz geceleri efsanedir - ama ışık acınası, güneş bulut katmanlarının arkasına gizlenmiş.

Kapıya doğru son birkaç adımımı atıp Robert'ın anahtarlarını alırken ayaklarım ağrıyor ve sırt çantamın ağırlığı altında omuzlarım ağrıyor

cebimden. Omzumun üzerinden bakıyorum ama etrafta kimse yok: küçük sokak ıssız.

Yol ancak iki araba genişliğinde, her iki tarafta kaldırımları kaplayan küçük beyaz badanalı kulübeler ve dışında 'DONDURMA / TAZE EKMEK / GAZETELER' yazan el yazısıyla tebeşirle yazılmış bir tabelası olan küçük bir postane var. Birkaç araba bir kenar boyunca dizilmiş, burun buruna park etmiş. Bu evlerin hiçbirinin araba yolu ya da garajı yok. Uçsuz bucaksız kırsal alanın ortasında küçük bir öbek halinde bir araya toplanmışlar, sanki doğa koşullarından korunuyorlarmış gibi.

Yolun ilerisinde terk edilmiş bir kilisenin kabuğunu görebiliyorum, sivri kulesi köyün üzerinde yükseliyor ve uzun otların arasından garip açılarla çıkan yıpranmış mezar taşlarıyla çevrili.

Robert'ın kulübesi yoldan geride, demir bir kapının arkasında ve çakılla kaplı, taşların arasından küçük otların çıktığı bir ön bahçenin ötesinde yer alıyor.

Kulübenin arkasında, bu karanlık günde bulutların arasında yükselen tepeler var, bu yüzden zirvelerini göremiyorum. Bu köyün neden geliştiğini merak ediyorum, Highlands'de hiçbir yerin ortasında. İnsanları buraya yerleşmeye iten şey neydi? Tarım arazileri mi? Sanayi mi? Artık terk edilmiş kilise mi? Başka bir şey mi?

Buradaki hava çoğu zaman bu kadar acımasızken insanların neden İskoçya'ya yerleştiklerini hiç anlamadım. Bir zamanlar yeryüzünde dolaşan göçebe kabileler kesinlikle daha sıcak, daha nazik bir iklime sahip bir yere yerleşmek isterlerdi. Neden burası?

Elimde Robert'ın anahtarlarının ağırlığını hissediyorum ve kendimi şimdiki ana geri dönmeye zorluyorum. Bundan daha fazla kaçamam. Sokakta gezinip birinin beni görmesini bekleyemem. Haberlere çıkıp çıkmadığımı, yüzümün gazetelere ve internete düşüp düşmediğini bilmiyorum. Polis çoktan beni aramaya başladı mı bilmiyorum.

Aylardır, yıllardır kimse içeri adım atmamış gibi menteşelerinde gıcırdayan ve çığlık atan demir kapıyı iterek açıyorum.

Robert'ın buraya en son ne zaman geldiğini merak ediyorum. Ara sıra iş için ya da arkadaşlarıyla gece seyahatlerine çıkıyordu ama nerede olduğunu ya da kiminle olduğunu bilmediğim bir zaman düşünemiyorum.

Anahtar kilide takılıyor ve beynim kapıyı açamadığımı ve gidecek hiçbir yerim olmadan Highlands'in ortasında sıkışıp kaldığım bir durumu canlandırıyor. Ama sonra kapıyı çerçevesi içinde itip çekiyorum.

Ta ki sonunda anahtar verilip kapı açıldığında karanlık bir koridor ve ıssız bir evin tozlu, küflü ve rutubetli kokusu ortaya çıkana kadar.

Bir an için gözlerimi kapatıp içeri giriyorum ve dış dünyaya açılan kapıyı kapatıyorum. Buraya sağ salım geldim. Robert ölmüş olsa bile hâlâ benimle ilgileniyor.

Robert'ın cesedini bulup paketlemekten, şehirde yürümeye, otobüste hareketsiz oturmaya, tepelerde yürüyüşe kadar pek çok saat boyunca kendimi tuttum. Tüm bu süre boyunca *onun yanında olmam gerektiğini* düşündüm. *O burada olmalıydı. Şimdiye kadar evlenmiş olurdum. Öpüşüyor olurduk. Dans ediyor olurduk. Gülümsüyor. Gülüyor. Birbirimize sarılırdık. Onun parmakları benimkilere dolanırdı. Aşk içinde. Ölüm bizi ayırana kadar.*

Hiçbir uyarı olmadan Robert'ın yaralarının içgüdüsel görüntüsü gözlerimin önünde canlanıyor ve bacaklarım neredeyse altımdan kayıp düşüyor. Yere düşüyorum, cızırtılı halı yanağıma değiyor, sessiz hıçkırıklar bedenimi sarıyor.

Evden çıktığım andan beri görüntüleri kendimden uzak tutmayı başarmıştım ama şimdi gideceğim yere ulaştım ve sanki onları daha fazla bastıramıyorum. Ya da korkumu.

Çünkü Robert'ın yaralarının her biri - şahdamarındaki kesik, şahdamarındaki kesik, sefalik damardaki kesik - kendini savunma dersimde öğrettiğim, bir adamın vücudunun ana hatlarıyla çizilmiş bir resmini kullanarak, kesinlikle ihtiyacınız varsa nereyi kesmeniz gerektiğini gösteren kırmızı kalem çizgileriyle öğrettiğim saldırılardır. Hayatınız tehlikedeyse ve öldürmek ya da öldürülmek söz konusuysa.

Ve onu kim öldürdüyse, Robert'ın uyuyan bedeninde benim resmimi mükemmel bir şekilde taklit etti.

MAEVE

Kendimi koridordaki halıdan sıyrıp yüzümdeki gözyaşlarını ve sümüğü kolumla sildiğimde ışık daha da azalmıştı. Bu kadar kendine acıma yeter. Bu ben değilim. Ben güçlü bir insanım; kendi kendine yetebilen bir insan. İşe koyulma vakti geldi.

Ayağa kalktım ve ışık düğmesine bastım. Hiçbir şey yoktu. Elektrik yok.

"Elbette," diyorum yüksek sesle, sesim küçük giriş holünde yankılanıyor. Önceki hayatımda - dünün Maeve'i - bu rahatsızlığa küfreden ya da öfkelenirdim. Şimdi uyuşmuş durumdayım. Elektriksizliğin bir kriz gibi hissedilmesi için çok fazla şey oldu, çok fazla travma yaşandı. Artık gerçek dehşetin ne olduğunu biliyorum. Başka her şey dalgaların kayaya çarpması gibi üzerime geliyor.

Ancak güneş tamamen batmadan, pencerelerden hala soğuk, gri bir ışık süzülürken elektrik sorununu çözmem gerekiyor.

Mutfak lavabosunun altında bir fener buluyorum ve onun titrek, altın ışığını ön kapının üzerinde aradığım şeyi bulana kadar zemin katta gezdiriyorum: eski, gri bir sigorta kutusu. İçinde, 'KAPALI' olarak ayarlanmış net bir düğme dışında her şey anlaşılmasız düğmeler ve küçük kutulardan oluşuyor.

Fişi 'AÇIK' konuma getiriyorum ve tepedeki ışık koridoru altın rengine boyarken bedenimi bir rahatlama kaplıyor. Bütün gün olan ilk olumlu şey.

Nihayet etrafıma bakabiliyorum, zemin katı tarıyorum: koridor, çıplak taş duvarları ve açık ateşi olan küçük bir oturma odasına açılıyor, ocakta kütükler üst üste yığılmış ve ateş çoktan yakılmış. Bunu gördüğümde gözlerim doluyor, sanki Robert şu anda bile bana bakıyormuş gibi.

Arkasında koyun postundan bir battaniyenin asılı olduğu aşırı doldurulmuş ve sarkık bir kanepe ve arka pencerenin yanında üç sandalyeli küçük bir ahşap yemek masası var. Oturma odasının her iki ucunda birer pencere var.

evin derinliğine yayılıyor. Arka tarafta ise, kulübenin arkasına eklenti olarak yerleştirilmiş mutfığa açılan bir kapı var.

Rahatlayarak elektrikli fırın, buzdolabı, su ısıtıcısı ve mikrodalga fırın olduğunu görüyorum, hepsi de oldukça yeni görünüyor. Kaba beyaz badanalı duvarlarda ve şöminenin etrafındaki taş ocakta rustik ve geleneksel dokunuşlar olmasına rağmen, Robert açıkça buranın rahat hissetmesini istedi ve sadece eski bir odun ateşinde pişirmek de dahil olmak üzere her şeyi çok geleneksel tuttuğunu söylediği önceki sahibinden yükseltti.

Dolapta UHT süt, poşet çay ve bisküvi olduğunu görünce daha da rahatladım. Daha da iyisi, küçük şarap rafında en az üç tozlu şişe şarap var, tabii bunu midem kaldırmazdı.

Üst katta ilk kapıyı açtığımda duşlu küçük bir banyo buluyorum. Bir sonraki kapıdan kolalı beyaz çarşafarla döşenmiş çift kişilik bir yatak odası çıkıyor ve ardından çıplak döşeme tahtaları olan ve hiç mobilya bulunmayan tek kişilik bir yatak odası buluyorum: Robert'ın sanat malzemelerine yer açmak için yatak kaldırılmış. Tuvaller duvara yığılmış, uzaklara bakıyor ve pencerenin yanında tepelere bakan bir şövale kurulmuş. Kapının girişinde duruyorum, gözlerim taburede ve şövalede, Robert'ın orada oturup manzarayı seyrettiğini, cesur şekiller ve endüstriyel figürlerden oluşan soyut yapıtlarını çizdiğini hayal ediyorum. O tuvalleri çevirecek, nişanlının yarattığı ve ondan başka kimsenin görmediği sanatı görececek gücü bulabilecek miyim bilmiyorum.

Yorgunluktan aniden halsiz düşüp tökezleyerek aşağıya iniyorum. Ateşi yakıyorum ve dans eden alevlerin önünde oturuyorum, ateşin sıcaklığı ve günün olayları göz kapaklarımı kapanmaya başlayana kadar beni sakinleştiriyor, yorgunluk beni ele geçiriyor.

Ama uyku duyularımı ele geçirmeye başlar başlamaz, kalbim çarparak ve nefesim boğazımda düğümlenerek kendimi uyandırıyorum. Kontrolü kaybetme, bedenimi terk etme hissi ruhumun derinliklerine korku salıyor.

Uyuma.

Yarı uyanık halimde aklımdan bir düşünce geçiyor ve başımı şiddetle sallıyorum. Bununla yüzleşemem.

Uyuma. Ama düşünce gitmeyecek.

"Hayır," diyorum yüksek sesle, sesim boş odada yankılanıyor.

Sanki kendimden daha hızlı koşabilmişim gibi ayağa kalkıp mutfığa gidiyorum. Dikkatimi dağıtmaya çalışarak şarap rafını düşünüyorum ama şarap düşüncesi midemi bulandırıyor ve bir an için öğürüyorum.

Ağzımda bir tat var, bir anı. Robert ve ben dün gece kadeh tokuşturduk, bir ömür önce. Yaklaşan düğünümüzü kutluyorduk. Şişeyi bitirmemiştik bile; ikimiz de çok yorgunduk ve ben zaten birkaç yudumdan fazlasını içmemiştim. İkimiz de prova yemeğinden yorulmuş, heyecandan bitap düşmüştük. Ama şimdi dün geceki uykumun derinliğini hatırlıyorum. Başımı yastığa koyar koymaz gözlerim kapandı ve Robert öldükten sonra şafak ışığı odaya girene kadar uyandığımı hatırlamıyorum.

Nadiren böyle uyurum, şimdi fark ediyorum, boğazımda bir çığlık fokurduyor. Uykum çok düzensiz ve huzursuzdur, hep öyleydim. Uykuya dalmakta zorlanıyorum, en ufak bir seste uyanıyorum ve son zamanlarda gece boyunca en az bir kez işemek için kalkıyorum.

Ama istisnalar da var.

Uyurgezer olduğumda.

Hiçbir zaman bunun bilincinde olmadım, ancak ailem hala evde yaşarken buna gülerdi: beni koridorda ayakta dururken, sallanırken ve dümdüz karşıya bakarken, hareket etmeden, tepkisiz bir şekilde nasıl bulduklarını. Ne kadar yüksek sesle konuşurlarsa konuşsunlar ya da beni ne kadar sarsarlarsa sarssınlar beni uyandıramazlardı ve tek yapabildikleri beni yatağıma götürüp yatırmak olurdu. Ertesi sabah ne yaptığıma dair hiçbir şey hatırlamazdım ve yataktan çıktığımı bilmemin tek nedeni birinin beni görmüş olmasıydı ya da bazen ayaklarımın tabanında çamur ve yatağımda yapraklar olurdu. Her zaman stresli zamanlarda olurdu: okul oyunundan bir hafta önce veya önemli bir sınavdan önceki gece.

Yoksa düğünümünden önceki gece mi?

Nefesimi tutmaya çalışıyorum, ellerimle lavabonun iki yanını kavrarken başımı sallıyorum ve kusma ihtimalime karşı öne doğru eğiliyorum.

Bildiğim kadarıyla yetişkinlikte başıma nadiren geldi. Erkek arkadaşlarıma bundan bahsettim - sesimde bir kahkaha ile onları uyardım. Robert da dahil. Bu benim komik bir tuhaflığım, derdim onlara ve görünüşe göre zararsızım, sadece aptal ve tuhafım. Annem biraz ürkütücü derdi. Bazen beni bir şeyler tutarken bulurdu ve onları nasıl aldığıma dair hiçbir fikri olmazdı: komşunun bahçesinden koparılmış bir çiçek, ısırılmış yarı çözülmüş bir tavuk nugget. Beni dolaşırken bulursanız yatağıma geri koyun, derdim her yeni erkek arkadaşıma, muhtemelen büyüdüğümü bilerek.

Lavabonun üzerinde tekrar öğürüyorum, mide asidinin tadı ağızıma geliyor. Ama yine de hiçbir şey çıkmıyor.

Kendimi bu duygudan kurtarmak için neredeyse kusmak isteyecektim. Bu korku ve dehşet omurgamda sürünüyor.

Evimden ayrıldım - Robert'ın cesedini bıraktım - sahnenin kötü görüldüğünü biliyordum. Muhtemelen onun ölümünden sorumlu olduğumu biliyordum ama aynı zamanda düşüncelerimi toplar toplamaz geri dönmeye niyetliydim. Bunu kimin yapmış olabileceğini öğrenir öğrenmez. Polisin katili bulmasına yardım edecektim.

Gençken stresli olduğumda uyurgezerdim. Bir düğünden önceki gece, her şeyin olabileceği kadar yüksek streslidir. Elbette, çocukken etrafta dolaşırdım, hiçbir şey yapmazdım. Kesinlikle şiddet içermeyen şeyler. Ama o zamanlar öyleydi.

Bu şimdi. Ben bir dövüş sanatçısıyım. Kendini savunma uzmanıyım. İnsanlara zarar vermek ve insanların bana zarar vermesini engellemek benim gerçek işim. Öldürmek için eğitildim.

Belki de bana komplo kurulmadı. Belki de Robert'ı ben öldürdüm.

MAEVE

Uyumaktan korktuğum için bütün gece uyanık kalmaya çalışıyorum, ateşi körüklüyorum ve pencerenin yanındaki koltukta dik oturuyorum. Saat 11'den biraz önce ışığın azalmasını ve kısa süre sonra binlerce yıldızın ortaya çıkmasını izliyorum. Glasgow üzerinde hiç bu kadar çok yıldız görememiştim ve keşke bunu Robert ile paylaşabilseydim. Burası hakkında bahsettiği şeylerden biri de buydu - geceleri gökyüzünün ne kadar muhteşem görüldüğü. Keşke ben de ona bunu gördüğümü söyleyebilseydim. Keşke burada yanımda olsaydı.

Mide bulantısı hissi sabahın erken saatlerine kadar dönüp dururken, nişanlımın ölümündeki olası rolümü düşünüyorum. Cinayetini.

Ben mi yaptım?

Elimdeki bıçağı, vücudumda kuruyan kanını hatırlıyorum.

Uyku sırasında eşlerini öldüren insanlarla ilgili haberler okudum. Hiç araştırmadım ama uyurgezerlikle ilgili geçmişimi bildiğim için bu tür hikayeler haberlerde geçtiğinde dikkat kesilirdim: bir zamanlar mutlu bir evliliği olan ünlü cerrah karısını bıçaklayıp boğduğu için müebbet hapis cezasına çarptırıldı; öz babasını öldürdüğü için beraat ettikten sonra psikiyatri kurumuna yatırılan oğul; uyandığında kayınvalidesini öldürdüğünü fark edip polise teslim olan adam... hikayeleri beynimde yer etti çünkü ben de bir zamanlar uyurgezerdim.

Ve şimdi belki ben de onlar gibiyim.

Bedenim korkudan titriyor, acaba teslim mi olsam diye düşünüyorum. Kulübede bir telefon var; istediğim zaman polisi arayıp nerede olduğumu söyleyebilirim. Bir saat içinde burada olurlar. Şu telefonu açabilir miyim? Sonuçta bu bir şeyleri değiştirir; belki de daha kısa bir ceza alırım.

Robert'ı bilerek öldürmediğimi kanıtlatabilirdim. Bunun soğukkanlı bir cinayet değil, korkunç bir uyurgezerlik kazası olduğunu.

Kalbim keder, utanç ve suçluluktan patlayacakmış gibi hissediyor. Uykuya dalıp dalmadığımı bilmiyorum ama ufukta soluk mavi bir parıltı belirmeye başlamadan önce gökyüzü sadece birkaç dakikalığına karanlıkmiş gibi geliyor. Gözlerim bulanık, yüzüm kuru ve dokunulduğunda acıyor.

Kendime bir fincan çay yapıyorum ve elimdeki fincan titreyerek kulübenin odalarında dolaşıyorum, Robert'ın bir sergiye hazırlanırken günlerini haftalarca burada geçirdiğini, resim yaptığını ve sık sık yaptığı gibi kendi kendine şarkı söylediğini hayal ediyorum. *Yaptı.*

Robert'ın sanat odasının kapısında duruyorum, boyalı tuvaleri hareket ettirmek ve sanatına bakmak için can atıyorum - nişanlımın ruhunun başka kimseyle paylaşmadığı bu parçalarını görmek için. Ama onlara dokunmadım. Dokunamam - çok şey kaybettim. Artık öldüğüne göre Robert hakkında asla yeni bir şey öğrenemeyeceğim. Sahip olduğu her düşünce yok oldu. Beni asla şaşırtamayacak. Elimde sadece onunla ilgili anılarım ve bu resimler var. Hala gelecek küçük ikramlar. Onların tadını çıkarmalıyım, sadece doğru hissettiğimde, kafam doğru yerde olduğunda onlara bakmalıyım. Elimde ılık bir fincan Tetley ve UHT ile uykusuz, kederli bir zombiyken değil. Henüz değil.

Sanat odasından çıkmak için döndüğümde, duvara gömülü büyük bir dolap kapağı görüyorum, merdiven üstü deposu olmalı. Ama açmaya çalıştığımda, kapı yerinden oynamıyor. Kilitli.

Yakında bir anahtar aramak için bir not alıyorum ve Robert'ın kulübesinin kayıp köşelerini keşfederek, artık başka bir şekilde asla bilemeyeceğim parçalarını ortaya çıkarıyormuşum gibi dolaşmaya devam ediyorum.

Merdivenlerin tepesindeyken, tiz bir ses beni durmaya zorluyor, ellerim tirabzanı kavıyor ve dizlerim neredeyse altımda bükülüyor.

Yakınlarda bir yerde bir telefon çalıyor.

Boğazımda düğümlenen safra birkaç basamak iniyor ve merdivenlerin dibindeki duvara monte edilmiş sabit telefon ahizesine bakıyorum. Eski moda siyah parlaklığı, avını gözetleyen vahşi bir hayvanın tehditkâr gözleri gibi bana doğru parıldıyor.

Robert'ın kulübesini kim arıyor olabilir? Ne istiyorlar?

Birkaç merdiven daha inip telefona doğru ilerliyorum. Muhtemelen dolandırıcılık için aramışlardır. Burada olduğumu kimse bilmiyor. Çoğu zaman Robert'ın burada olduğunu bile kimse bilmiyordu. Bu numaranın kimde olduğunu bilmiyorum.

Belki de birilerine kulübeden bahsetmiştir. Belki de ailesidir. Belki nerede olduğumu biliyorlardır.

Ya da polis. Sertçe yutkunuyorum ve göğsümden aşağıya doğru inen gergin bir yumru hissediyorum.

Çınlama kulaklarımı dolduruyor, kulak zarımı tıkıyor. Keşke dursa. Ama onu alamam. Tabii ki almayacağım. Asla.

Birinin bu çalan telefonu duyabileceğini kimseye söyleyemem.

Dakikalarca merdivenlerin yarısında donmuş gibi durduktan sonra, arayan kişi nihayet pes ediyor ve zil sesi kesiliyor, ancak sonrasında uzun süre kulaklarımda bir yankı kalıyor.

Nefesimi tutarak ahizeyi yavaşça kaldırıyorum. Çevir sesi kulağımda uğulduyor. Kimse yok.

Fişini çekebilirim. Ama o zaman burada birinin olduğunu anlarlar mıydı?

Ahizeyi yuvasına geri koydum ve titreyen bacaklarımla oturma odasına girip gecenin çoğunu geçirdiğim koltuğa yığıldım. Kalp atışlarımla ve nefes alış verişimin normale dönmesini, titrememin geçmesini bekliyorum.

Odaya göz gezdirirken, şöminenin üzerindeki bir vazanın arkasında, gözden uzakta duran bir resim çerçevesinin köşesini görüyorum. Ayağa kalkıp çerçeveyi çekiyorum, çerçevenin içinde Robert ve benim fotoğrafımızı görünce kalbim yeniden kırılıyor. Yeni bir keder dalgası, çünkü bu fotoğraf beni gerçekten sevdiğinin fiziksel bir kanıtı: ikimizin fotoğrafını buraya getirip çerçeveletmiş, böylece birlikte olmasak bile hala onunla birlikteydim.

Bir yıl kadar önce, güneşli bir öğleden sonra evimizdeki barbeküde çekilmiş bir fotoğraf. O günü hatırlıyorum.

Fotoğraf çekildiğinde hepimiz yemeğimizi bitirmiştik ve ben tabakları toplamak için masadan kalkmışım ki Robert elimi tuttu ve parmak eklemlerimi öptü.

"Harika bir yayılma," demişti, elimi bırakmadan önce başparmağını elimin arkasına sürterek. Tam o sırada biri - sanırım Pablo ya da Ella - fotoğrafı çekti.

Herkesin önünde, özellikle de arkadaşlarımızın önünde bu yakınlaşma anında yüzümün kızardığını hatırlıyorum. Her zaman gürültücü ve biraz da küstah olan Ella, Robert'ın centilmenliğiyle dalga geçmişti. Fotoğrafta yanaklarım kızarmış, yüzümde yarı mahcup bir sırıtişla Robert'a bakarken o da elimi tutuyor ve masadaki koltuğundan gözlerimin içine bakarak gülümsüyor.

Eğer geri dönebilseydim, yüzüm kızarmazdı. Elimi çekmezdim ya da tabakları toplamak için koşuşturmazdım. Kucağına gömülür, yüzümü omzunun sıcak kıvrımlarına gömer, teninin doğal kokusunu içime çeker, ellerimi saçlarında gezdirirdim. Kimin gördüğü ya da birlikte duygusal olduğumuzu düşündükleri kimin umurunda? Uzun sürmeyeceğini bile bile her anın tadını çıkarırdım. Bir şeyin onu benden alacağını bilerek.

O barbeküde Ella ve Pablo'yu hatırlıyorum. Ella, yıllar önce kendini savunma derslerimi almaya başlayan ve kısa sürede onu prova yemeğimize davet etmemize yetecek kadar iyi bir arkadaş haline gelen saçma sapan bir hemşire. Ve Pablo, Robert'ın yıllar önceki sanatçı arkadaşlarından biri. Aralarında üç şişe şarap içtiler ve birlikte ayrıldılar ve Robert ve ben gecenin geç saatlerine kadar ilişkilerinin geleceği hakkında spekülasyon yaptık, iki arkadaşımızın Pazar öğleden sonra barbekümüz nedeniyle aşkı bulmasının ne kadar harika olacağından bahsettik.

Dün bizim düşünümüzde olabilirlerdi, bunu bir sarsıntıyla fark ettim. Birlikte değillerdi - o güneşli Pazar öğleden sonrasında ortaya çıkan çekim ne olursa olsun bir ilişkiye dönüşmedi - ama arkadaşlıklar. Cemaatte birlikte oturmuş bile olabilirler.

Artık bilecekler. Ailesi öldüğünü bilecek. Yas tutuyor olacaklar. İçlerinden biri cesedini görmüş olacak, bir morgda ya da polis karakolunda bir levhanın üzerinde yatan cesedi teşhis etmek zorunda kalacak. Yaralarını görmüş olabilirler mi? O açık, kırmızı kesikleri.

Benim yaptığımı düşünürler mi?

Ve yine o düşünce aklımdan geçiyor ve midem bulanıyor: *Öyle mi yaptım?*

Nişanlımı kesip kan kaybından ölmesine neden oldum mu? Bıçağı elimde tuttum mu? Hayatının gözlerinden kayıp gitmesini izledim mi?

Ölürken gözlerini açıp bana baktı mı? Bana nedenini sordu mu?

Vücudum hıçkırıklarla sarsılırken gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor, burnumdan sümükler akıyor.

Hayatım boyunca, bazılarının 'yüksek yer fenomeni' dediği şeyi sık sık deneyimledim. Boşluğun çağrısı. Bir binanın ya da uçurumun kenarında durup "Ya atlarsam?" diye düşünmek. Ya da bir bıçak tutup "Ya bıçağı kendi gözüme saplarsam?" diye düşünmek. Otoyolda araba kullanırken direksiyonu karşıdan gelen trafiğe kırmayı hayal etmek ya da bir tren istasyondan hızla geçerken bir demiryolu platformunda durmak... ileriye doğru adım atmayı hayal etmek. Bu düşüncelerin yaygın olduğunu biliyorum.

Bunlardan herhangi birini yapmak için. Sadece beynim beni uyarıyor, bunları yapmamın ölüm anlamına geldiğini söylüyor.

Ama bunun yanında her zaman başka, daha sessiz bir düşünce olmuştur. Bir şekilde farklı hissettiren benzer bir felaket parıltısı. Daha gerçek ve daha korkutucu. Aynı zamanda bana özgü bir his: Başkalarının bunu aynı şekilde deneyimlediğini sanmıyorum. Bir yankı. Bir önsezi. Gelecekte gelen küçük bir ses, bana bir *gün hayatını mahvedeceğini* söylüyor. *Bir gün büyük bir şey yapacaksın, geri alamayacağın bir şey.*

Bir gün hayatımı mahvedecek ne gibi korkunç, düzeltilemez bir şey yapabilirim? Sessiz anlarımda kendime sorardım.

Belki bir gün radyo istasyonunu değiştirmek için aşağıya baktığımda bir çocuk arabamın önüne fırlayacaktı. Belki bir bıçak taşırken ayağım takılır ve bıçağı bir başkasının karnına saplardım. Belki bir savunma dersinde bir hareketi yanlış değerlendirir ve yanlışlıkla bir öğrenciye öldürücü bir darbe indirirdim.

Bu düşünceler aklımdan geçtiğinde hep yüksek yer fenomeninin bir uzantısını yaşadığımı ummuştum. "Dikkatli ol" demekten başka bir şey ifade etmiyorlardı. Ama şimdi, nişanlının cesedi morgda yatarken burada, bu kulübede tek başıma otururken, merak ediyorum:

Kendi hayatımı mahvettim mi? Bunu ben mi yaptım?

Ne de olsa, bir anın bir insanın hayatının akışını nasıl sonsuza dek değiştirebileceğini ilk elden biliyorum. Bu, hayatımın küçük bir kararla ilk kez yön değiştirmesi değil.

Bu benim yüzümden birinin ilk ölümü değil.

GILLY

"Tim bu akşam okuldan sonra gelebilir mi anne? Jake arka koltuktan soruyor.
"Pizza yiyebiliriz.

"Yaşasın, pizza! Polly ellerini çırparak bağıyor. 'Bu benim üçüncü favorim.
Yapabilir miyiz, anne?'

Gilly bir an sinirlenerek gözlerini dikiz aynasına çevirdi ve Polly ile onun büyük beklenti dolu gözlerini gördü. Onun yanında Jake muzipçe sırtıyor, yeni yetişkin dişleri yüzüne göre çok büyük. Az önce ne yaptığının farkındadır.

"Anne?

Gilly bir iniltiyi bastırır ve çocukları okula zamanında yetiştirmek için sabahın erken saatlerindeki trafikte pazarlık yaparak önündeki yola odaklanmaya çalışır. Bağlayıcı olmayan bir şeyler mırıldanıyor ama beyninin bir kısmı buzdolabının içindekileri ve Tim'in annesinin cep telefonu numarasının kendisinde olup olmadığını düşünürken bile doğru düzgün meşgul olamıyor. Dikkati çok dağınık.

Bugün Salı ve karnında düşük seviyeli bir korku hissi fokurduyor.

Arayan kişi bugün tekrar arayacak. Ve Gilly, Henry'nin o sırada ofisinde dinliyor olacağını biliyor.

Çarpan kalbini yavaşlatmak için derin nefesler alarak direksiyonu daha sıkı kavrarken, Jake farklı ikna ve rüşvet taktikleri deniyor, ödevine olan bağlılığını anlatıyor ve Tim'in bu kez televizyonlarının arkasındaki tüm kabloları çıkarmayacağına ya da bir kez daha Jake'in tabletindeki ebeveyn kontrollerini aşmanın bir yolunu bulacağına dair onu temin ediyor.

Ama Gilly onu zar zor duyuyor, zihni çok hızlı dönüyor, endişeleri Jake ve Polly'nin konuşmalarını bastırıyor. Kendini meydan okur gibi hissetmesine rağmen

Son vardiyasının sonunda ayrılırken bu duygu hızla kayboldu. Arayan kişiye bir sonraki vardiyasından bahsetmenin zararsız olduğunu, yardım ettiğini düşünmüştü. Ve şimdi hatasının sonuçlarıyla, seçtiği hayattan bir anlığına kopmanın gerçekliğiyle yüzleşmek zorunda: çizgide yürümek, başını eğmek, öne çıkmamak, hepsi sakın kalmak ve güvende hissetmek için. Kuralları çiğnememeliydi.

Safeline'ın otoparkına yanaştığında, çocukları güvenle okula bırakmış ve okul sonrası için söz vermemiş olan Gilly sürücü koltuğuna oturmuş, arabanın motorunun soğurken çıkardığı sessiz sesi dinliyor. Genellikle eşyalarını toplar ve hemen arabadan iner, her zamanki gibi aceleyle asfaltta koşturarak meçhul, isimsiz Safeline ofisine doğru giderdi.

Google'da yaptığı araştırmaya göre tam bir kaygılı aşırı başarılı: her şeyi mükemmel yapmaya çalışıyor ve asla duraklamasına izin vermiyor çünkü durmak demek korkularıyla yüzleşmek zorunda kalacağı anlamına geliyor. Kendine mola vermiyor. Onları hak ettiğini düşünmüyor. Ve bu şekilde çoğu zaman kaygıdan kaçabiliyor. Ama bugün dehşet ve korku bir türlü geçmiyor.

Gözlerini açar ve kontaktan arabasının anahtarlarını, yolcu koltuğunun ayak boşluğundan da el çantasını alır. Ofis kapısına doğru yürürken ayakları ağırlaşıyor, güvenlik kodunu giriyor, kartını okutuyor ve masasına doğru ilerliyor.

Vivian çoktan oradadır, kahvesini yudumlamakta ve telefonda 'mmhm' diye mırıldanmaktadır. Gilly oturup bilgisayarda oturum açarken dostça bir göz kırıyor.

Uzun hafta sonunu ailesinden uzakta, arayan kişiyi düşünürken boşluğa bakarak geçirdi; Polly oyun alanında dikkatini isterken, Jake okul projesi için yaptığı işle ilgili sorular sorarken ya da Callum endişeyle elini sıkarken bile kulaklarında yankılanan kesik kesik nefesler ve hıçkırıklar. Soğuk algınlığı yüzünden dalgın ve yorgun olduğunu düşünmüştü ama yatağa girdiğinde gerçekten hasta olsaydı yapacağı gibi hemen uyumak yerine, uyanık bir şekilde karanlığa bakarak uyuyormuş gibi yaptı ve o kişiye ne olduğunu, hayatında nasıl bir yıkım yaşandığını ona anlatıp anlatmayacağını merak etti. Yardım edip edemeyeceğini merak ediyordu. Acaba yardım *etmeli* mi?

Safeline çağrı kayıt yazılımını açıp çağrı kategorilerini incelerken hiçbir çağrının onu bu kadar etkilemediğini düşünüyor. Her çağrıya 00 - sessiz çağrı; 016 - yalnızlık; ve 076 - intihar arasında bir kategori atamak zorundalar. Geçen haftaki arayan 083 - bilinmiyordu. Belki bugün

daha özel bir çağrı kategorisi verebilecek. Belki bugün bir fark yarattığını hissedebilir.

Ama gün ilerledikçe o tanıdık hırıltılı nefesleri duymadan telefon üstüne telefon alır. Onu rahatlatan ilk telefon *Radio Times*'ın yeni sayısının hangi gün çıkacağını soran birinden geliyor, bir sonraki telefon yaklaşan biyoloji sınavı için endişelenen bir genç kızdan geliyor, ondan sonraki telefon ise sancılı bir bebek bekleyen yeni bir anneden geliyor.

Öğleye doğru Gilly Safeline için yeniden heyecan duymaya başlıyor, gerçekten yardıma ihtiyacı olan insanlara yardım ettiğini ve olması gereken yerin burası olduğunu biliyor.

Vivian'la öğle yemeği molası, otoparkın kenarındaki piknik masasında oturup Vivian'ın takımının hafta sonundaki pub bilgi yarışmasını neredeyse kazandığını ama 1980'lerin kriketiyle ilgili bir soru karşısında nasıl afalladıklarını konuşmak. Vivian tam bir geveze ve Gilly bunun için minnettar - çok heyecanlı bir hayatı yok ve sohbet akıp gittiğinde ve Gilly dinlerken karşısındaki kişi gevezelik edebildiğinde endişesi yatışıyor. Sonra başka telefonlar için ofise geri dönüyor: para endişeleri, sınav stresi, yeme bozukluğu, iki sessiz arayan ve neredeyse vardiyasının bitiş zamanı.

Gün ilerledikçe korku azaldı. Belki de arayan kişi bugün geri aramayacaktır. Belki de onları bu kadar üzen korkunç şey her neyse çözülmüştür ve normal hayatlarına geri dönmüşlerdir.

Telefonu çaldığında, çağrı kaydına bazı son idari ayrıntıları dolduruyor ve eşyalarını çantasına yerleştiriyordu. Duraksıyor, cevap vermeli mi yoksa başka birine mi aktarmalı emin olamıyor. Vardiyasının bitmesine on dakika kalmıştı ve cevap vermek her zaman biraz riskliydi. Ama odaya göz gezdirdiğinde tüm iş arkadaşlarının meşgul olduğunu görür. Henry bile: cam pencereden onun ofisinde volta attığını, kulaklıkla sohbet ederken ellerini hareket ettirdiğini görebiliyor.

Bu karar verir. Henry meşgul olduğu için onun kulak misafiri olma riski olmadan cevap verebiliyor. Yanlış bir şey söyleyebileceğinden ya da kazara bir Safeline kuralını çiğneyebileceğinden endişe etmediğinde daha yardımcı oluyor ve gerçek tavsiyeler verebiliyor. Kulaklığını takar ve 'cevapla' tuşuna basar.

'Merhaba, Safeline'a ulaştınız. Nasıl yardımcı olabilirim?

Nefesini tutmuş, dinliyor. Diğer uçta kim olacak? İyi haberleri dinleyen bir kulakla paylaşmak isteyen yalnız biri mi? Yoksa bir otoyol üst geçidinin kenarında sallanan, kendini bırakıp dalmaya hazır biri mi?

Hattın diğ er ucundan artık tanıdık gelen nefes t k rt larını duyunca Gilly'nin vücudunda soğuk bir his belirdi. K    k bir h    r k, boğuk, sanki arayan kişi duygularını bastırmak için elini kendi ağız n n üzerine koymuş gibi.

Elleri titreyene ve ciğ erlerine hava çekmeye zorlanana kadar nefesini tutarak bekler. Ağız nda tükürük birikiyor ve yutkunuyor, sonra ne söyleyeceğini düşünmeye  alı ıyor. Nefes almayı hatırlamaya  alı ıyor.

Kendine gel, diye kendini azarlıyor. *Bunun için eğıtildin ve bu i te iyisin.* S rt n  dikle tirmeye ve omuzlarını açmaya zorluyor.

Endi eli bir insan olmanın bir avantaj , her zaman her şeye haz rlıkl  olmasıdır. Hayat karşısına ne  ıkar rsa  ıkar s n, her zaman beyninin ona çoktan işkence ettiğı ayrıntılı bir en kötü durum senaryosu vardır. Ve bu arayan kişide onu tedirgin eden bir şey olsa bile, iyi olacaktır. Karar n  verdi.

"Alo?" der neşeli bir sesle, anonimlik politikalarına mümkün olduğunca sad k kalmaya karar vererek. Bu kişiyi tanım yormu  gibi davranacak, geçen hafta saatlerce kendisine h    ra h    ra ağılamalarını dinlememi  gibi davranacak. "Seni duyamıyorum. Orada m s n?"

Satır n sonunda bir nefes alma sesi duyulur ve Gilly'nin midesi yine endişeyle burkulur. *Kaygı sadece bir duygudur*, diyor kendi kendine. *Burada hiçbir şey bana zarar veremez.*

Ve sonra arayan kişi konuşmaya ba lar.

MAEVE

Bazı günler bu benim normal hayatımmış gibi davranabiliyorum. Şehre giden yerel otobüse biniyorum ve Lidl'in reyonlarında dolaşıyorum, sepetime Robert'ın en sevdiği ürünleri koymayı düşündüğümde irkiliyorum. Belli bir marka krem peynir, gerçekten sirkeli cipsler... Bir an bir şey almak için uzandım ve sonra hatırladım. O gitmişti. Gideli bir hafta oldu, belki daha fazla. Günlerin sayısını unuttum.

Ne zaman başka biriyle konuşmak zorunda kalsam, öksürüp tekrar deneyene kadar sesim kullanılmadığı için kısık çıkıyor.

"İki ba-" Boğazımı temizliyorum. Kasiyer bana zar zor bakıyor. "İki poşet lütfen. Nakit ödeyeceğim."

Sanki beynim şimdiki andan uzaklaşıyor ve aniden büyük resmin, neden burada olduğumun ve beni evimden kilometrelerce uzakta, yabancılarla çevrili bir süpermarkette, saçlarımı gizleyen bir beyzbol şapkasıyla durmaya neyin getirdiğinin farkına varıyorum.

Tatilde değilim. Haftalık alışverişimizi yapmıyorum. Beni evde beklemiyor. O cipsleri yiyemez.

Robert öldü ve ben polis tarafından onun cinayetinden aranıyorum.

Her zaman neredeyse yere düşeceğim bir an oluyor, bunun ağırlığı dayanılamayacak kadar fazla. Ancak günler geçtikçe, anlar birbirinden uzaklaşıyor ve bu his daha katlanılabilir hale gelmese de, bu anlarda nasıl nefes alacağımı, kendimi nasıl sabitleyeceğimi ve beynim tekrar yakınlaşıp devam edene kadar önümdekilere nasıl odaklanacağımı öğreniyorum.

Ve diğer anlarda gerçeklikten kaçamıyorum. Rol bile yapamıyorum. Mesela daha sonra Lidl'den çıkarken, her iki elimde de ağır bir alışveriş torbası vardı ve Currys'in girişinden geçip içeri baktım. Orada

Üst üste dizilmiş bilgisayarlar, hoparlörler ve buzdolapları, hepsi de arkadaşım Ella'nın yüzünü gösteren televizyonlardan oluşan bir duvar.

Donup kalıyorum, arkadaşımın uzatılan mikrofona konuşmasını izliyorum, haber röportajını yapan kişi görüş alanımın hemen dışında. Ekranın alt kısmında küçük kırmızı bir kurdele açılıyor: "ELLA PRIESTLEY, KATİL GELİN OLDUĞU İDDİA EDİLEN KİŞİNİN ARKADAŞI"

MAEVE ROSS.' Midem sıkışıyor, gözlerimi kısıyorum ve Ella'nın ağzı ekranda hareket edip kelimeleri oluştururken altyazıları seçebiliyorum:

"Onu ne kadar çok sevdiğine dair harika bir konuşma yaptı... ve sonra eve gidip boğazını kesti. Bu insanlık dışı. Prova yemeğinden beri kimse onu görmedi ama herkes arıyor. Robert için adalete ihtiyacımız var."

Gözlerim yaşıyor ve neredeyse kaldırımında iki büküm oluyorum, alışveriş poşetlerim elimden kayıyor. Ella'nın arkadaşım olduğunu sanıyordum. Her şeye rağmen bazı insanların bana inanacağını, masum olduğumu bileceklerini düşünmüştüm. Ama en iyi arkadaşlarımdan biri olduğunu düşündüğüm biri beni yeni bir muhabire ihbar ediyor.

Etrafımda, öğleden sonra alışveriş yapanlar, normal bir günmüş gibi sohbet ederek ve gülerek itişip kakışarak geçiyorlar. Yaşlı bir kadının, kaldırımında donmuş bir şekilde durduğum yerde alışveriş arabasını etrafımda dolaştırırken kendi kendine mırıldandığını duyuyorum.

Televizyonda onun tanıdık yüzünü izliyorum - kaşlarının endişeli eğimi, sol yanağındaki hafif gamze - ve anlamaya çalışıyorum. Rollerimiz tersine dönseydi ve Ella nişanlısını yatağında ölü bırakıp kaçsaydı ne düşünürdüm? Onu suçlayamam, gerçekten.

Sonra ekranlar değişiyor ve ekranda benim bir fotoğrafım belirliyor. Daha önce görmediğim bir fotoğraf: Prova yemeğimden. Birisi medyaya vermiş olmalı. Saçlarım geriye doğru kıvrılmış ve tutturulmuş, makyajım kusursuz, kadehimi kaldırıp Robert'ın gözlerinin içine bakarken gözlerim parlıyor.

Başka bir dünya. Başka bir hayat.

Bir topun içine kıvrılıp ölmek istiyorum.

Ama gitmem gerek. Üzerinde yüzümün olduğu televizyonlardan çok ama çok uzakta olmalıyım. Ve ağlayamam. Market alışverişine çıkmış normal bir insan gibi görünmeliyim. Dünyada arkadaşı olmayan, aranan bir suçlu gibi değil.

Hava şehirden daha temiz kokuyor. Bazen köyün içinde koyunlar dolaşıyor ve şafak vakti kulübenin üzerindeki sisle kaplı tepelerde koşan geyikler gördüm. Bazen, uyuyamadığım zamanlarda

Eski mezarlıkta dolaşıp yosun kaplı taşlara kazınmış soluk isimleri okuyor. Nesiller boyu aileler artık neredeyse terk edilmiş bu köyden gitmiş. Buraya taşındığından beri sadece birkaç kişi gördüm: yaşlı bir kadın, postacı ve köy dükkanının sahibi. Burası çok güzel bir yer ve Robert'ın bu kulübeyi neden sadece kendisi için bu kadar gizli tuttuğunu anlıyorum. Ayrıca evlenmek üzereyken burayı benimle paylaşmayı seçtiği için de çok minnettar hissediyorum. Sanki beni kimsenin bilmediği özel kulübüne davet ediyordu.

Küçük otobüs köye doğru ilerlerken kendi kendime, o da burada olmamı isterdi, diye düşünüyorum. Eğer birisi ona bu senaryoyu varsayımsal olarak sunsaydı, Robert kulübesini tam da bu amaçla kullanmamı isterdi: iyileşme ve planlama. Kendimi kurtarmak için bir sığınak. Beni seven, şefkatli ve nazik bir adamdı. Ve bana yardım etmek için çok şey verdi.

Robert'ın nezaketine dair bir anı bilincimde yanıp sönüyor. Çocukluğumda yaşadığım uyurgezerliğin yanı sıra, yetişkin hayatımın büyük bir bölümünde de ara sıra uykusuzluk nöbetlerinden muzdarip oldum. Onları neyin tetiklediğini ya da nihayet sona erdiklerinde neyin çözdüğünü hiçbir zaman anlayamadım - bir sonraki sefere kadar - ama uykusuz gecelerin derinliklerindeyken, her zaman hiç bitmeyecekmiş gibi hissedirim. Sonsuza dek böyle olacağımdan ve sonunda uykusuzluğun beni delirteceğinden ya da çaresizlikten kendimi öldüreceğimden korkuyorum.

Robert bana 'Beni uyandır,' derdi, gözleri gri sefil yüzümde sempati ve sevgiyle dolaşır.

Başımı sallardım, uykusuz halimle, çok az uyuduğumda Robert'a değerli uykumu kısıtlama izni verdiğim bir tersine dönüşü hayal bile edemezdin. Ama Robert bunu bana verirdi.

Başını sallar ve gülümserdi. "Çok yalnız olmalısın. Ve gecenin bir yarısı uyumadığında her şey daha kötü hissettiriyor. Öyleyse uyandır beni. Sıcak çikolata yaparız ve birlikte sarılırız. Belki radyo dinleriz. Tekrar uyumasan bile en azından güzel bir şey yapmış oluruz.

Bu yüzden burada olduğum için mutlu olacağını biliyorum, ben ne yapacağıma karar verirken kulübesini bir sığınak olarak kullanıyorum. Çok cömert biriydi. Neredeyse kendini feda ederdi. Şimdi sabahları uyandığımda ayaklarımın tabanında kir olduğunu ve nerede olduğumu hatırlamadığımı bilseydi ne derdi merak ediyorum. Geceleri bir şeyler hareket ediyor. Bazen de arka kapı açık duruyor ve mutfak şafağın soğuk havasıyla dolduruyor. Belki de uykumu bu kadar kabullenmemeliydi.

sorunlarım var. Yıllarca uykuda kaldıktan sonra, uyurgezerliğim çocukluğumdaki kadar sık ve öngörülemez bir şekilde geri döndü.

Şimdi otobüsten inmiş, iki elimde birer Lidl poşeti, sessiz köyün içinden geçiyorum. Her zaman sessizdir. Büyük sırt çantaları ve çamurlu botlarıyla ara sıra yürüyüşe çıkanlar dışında yolda yürüyen kimseyi görmüyorum. Belki de bu evlerin çoğu Robert'ın bahsettiği gibi tatil evleridir, sakinleri ara sıra ziyaret eder ve geri kalan zamanda turistlere kiralarlar. Bu durumda, saklanmak için mükemmel bir yer.

Evin içinde kapıyı arkamdan kilitliyorum ve anahtarlarımı kapının yanındaki anahtar kancasına asıyorum ama nedense bu sefer kancadan kayıp küçük ayakkabı dolabının arkasına düşüyorlar. Nefesimin altında küfrediyorum ve poşetlerimi, avuç içlerim kayışlardan acıyarak, yiyeceklerle birlikte mutfığa yığıyorum. Köy bakkalına da gidebilirdim ama tanınma riskini göze alamazdım. Yapacak başka bir şeyim de yok zaten.

Çantaları tezgâhın üzerine bırakıp ön kapıya yöneliyorum, hemen bulamazsam anahtarları almayı unutacağımı biliyorum. Hafızam son zamanlarda çok kötü. Travma böyle yapar.

Dolabı duvardan uzaklaştırıyorum ve anahtarları almak için elimi arkaya doğru kaydırıyorum. Dolabı, ağırlığının halıdaki küçük çukurlara gömüldüğü yere geri itmek üzereydim ki halı ile süpürgelik arasında parıldayan bir şey gördüm.

Dolabı geri çekip diz çöküyorum. Bir anahtar. Ve neyi açtığını biliyorum.

MAEVE

Yiyecekleri unutup aceleyle merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve boş odaya giriyorum. Bu kilitli dolaba neden bu kadar takıldığımı gerçekten anlamıyorum. Belki de yazlık çok kişiliksiz olduğu ve Robert'ı çok özlediğim içindir. Ondan daha fazla parça istiyorum. Onun kokusunu taşıyan kıyafetler istiyorum; üzerinde onun el yazısı olan kağıtlar istiyorum. Elimde kalan tek şey bu.

Kulübenin etrafında da Robert'ın bazı parçaları var. Ama bu yeterli değil. Hiçbir şey asla yeterli olmayacak.

Mantiken bu dolapta aradığım şeyin olmayacağını biliyorum. Aradığım şeye bir daha asla sahip olamayacağım. Hayatımın geri kalanında her gün nikotin arzulayan eski bir sigara tiryakisi gibiyim. Sadece canımın çektiği şey, köşedeki bakkala gizlice gidip nane şekerıyla gizlenerek yatıştırılmaz. Robert'ı bir daha asla göremeyeceğim. Ve bu beni içten içe öldürüyor.

Anahtar deliğe kayıyor ve mükemmel bir şekilde oturuyor. Anahtar tıkırtıyla dönerken kilit mekanizması pürüzsüz. Kapı açılıyor ve içeriden bana doğru tanıdık olmayan bir koku süzülüyor. Başka bir şeyle karışmış toz kokusu. Tam olarak çıkaramadığım bir şey.

Dolap dışarıdan görüldüğünden çok daha büyük, bir metreden fazla uzanıyor. Gardırop olarak kullanılmış: giysilerle dolu bir askı rayı ve altta küçük bir çekmece seti var. Yanında da bir yığın ayakkabı.

Bedenim soğuyor, kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Doğru olmayan bir şeyler var. Zihnim yakalamadan önce bedenim bunu anlıyor.

Koku aniden bir şeyi tetikliyor ve biliyorum: bu bir kadın parfümü.

Kaşlarımı çatarak askıya uzanıyorum ve askıları kaydırarak her bir giysiyi inceliyorum. Bir kadının kıyafetleri. Ve bir kadının ayakkabıları.

Anlamıyorum.

Küçük şifonyerin en üst çekmecesini açıyorum, nefes alışım hızlanıyor. İç çamaşırı. Siyah ve dantelli. *İç çamaşırı.*

Sonra bir sonraki çekmecedeki çoraplar. Robert'ın ayakları için çok küçük çoraplar. Ve dikkatlice katlanmış bir çift mor pamuklu pijama.

Robert'ın gardırobu yatak odasında, birkaç kıyafet asılı, ancak bu kulübede fazla bir şey saklamadığı için çok fazla boş alan var. Yanında çoğunlukla bir çanta getirmiş ve giderken de pek bir şey bırakmamış. O gardıropta tüm bu eşyalar için yer olması gerekirdi ama onun yerine bu dolapta, gözlerden uzakta kilitli bir şekilde duruyor.

Bu ne böyle? Bu kıyafetler kime ait? Neden saklanmışlar?

Hiçbir fikrim yok ama iyi olmadığını biliyorum. Bilmek *istemiyorum*, farkındayım. Keşke kapıyı kapatıp kilitleyebilsem ve anahtarı atabilsem.

Ama bugün bulduğum şey görülmemiş olamaz. Ve cevaplara ihtiyacım var.

Son çekmeceyi kaydırarak açıyorum, daha fazla giysi bekliyorum ama bu farklı. Bir başucu dolabının en üst çekmecesinde saklanan türden eşyalarla dolu: bir kolye, bir defter ve kalem, bir termometre, yarım kalmış bir ibuprofen paketi... ve önünde gümüş el yazısı olan bir fotoğraf albümü.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, görüşüm bulanıklaşıyor.

DÜĞÜNÜMÜZ

Kitabı çekmecedeki titreyen parmaklarımla kaldırıyorum. Bu doğru olamaz. Bu korkunç bir hata olmalı.

Akıl hocası, fark ettim. Robert'a bu kulübeyi bırakan adam. Bu eşyalar akıl hocasına ve karısına ait olmalı. Robert'ın düğün albümü değil. Ne de olsa Robert daha önce hiç evlenmemişti. Bana söylendi.

Öyle olmalı. Robert akıl hocasının bazı eşyalarını kulübeden çıkarmadı. Bu dolaba ihtiyacı yoktu, bu yüzden daha sonra halletmek üzere bıraktı ve hiç ilgilenmedi.

İlk fotoğrafı görmek için ön kapağı geri çekiyorum: mükemmel bakımlı çimlerin üzerine serilmiş bir buket, yanındaki kutusunda iki parlak alyans.

Bir sonraki sayfaya geiyorom. Bir taburede oturan bir kadın, sırtı kameraya dönük. Beyaz bir gelinlik giymiş ve saçları güzelce geriye doğru taranmış, yüzünü çerçevelemek için her iki yanında gevşek sarı dallar var. Aynada kendine bakıyor, dudaklarında yarım bir gülümseme belirirken kamera yansımasına odaklanmış durumda. Göz kamaştırıcı.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, birinin gelinin makyajını tazelediğı, gelinin süslenmiş bir düğün arabasına bindiğı ve nihayet aradığım resmin bulunduğu fotoğraflara göz gezdiriyorum.

Lacivert takım elbiseli Robert, yakasına bir devedikenini iğneliyor.

Yere yığılıyorum, nefesim vücudumu terk ediyor. Ağladığımı bile fark etmeden bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzölüyor.

Nişanlım zaten evliydi.

GILLY

"Sensin, değil mi?" diyor ses, kelimelerin ardında bir titreme. Bu bir kadın sesi.

Gilly yutkunur ve tekrar Henry'nin penceresine bakar. Hâlâ telefondaydı, ağzı hareket ediyor ve el kol hareketleri yapıyordu. Dinlemiyordu. Nasıl cevap vereceğini bilemiyor. Eğer 'evet' derse, hem kendisi hem de arayan kişi için anonimlik kuralını ihlal etmiş olacak. Ağzını açıp kapatıyor. "Um...

"Geçen hafta konuşmuştuk. Hattın diğer ucundan ağlamaklı bir kahkaha geliyor. "Sen konuştun. Ben ağladım.

Gilly'nin yüzünde bir gülümseme belirir ve tüm vücudu rahatlamayla dolup taşar. Şimdi korktuğu şeyin sessizliğin verdiği güçsüzlük olduğunu fark ediyor. Birinin ıstırabını dinlemek zorunda kalmak ve hiçbir şey yapamamak. Ve bu güçsüzlük ortadan kalkmıştır. Arayan kişi konuşmak istiyor. Tuttuğu nefesini telaşla bırakır ve "Evet, benim. Sesinizin ne kadar üzgün geldiğini duyduğuma çok üzıldüm. Konuşmayı yönlendirmemeye, arayanın ne yönde ilerleyeceklerine rehberlik etmesine izin vermeye dikkat eder.

'Kimse yardım etmezken siz bana gerçekten yardım ettiniz. Size teşekkür etmek istedim.

Gilly gözlerini kısa süreliğine kapatıyor. Böyle anlarda burada gönüllü olarak çalışıyordu. "Rica ederim. Bana her şeyi anlatabilirsiniz. Safeline yardım etmek için burada.

Arayan kişi burnunu çekiyor ve tekrar konuştuğunda ağladığı belli oluyor, ama geçen haftaya göre çok daha kontrollü ve Gilly ne dediğini anlayabiliyor. "Ben sadece..." Boğazını temizledi. "Korkunç bir şey oldu ve ne yapacağımı bilmiyorum. Gerçekten çok korkunç şeyler oldu. Sanki bir kâbusun içinde yaşıyorum.

Gilly duraklar, arayan kişinin devam etmek istemesi ihtimaline karşı boşluk bıraktığından emin olur. "Bunun hakkında konuşmak ister misiniz?"

"Bilmiyorum. Yardıma ihtiyacım olduğunu biliyorum ama nereye gideceğimi ya da kime söyleyeceğimi bilmiyorum. Sanki hiç kimse kalmamış gibi hissediyorum. Benim tarafımda kimse yok.

Gilly, "Bu kulağa gerçekten zor geliyor," diyor.

"Ben... Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Arayan kişi titrek bir nefes alır ve bir *vınlamayla* telefonun hoparlörüne bırakır.

Gilly, hoparlör tıkırdarken kulaklığı kulağından çeker. Kulaklığı kulağına geri götürdüğünde, arayan kişi tekrar konuşmaktadır: 'Her şeyi hallettiğimi sanıyordum, biliyor musun? İhtiyacım olan her şeye sahiptim; istediğim her şeye. Ve sonra bir gecede hepsi kayboldu. Anılarım bile artık doğru görünmüyor. Ve hala tüm bunların olmasını engellemek ve hayatımı aynı tutmak için farklı bir şey yapıp yapamayacağımı bilmiyorum. Ya da bu benim hatam mıydı? Bir hıçkırığı bastırıyor. "Bunu ben mi yaptım?"

Gilly başını sallar, buna yanıt olarak fazla bir şey söyleyemez. Yeterli bilgiye sahip değildir. Bekliyor, arayan kişinin eninde sonunda ona daha fazlasını anlatacağını ve her şeyin yerli yerine oturacağını biliyor.

Arayanın nefes aldığını ve tekrar konuşmaya hazır olduğunu duyar. "Keşke adını bilseydim.

Gilly dudaklarını büzdü, reddetmeye, saptırmaya, başka yöne çevirmeye hazırlanıyordu. Aynı hataları tekrar yapmaktan kaçınmak için her şeyi yaptı. Ama arayan kişi beklemedi, Gilly'nin yanıtına gerek duymadan devam etti. 'Belki sana Ruby derim. Ya da Sadie. Belki de Katherine.

Gilly her şeyden çok ses çıkarmak için hafif bir kıkırdamaya zorladı.

"Bana bir şey söyle, isimsiz Safeline gönüllüsü. Şüphelerim var ve senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Kutsal gizlilik yeminini bozacak bir şey değil elbette. Ama şunu bilmek istiyorum. Arayan kişi duraklıyor, fısıltıyla devam etmeden önce hatta çatırdayan bir sessizlik bırakıyor. "Hiç birinin hayatını mahvettiniz mi? İstemedenden de olsa?"

Gilly'nin görüşü bir iğne ucu kadar daralıyor, ama bu sefer bunun nedeni çağrıya aşırı odaklanmış olması, eğitime uyum sağlaması ve destek sunma konusunda harika bir iş çıkarması değil. Hayır, bu sefer değil. *Hiç birinin hayatını mahvettiniz mi?* Görüşü bulanıklaşıyor ve daralıyor, eski bir televizyondaki parazit gibi siyah beyaza dönüyor. Kulaklarında sağır edici bir cınlama başlıyor. Nefes alamıyor.

Sakinliği üzerindeki zayıf tutumu gitmiş, yerini yükselen bir mide bulantısı ve sanki on katlı bir binanın kenarında duruyormuş, boş havaya adım atmak üzereymiş gibi uçurum hissi almıştır.

Çünkü arayan kişinin sorusunun cevabı *evet*.

Arayan kişi bu kadar önemli bir soru soracağını nereden bilebilirdi? Gilly'nin yetişkinlik hayatını kaçarak geçirdiği her şeyin kalbine doğru yükselen bir soru?

Bayılacak.

Sandalyesini masadan geriye itiyor ve başını dizlerinin arasına alarak öne doğru eğiliyor. Hava yutmaya çalışıyor ama ciğerlerine yeterince hava alamıyor.

Hiç birinin hayatını mahvettiniz mi? Bu soru beyinde tekrar tekrar dolaşıyor, kulaklarındaki çınlamayla birlikte yankılanıyor, her şey gittikçe daha yüksek sesle duyuluyor, ta ki etrafı bağırış ve çığlıklarla çevriliymiş gibi gelene kadar. Kulaklığı kulağından çıkarıp yere düşürüyor ve aynı anda sırtında bir elin ovuşturup ikna etmeye çalıştığını hissediyor.

"Gilly," diye zayıf bir ses geldi, neredeyse kafasının içindeki tüm gürültü tarafından bastırılıyordu. "Derin bir nefes al. Tuttum seni.

MAEVE

Stres ve acı zamanlarında her zaman olduğu gibi, düşüncelerimden ve duygularımdan kaçmaya çalışıyorum. Ama bu sefer gidecek hiçbir yerim yok. Önümüzdeki birkaç gün boyunca tepelerde yürüyüş ve koşu yaparak bedenimin sınırlarını zorluyor, yatağa düştüğümde düşünmeye yer kalmayacak kadar bitkin olmaya çalışıyorum. Uyurgezerlik ya da uykusuzluk için enerji yok. Robert'ın bana yalan söylediğini kendime hatırlatacak yer yok.

Ona nedenini asla soramayacağım.

Kilometrelerce uzanan en büyük tepenin zirvesine tırmanıyorum ve manzaraya bakıyorum - hapishaneme. Rüzgâr beni sertçe savuruyor ve bir an için beni aşağıya itmesine, sonsuzluğa savurmasına izin vermek istiyorum.

Görüntüleri aklımdan çıkarmaya çalışıyorum ama bu imkansız.

Fotoğraf albümünün geri kalanı da aynı şekilde lanetleyiciydi. Onun sadece bir düğün davetlisi ya da kitabı ilk bulduğumda aklımdan geçen çılgınca, vahşi bir umut olmasına imkan yoktu. Hayır, kitap her şeyi apaçık ve acı verici bir şekilde gösteriyor: Robert'ın koridorda kendisine doğru yürüyen müstakbel eşini ilk gördüğünde yüzünde beliren sevinç ifadesi; mihrapta ona ulaştığında mükemmel makyajlı gözlerinin köşelerinde biriken yaşlar; cemaatin yüzündeki sevinç. Ve cemaatin içinde de aynı derecede keskin ve çiğ hissedilen bir ihanet vardır.

En iyi arkadaşım o düğündeydi.

Evet, Sarah sarı röflesi ve kırmızı fötr şapkasıyla orada, ön sırada oturmuş kardeşinin başka biriyle evlenmesini izliyor.

Neden bana hiç söylemedi? Neredeyse üniversitede tanıştığımız günden beri en iyi arkadaşımdı; onu Robert'la tanışmadan önce bile tanıyordum. Ama hatırladığım kadarıyla kardeşinin evli olduğundan hiç bahsetmemişti. Gerçi ben

Sanırım sonunda Robert'la tanıştığım da ve "Onu nerede saklıyordun?" diye sorduğum da omuz silkti ve seyahatte olduğunu söyledi. Sanırım karısıyla seyahat ediyordu.

İki kez ihanete uğradım - bir kez Robert tarafından, bir de en iyi arkadaşım tarafından. Peki şimdi nerede bu kadın? Karısı mı?

Düğün albümünde tarih yoktu ama Sarah bu fotoğraflarda onu geçen hafta gördüğüm halinden sadece biraz daha genç görünüyor. Yanakları daha dolgun, çenesi daha az köşeli. Ama öyle bile olsa, düğün o kadar da uzun zaman önce olmuş olamaz. Hatta bir fotoğrafta telefonunu tutuyor: şu anda sahip olduğu pembe kılıfın aynısı. Dün gece düğün albümüne ellinci ya da altmışıncı kez bakarken fark ettim, açık ateşten gelen turuncu ışık plastik kaplı fotoğrafların üzerinde sıcak bir parlaltı yaratırken her ayrıntıyı inceledim.

Ve biliyorum ki boşanmalar biraz zaman alır. Bazen yıllar.

Robert'la iki yıl önce tanıştım. O zaman onunla evli miydi? Benimle buluşmak için evinden gizlice mi kaçtı? Ben diğer kadın mıydım?

Midem kabarıyor ve iki büklüm oluyorum, yüzüm tepedeki fundaya yakın. Hiçbir şey çıkmıyor ve doğrulup aşağıdaki minyatür vadiye toplanmış küçük köye bakıyorum. Robert'inki de dahil olmak üzere evlerle çevrili küçük bir yol. Buradan oyuncak bir köy gibi görünüyor, sanki bir çocuğun tren seti etrafında dönebilirmiş gibi.

Burada onunla mı yaşıyordu? Çifte hayatı böyle mi sürdürüyordu? Dolapta çok fazla eşya yoktu - bir kadının tüm yaşamı için yeterli giysi, ayakkabı ve genel eşyalar yoktu. Robert'ın başka bir evi var mıydı? Onunla birlikte yaşadığı bir ev?

Sarsılarak merak ediyorum: Çocukları var mı? Onun öldüğünü biliyor mu?

Kulübeye geri koşuyorum, nefesim kesik kesik geliyor ve tepeden aşağı inerken dizlerim çığlık atıyor. Canımın acıması umurumda değil. Hayır, umurumda. Acımasını *istiyorum*. Kalbimdeki acıdan başka bir şey hissetmek istiyorum ve eğer bu ciğerlerimdeki ve dizlerimdeki acıysa, öyle olsun. Hodri meydan.

Yalan söylediğini bile bile onu sevmeye nasıl devam edebilirim? Olduğuna inandığım kişi olmadığını bilerek?

Robert beni severdi, buna inanıyorum. Ama Robert'ın kararlılıkla seven bir adam olduğunu da biliyorum. İki yıl içinde bir kadından boşanıp başka bir kadınla evlenmezdi. Bu benim tanıdığım adama uymuyor.

Yine de bir ilişki yaşayabilir miydi?

Hayal bile edemiyorum. Ama işte o korkunç düğün albümünde duran kanıt - başka bir kadının sahip olduğu ve benim sahip olamadığım düğün.

Biri onu benden aldı.

Nefes nefese koşmayı bıraktım ve şoktan neredeyse düşüyordum.

Bunu o mu yaptı? Robert'ı benimle evlenmek üzere olduğunu bildiği için mi öldürdü? Kocasının başka bir kadınla evlenmek üzere olduğunu öğrenen intikamcı eş mi? Ama, ah, tabii ki, tabii ki, yola ulaştığımda ve ayak seslerim boş kulübelerin duvarlarında yankılanırken fark ediyorum.

Nihai intikam. Kocayı öldür ve diğer kadını suçla.

MAEVE

Yatak odasındayım, karısının kıyafetleri etrafıma, yatağa ve yere saçılmış. Çıldırmak üzereyim. Kendimi histerik hissediyorum, her an kahkahalara boğulacakmışım gibi.

Ayaklarım onunkilerden yarım numara büyük. Bunu biliyorum çünkü onun bütün ayakkabılarını denedim. Kaliteli yürüyüş botları ve gerçekten güzel sandaletleri vardı. Sandaletlerin artık benim olduğuna karar verdim. Yürüyüş botları dolapta kalabilir - anında su toplamama neden olurlar.

Mutlu olmasam da garip, çılgın bir kahkaha boğazımı gıdıklıyor. Nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Ama ben olmadığımı biliyorum. Bunu ben yapmadım.

Bu keşfin bana sağladığı tek hediye bu: Artık bir katil olduğumdan ve Robert'ı uykumda öldürdüğümünden korkmuyorum. Yapabileceklerimden korkmadan geceleri tekrar uyuyabilirim. Öldürmek için eğitilmiş olabilirim ama ben bir katil değilim. Nişanlığımın şahdamarını bıçakla kesmedim.

Rimeli ve likit göz kalemi kurudu ama allığı yanaklarımda kadifemsi ve pürüzsüz duruyor. Güzellik ürünleri konusunda iyi bir zevki varmış. Parfümün benim için fazla çiçeksi olduğuna karar verdim. Ama atmadım. Atamam. Burası benim yerim değil.

Ayrıca burada daha fazla saklanamayacağımı da biliyorum. Aslında, burada bu kadar uzun süre saklanabilmem bir mucize. Dışarıda cinayet işleyebilecek bir kadın var ve bu kulübenin varlığını biliyor. Buraya gelmesi ya da polisi buraya göndermesi an meselesi.

Ceketlerinden birini çekiyorum, *Downton Abbey*'nin bir bölümünde tilki avına çıktıklarında ya da aynı derecede taşralı bir şeyde yersiz görünmeyecek hoş bir tüvit blazer.

Omuzlarıma tam oturuyor ve kollardaki uzunluk tam olarak doğru. Belki de Robert'ın karısı ve ben benzer bedendeydik. Belki de bir tipi vardı, kızgınlıkla düşünüyorum.

Ama ceketin düğmeleri göbeğime denk gelmiyor. Düğmeleri çekiştiriyorum ama bir türlü birleştiremiyorum. Bir zamanlar dümdüz olan karnım, karın kaslarımın altında yuvarlaklaşıyor.

Bebek büyüyor. Yakında gözle görülür bir şekilde hamile olacağım.

GILLY

Bir sonraki vardiyası için Safeline ofisine vardığında, normal mutlu-şanslı Gilly'ye geri dönmüştür.

Çay yapmak için mutfağa gidiyor, poşet çayı mükemmel bir renk alana kadar kaşıkla karıştırıyor ve ardından sütü dikkatlice bardağına boşaltıyor.

Anlık sakinliğin tadını çıkarıyor. Yeni bir gün.

Henry bugün yok ve Gilly önceki vardiyasının sonunda olanlar hakkında doğru dürüst bir konuşma yapma ihtiyacı duymadığı için minnettar. Ama gerekirse konuşmaya hazır. Utanacak hiçbir şeyi yok. Daha önce de başına gelmişti; yine gelecektir. Panik atak herkesin başına gelebilir, herhangi bir şey tarafından tetiklenebilir.

Hiç birinin hayatını mahvettiniz mi?

Ne de olsa önemli bir şey değildi. Birkaç dakika sonra nefesi düzene girdi ve görüşü netleşmeye başladı. Ciğerleri gevşedi, böylece nihayet nefes alabildi ve önündeki masanın üzerinde duran, birinin ona getirmiş olması gereken küçük su bardağını fark etti.

Yirmili yaşlarının başında ve otuzlu yaşlarının başında sürekli panik atak geçirirdi. Arada sırada hala başını kaldırıyor ve sanki hiç zaman geçmemiş gibi onu en kötü anlarına geri götürüyorlardı. Bu seferki bilinmeyenin yarattığı gerilimden kaynaklanmış olmalıydı - arayan kişi Gilly'nin ruhunun derinliklerindeki bir şeye dokunmayı gerçekten başarmıştı, farkında olmadan bile. Tüm o beklenti, arayanın ağlaması, ıstırabı ve ardından hafta sonu boyunca ve vardiya boyunca beklemek, daha çağrı başladığında Gilly'nin bir sinir yumağı olduğu anlamına geliyordu. Ve sonra o soru: *Hiç birinin hayatını mahvettiniz mi?* Mükemmel bir şekilde ifade edilmiş ve onu geçmişine, yıllar yıllar öncesine göndermeye hazırdı.

Artık neredeyse hiç düşünmediği bir zaman. Kendi hatası olmadığını bildiği bir zaman, ona yüklediği suçluluk duygusunu hak etmiyor.

Her zaman 'yok etmek' kelimesinin çok sert ve vahşi bir kelime olduğunu düşünmüştür. Örneğin köpeklerin uyutulması bağlamında her kullanıldığında irkilmesine neden oluyor. Bu kelime çok bütüncül ve nihai bir şey var. Yıkım. Yok etme.

Suyu yudumlayıp bardağı titreyen elleriyle tuttuğunda Vivian masasına dönmüş, Gilly'nin aramasını kendi telefonuna aktarmış, Henry de yüzünde endişeli bir ifadeyle Gilly'nin yanında oturuyordu. Gribi bahane ederek olayı geçiştirmeyi başarmış ve Polly ile Jake'i okuldan almak için tam zamanında kapıdan çıkmıştı, sadece ellerindeki hafif titreme Safeline'da onu saran paniğin derinliğini ele veriyordu.

Ve şimdi bir sonraki vardiyası için geri döndü, dünyayı yeniden ele geçirmeye hazır.

Ancak masasına dönerken, bir elinde çay bardağı, diğerinde burbonlu bisküvi, telefonunun ışığının gelen bir arama olduğunu belirtmek için yanıp söndüğünü görür. Hızlıca odaya göz gezdirir ama tüm gönüllüler meşguldür. Midesi düğümleniyor ve ağzı tükürükle doluyor. Üst dudağında dikenli bir ter oluşur.

Kendine bunun önemli bir şey olmadığını söylüyordu ama vücudunun verdiği tepkiler ona ilk aramasından korktuğunu söylüyordu. Tüm aramalardan.

Hattın diğer ucunda kimin olacağını, ne tür bir sorunu olabileceğini, hangi korku hikayesini anlatmak isteyebileceğini bilmiyor. Bilinmeyenden korkuyor, olan biten bu.

Kendi kendine, *bunun endişe* olduğunu söylüyor. *Endişeli hissediyorsun*. Bu hissin adını koy. Kabul et. Sonra bırak gitsin. Tüm teknikleri biliyor. Tüm kitapları okudu, tüm podcast'leri dinledi. Nefes almak, esnemek, bir şeylere isim vermek, günlük tutmak, şükran günlükleri, planlanmış endişe zamanı, korkuyu hissetmek, içgüdülerine güvenmek... hepsi. Hiçbiri işe yaramadı. İçgüdülerini sürekli tehlike sinyali veriyorsa içgüdülerine nasıl güvenebilir?

Hormonlardan kaynaklanıyor olabilir - ne de olsa kırklı yaşlarının ortasında. Arkadaşları bundan bahsetti: birçoğu için menopozun ilk belirtisi derin bir anksiyeteydi ve birçoğu normal günlük yaşamlarını sürdüremez hale geldi. Bir arkadaşı, doktoru doğru dozda HRT bulana kadar araba kullanmayı bırakmış. Bir diğeri, kendisini sakinleştiren tek şeyin bu olduğunu iddia ederek sigara içmeye başladı. Hatta doktoruyla iletişime geçmek için aklına bir not düştü

Gerçi bu her zaman son çaredir ve ofisteki masasına geçip kulaklığı kulaklarına takmadan önce güçlendirici bir nefes alır.

'Merhaba, Safeline'a ulaştınız. Nasıl yardımcı olabilirim? Nefesini tutuyor.

Hattın sonunda bir hışırtı ve ardından mutlu bir mırıltı. 'Oh, sensin! Sesini nerede görsem tanırım. Seni yakalamayı umuyordum.'

Bu onlar. Duyuları hemen yükselir. Tanıdık bir şey var, hattın vızıltısı, seslerinin tonlaması... vücudu sanki önünde vahşi bir hayvan varmış gibi tepki veriyor. İçgüdü.

Gilly'nin kalp atışları hızlanıyor ama kendini tutuyor. Arayanın sesi iyi, neredeyse neşeli. Bugün son birkaç arama kadar zorlu geçmeyecek. Gilly onaylamamaya ya da reddetmemeye karar verir. "Bugün nasılsınız? Sesini duymak güzel.

"Size sormam gerekirdi - iş arkadaşınız telefonunuzun çalışmadığını söyledi. Sohbetimize devam edemediğimiz için hayal kırıklığına uğradım. Bilirsiniz, biriyle yakınlık kurduğunuzda yeni biriyle başlamak zordur.

Gilly mırıldanarak onayladı. 'Biliyor musun, eğer düzenli bir şeyler ayarlamak istersen, seni bir terapistle temasa geçirecek bazı kaynaklar verebilirim. Bu biraz daha kolay olabilir-'

"Hayır, teşekkür ederim. Sesi keskin ve sert. "Bilmiyorum," diye devam ediyor, sesi yumuşuyor. "Sende bir şey var - anladığını biliyorum. En kötü zamanlarımda, başkaları pes ettiğinde saatlerce yanımda oldun. Sende özel bir şeyler var ve gerçekten konuşmam gereken kişinin sen olduğunu hissediyorum.

Gilly'nin yüzünde bir gülümseme beliriyor. İşte bu yüzden gönüllü olduğunu kendine hatırlatır. "Teşekkür ederim. Bu hizmetin size yardımcı olmasına çok sevindim. Yardımcı oluyor. Çayından bir yudum alır ve bir süre sessizliğin sürmesine izin verir, ancak arayan kişi bu sessizliği doldurmaz. "Bugün konuşmak istediğiniz bir şey var mı?

Kalbi sakinleşmeye başlar ve kaslarını gevşetmeye, omuzlarını yuvarlamaya ve yapış yapış avuçlarını uyluklarına silmeye odaklanır. Paniği aptalcaydı ve gereksizdi. Bu normal bir aramaydı, sadece alışılmadık bir şekilde başlamıştı.

O ilk gün neler olduğunu, arayan kişinin neden bu kadar perişan olduğunu sormak için can atıyor. Ancak politikalara uymak ve konuşmalarının yönünü arayan kişinin belirlemesine izin vermek zorundadır. Yönlendirici olamaz.

Arayan kişi derin bir iç çeker. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum," diyor neşeli bir kıkırdamayla. 'Artık düşünecek sadece ben yokum.

Kararlarım başka hayatları etkileyecek. Dahil olmak istemeyen hayatları. Ve zamanım tükeniyor.'

Gilly duraksıyor, daha fazlasını söyleyeceğini umuyor ama söylemiyor.

"Ne için zaman?" "İhtiyacım var-" Bir iç çekiş daha. "Polisi aramalıydım.

Gilly gözlerini kapatır. Boyundan büyük işlere kalkışıyor. Böyle bir aramadan, bir suçla ilgili olabilecek bir aramadan korkuyordu. Safeline'in yetkilileri dahil etme konusundaki politikaları yetersiz. Her koşulda arayan kişiyi korumak üzere tasarlanmışlar ve arayan kişi hakkında polisle irtibata geçmenin mümkün olduğu çok ama çok nadir durumlar var. Eğer intihara meyillilerse ve yerlerini açıklarlarsa. Elinde kullanma niyetiyle bir silah tutuyorsa... ve yerini açıklarsa. Aksi takdirde Safeline'in yapabileceği bir şey yok. Arayanın kimliği yok, arayanın nerede olduğunu bulmanın bir yolu yok. Gilly ne olursa olsun dinlemek zorunda.

Arayan kişi birinin kafasına silah dayamış olabilirdi ve Gilly'nin yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Korkunç bir şey. Callum en başından beri onu bu konuda uyarıyordu, diye düşünüyor midesinde bir çalkantı hissederek. Ve her zaman arkasını kolladığı halde onu görmezden geldi. Çoğu zaman haklı olmasına rağmen. İçgüdüleri doğru çalışıyor.

"Neden polise ihtiyaç duydunuz? Sesinin titremesini engellemeye çalışıyor.

"Aramak istedim. O sabah uyandığımda neredeyse arayacaktım. Ama ben sadece...' Burnunu çekiyor, sesi ağlıyormuş gibi çıkıyor. "Bana inanmayacaklarını fark ettim. Arayamazdım. Bize hiç inanmıyorlar, değil mi? Kadınlara yani.

Arayan kişi onu göremiyor ama Gilly başıyla onaylıyor ve onayını ruhunun derinliklerinde hissediyor.

"Ve güneş doğmaya başlamıştı. Ve o orada öylece yatıyordu, öylece, sanki hiçbir şey olmamış gibi, aslında her şey değişmişti. Geri dönüş yoktu. Çok geç olmadan oradan çıkmalıydım. Kimsenin beni görmesini istemiyordum. Ama polisi aramalıydım.' Sesinde bir öğüt var, sanki kendisiyle ilgili hayal kırıklığına uğramış gibi. "Adalet yerini bulsun.

Tahmin etmemesi gerekse de arayanın neden bahsettiğini biliyor. Biliyor çünkü Gilly bunu kendisi de yaşadı: ertesi sabah tanımadığı bir adamın yanında, bir önceki geceye dair hiçbir şey hatırlamadan uyanmak. Ağrılı ve kırık, vücudu bir şeylerin olduğunu anlıyor

Beyni ne olduğunu anlayamasa da korkunç bir Şey olmuştu. Gerçekle yzleşemiyordu, sadece o uyanmadan önce gitmek istiyordu.

'İnsanlar bana inanmayacak. Karakolda oturup olanlarla ilgili ifade verdikten sonra bana dönüp suçlunun ben olduğumu, bunu benim yaptığımı söylemelerini kabul edemezdim. Sesi çatlıyor ve Gilly sessizce ağladığını duyuyor. "Zaten ok Şey kaybettim. Bu hiç adil değil.

Gilly yukarı bakar. Henry'nin ofisi karanlıktır, kapı sıkıca kapanmıştır. Bugün onun izin günü, yani gerçekte istediğini söyleyebilir. Kimse dinlemiyor ve bu görüşmeler otomatik olarak kaydedilmiyor. Etrafındaki iş arkadaşları kendi dünyalarına odaklanmış, birbirleriyle sohbet ediyor ya da telefon görüşmelerine dalmış durumdalar.

Yutkunuyor ve kendini durduramadan konuşmaya başlıyor. 'Sana inanılmaması mümkün, evet. Ve eğer böyle bir Şey olursa, bu yaşayacağın en zor Şey olacak. Ama sahip olduğun tek Şey gerçek. Yalanlar her zaman ortaya çıkar. Unutma, bu senin hatan değildi. Yaptığın hiçbir Şey bunun olmasına neden olmadı.'

"Hiç düşünmemiştim..." Sesi kaybolur.

"Dinliyorum," diye fısıldar Gilly.

"Bu kadar çok kan olacağını düşünmemiştim.

MAEVE

Mercimek. Bakliyat. Patates. Konserve sebzeler. Bıktım onlardan.

Vejetaryen bir acı biber yapıyorum, zihnim bir oraya bir buraya gidip gelirken, düşüncelerimin bir sonrakini bulmadan önce bir endişe ya da hayal kırıklığı üzerinde durmasına neredeyse hiç izin vermezken, fokurdayan kırmızı sosu zar zor kontrol altına alınmış bir öfkeyle karıştırıyorum.

Zengin, tereyağlı bir körili tavuk ya da kocaman bir çizburger istiyorum. Bir poşet çilek ve bir aile boyu Doritos istiyorum.

Ama Robert'ın cüzdanında bulduğum para azalmaya başladı. Ne zaman bir yemek yapsam, her bir porsiyonun maliyetini, büyümekte olan bir bebeğin besin değerini zihinsel olarak hesaplıyorum... bunlar hamilelik aşermelerimden daha önemli. Ama çeşitlilik ve lezzet için neler vermezdim. Kapıma teslim edilen bir paket servis.

Tencerenin kapağını kapatıyorum ve pirinci ölçmeye başlıyorum, bir tanesini bile dökmemeye ya da çok fazla yapmamaya dikkat ediyorum. Hiçbir şeyi ziyan edemem.

Göğsümdeki düşük panik seviyesi, bebeğimin yumruları şiştikçe her geçen gün biraz daha yükseliyor. Robert ve ben evleneceğimiz zaman hamileliğin henüz çok başlarındaydık. Henüz göstermeyeceğimi biliyorduk, bu yüzden sırrımızı sakladık, sohbet çocuk konusuna yaklaştığında neşeli bakışlar kaçırdık. Görünüşümü korumak için birkaç yudum şarap içerdim ama daha fazlasını asla. Onunla böyle bir sırrı paylaşmayı seviyordum. Sadece ikimizin bildiği bir şeyi.

Elimi küçük bebeğimin üzerine koyuyorum, onu düşündükçe göğsümde sıcak bir parıltı oluyor - onu, karar verdim - Robert'ın bu dünyada kalan tek parçası olarak. Ama sonra, o dolabı açtığımdan beri defalarca olduğu gibi, zihinsel bir bulut güneşi örtüyor ve onun düşündüğüm adam olmadığını hatırlıyorum. Bana ihanet etti. Yaptıkları beni buraya getirdi.

Bu küçük kulübede konserve sebzelerle yemek pişiriyor ve bir pirinç tanesini bile ziyan etmekten korkuyordum.

Hala küçük bir şişlik - sokakta yanımdan geçseler kimse hamile olduğumu anlamaz. Eski kıyafetlerim hala üzerime oturuyor. Yürüyüşüm hala bir sporcunun kendinden emin adımları gibi. Ancak vücudum her zamanki gibi güçlü ve tanıdık kalsa da, son birkaç gündür durumumun gerçekliği beni etkilemeye başladı ve her yeni farkındalıkla daha da dehşete düşüyorum.

Önümüzdeki birkaç ay içinde tıbbi bakıma ihtiyacım olacak. Artık sadece benim değil. Bebeğimin sağlığı da tehlikede. Ama bir ebeye görünmek için isminizi vermeniz gerekiyor. Ve benim adım tüm haberlerde geçiyor.

Daha da acil olarak, kendimi besleyebilmek ve bebek büyürken onu besleyebilmek için paraya ihtiyacım var. Ondan sonra bebek bezlerine ve bebek kıyafetlerine ihtiyacım olacak.

Durumum sürdürülemez ve ürkütücü. Ve bunu bana yaptı. Bunu bana yaptı. *Biz.*

Öfkeyle pirinç tenceresini ocağın üzerine ittim ve ayağımı yere vurdum. Üst kata, Robert'ın sanat odasına. Buraya girmekten kaçındım, hâlâ Robert'ın sanatının bir şekilde kutsal olduğu, başka kimsenin dokunmadığı ya da görmediği son parçası olduğu fikrine tutunuyordum.

Ama şimdi kapıyı omzumla iterek açıyorum ve bir tabloyu duvardan çekip çıkarıyorum, kâğıt katmanlarını yumruklayıp tekmelerken zar zor görüyorum, tırnaklarımla boyayı kazıyıp çerçeveyi ayaklarımın altında kırıyorum, ta ki odanın ortasında bir yığın halinde bitkin düşene kadar, yüzüm çıplak boya sıçramış döşemelerde, hıçkırıklar bedenimi sarana kadar.

Alt kattan pilav tenceremin kaynama sesini duyuyorum ve hayal kırıklığıyla inliyorum. Ama ayağa kalkıyorum ve koca bir tencere pilavı ziyan edemeden merdivenlerden iniyorum.

Ancak merdivenin yarısına geldiğimde önümdeki kapıya bakarak donup kalıyorum. Kapının üstündeki bulanık camda bir silüet belirliyor. Kapının eşiğinde biri duruyor.

Hareket etmiyorum. Beni gördüler mi? Ne kadar zamandır orada durduklarını bilmiyorum. Beni duydular mı?

Figür hareket eder, elini uzatır. Ve sonra kapıyı çalıyorlar.

MAEVE

Kapı çalma durmuyor. Sanki kapının eşiğindeki kişi gerekirse kapıyı kırmaya hazırmış gibi daha da yüksek sesle çalıyor.

Gözlerim kocaman, nefeslerim sığ. Dehşet içindeyim.

Yavaşça merdivenlerde oturur pozisyona geçiyorum, bacaklarım beni kaldıracak kadar güçlü değil. Belki de postacı ya da siyasi bir el ilanı dağıtıcısıdır, diye kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Ama bu vuruşlar işini yapan ya da broşür dağıtmaya çalışan birinin vuruşları değil.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

İçinde kararlılık var. Hatta şiddet. Bu kişi gitmeyecek.

Başımın üzerinde, telefonun içindeki küçük zil hafifçe çınlıyor, kapı çalınmasının gücüyle yankılanıyor. Öyle parlak, neşeli bir ses ki bu, sanki telefon bana bir can simidi sunuyor. Keşke arayabileceğim biri olsaydı, beni bu karmaşadan kurtarabilecek biri.

Bana söylediğine göre Robert dışında kimse bu kulübeden haberdar değildi. Buraya gizli kaçış yeri derdi. Huzur içinde resim yapmak için gittiği bir yer. Kimse buranın varlığından haberdar olmamalı. Kimse burada olduğumu bilmemeli. Peki burada kim var? Ve neden kapıyı çalıyorlar?

Her kimse Robert'ın öldüğünü biliyor olmalı. Bir aile üyesi ya da arkadaşı olmasa bile, yüzü tüm haberlerde yer alacaktır.

Bu da tek bir anlama geliyor. Benim için buradalar.

GILLY

Bugün çok yorulmuş, gözleri yaşarmış ve kurumuş. Gözlüklerini alnına doğru itip gözlerini ovuştururken, yaşlı kadın sesi kısık ve ince bir şekilde onunla konuşmaya devam ediyor.

"Taç giyme törenini hatırlıyorum. Sokağımızda televizyonu olan tek bir kişi vardı - küçük siyah beyaz bir kutuydu - ve televizyonu pencerelerine dayamışlardı ve hepimiz Prenses Elizabeth'in tacını giymesini izlemek için etrafta toplanmıştık. Genelde hiçbirimiz kralcı değildik ama o gün öyleydik.

Kadın neredeyse bir saattir hiç durmadan konuşuyor ve Gilly bunun için minnettar. Kulağının ağrıdığını söyleyen Polly ile bütün gece yatıp kalkmıştı ama Gilly bunun kanepede kucaklaşmak ve bir süre Netflix izlemek için bir numara olduğundan şüpheleniyor. Gilly böyle gecelerde yardım için Callum'u uyandırmaz, çok yorgun olsa bile; Callum'un çok para kazandıran bir işi vardır, Gilly ise gönüllüdür. Zamanının daha az değerli olduğunu hissediyor ve gün içinde yorgunsa yorgun. O kadar da önemli değil.

Ama zaman bugün daha da yavaş geçiyor gibi görünüyor. Arayan kişinin ara sıra mırıldandığı "mmhm" dışında herhangi bir şey söylemesine gerek olmaması bir ölçüde rahatlatıcı. Gilly de yaşlı bir insanın yalnızlığını gidermek için burada olabildiği için memnun.

Ve itiraf etmeli ki, hatta bağlı olmak, telefona başka biriyle cevap vermek zorunda olmadığı anlamına geliyor. Telefonu açıp hıçkırıkları, nefes alış verişlerini ya da başka bir şeyi duyma riski yok. Kısa bir an için kendini rahatlamaya bırakır. Omuzlarındaki kasların gevşediğini ve alnında her zaman var olan kaş çatmayı bıraktığını hissediyor.

Bu kadar kan olacağını düşünmemiştim.

O kadınla yaptığı önceki görüşmeyi düşünerek ürperiyor. Bir tecavüz kurbanı olduğundan oldukça emin. Ve eğer kan varsa, vahşi bir saldırı.

Tekrar ararsa bununla başa çıkabilir mi?

Gilly eğitimini, tüm yeni stajyerlerin özel bir odaya alındığı ve tetikleyiciler, travma ve Safeline'in onu gönüllü olarak istemeyeceği anlamına gelebilecek diğer şeyler hakkında sessizce sorgulandığı öğleden sonrayı düşünüyor.

Kendi 'travması' o kadar uzun zaman önce olmuştu ki Gilly bunu açıklamayı aklına bile getirmemişti. Hayatının yarısında. Yakın zamana kadar bunu yıllardır düşünmemişti bile.

Bir keresinde, yirmili yaşlarında, bununla tanımlanmıştı. Sokaktaki insanların yanına gidip onlara kendi adını söylerken aynı nefeste neler olduğunu anlatmak istemişti. Ama şimdi bir eş, bir anne, hayatının başka bölümleri olan bir hayatta kalan. Ya da arayan kişi başka birinin hayatını mahvetmekle ilgili o soruyu sorup onu o korkunç günlere ve haftalara geri götürmeden önce böyle düşünüyordu.

Ve sonra arayan kişi kandan bahsetti.

"Kız kardeşim - adı Noreen'di, Allah rahmet eylesin - o gün televizyon izlediğimi hatırladığımı söylediğimde bana hiç inanmadı. Çok küçük olduğumu söylerdi... Daha yeni yürümeye başlamıştım, bilirsiniz. Ama her zaman alışılmadık derecede iyi bir hafızaya sahip oldum, şimdi bile benim yaşındaki çoğu insan bir yerlerde yaşlılar evinde sallanıp dururken. Ben değil. Yine de..."

Gilly ofisin başka bir yerinde çalan telefonu duyabiliyor. Kaşlarını çatarak bir an için yaşlı kadını duymazdan gelir. Genellikle çağrılar oldukça hızlı bir şekilde cevaplanır, ancak etrafına baktığında tüm gönüllü arkadaşlarının ya telefonda ya da masalarından uzakta olduğunu görür.

Zil sesi boş bir masada duruyor ve sonra başka bir yerde başlıyor.

Karşı masadaki Vivian ona omuz silkiyor ve kendi aramasına devam ediyor. Bazen böyle olur: arayan kişi uygun bir hat bulana kadar telefonda telefona dolaşır.

"Her neyse, gitmene izin vermeliyim. Seninle çok konuştum ve eminim yardımına ihtiyacı olan başka insanlar da vardır. Ben sadece sohbet etmeyi severim, bilirsiniz.

Gilly sesine bir gülümseme yerleştirir ve bu telefonu kapatmadan önce başka birinin açmasını umar. Bir mola verip bir fincan

Çay. "Hikâyelerinizi dinlemekten gerçekten keyif aldım," diyor ve bunda ciddi. Bu beni rahatlatmış. "Bunun için buradayız ve aradığınıza sevindim.

Tam yaşlı kadının telefon ahizesini yuvasına geri koyduğunu duyarken hattan bir uğultu gelir ve Vivian'ın kendi telefonunun tuşlarına bastığını ve tanıdık Safeline karşılama mesajıyla aramayı cevapladığını görür.

Zil sesi kesilir ve rahat bir nefes alarak bacaklarını uzatmak ve belki bir fincan çay içmek için ayağa kalkar. Mutfakta hangi bisküvilerin olduğunu merak ediyor-

Vivian kulaklığını kafasından çekerek, "Sana da aynısı, göt herif," diye mırıldanıyor.

Gilly ona şaşkın bir bakış atar.

"Bana C'li kelimeyle hitap etti ve telefonu kapattı," dedi başını sallayarak. Gilly iç çekerek, "Çok hoş," dedi. "Bir fincan çay?"

Ancak Vivian cevap veremeden masasındaki telefon tekrar çalmaya başlar. Gilly, Vivian'a bir tane getireceğini işaret eder ve mutfığa gider.

Geri döndüğünde, meslektaşlarının çoğunun da telefonlarının kapalı olduğunu, oturup sohbet ettiklerini ve bilgisayarlarında çağrı ayrıntılarını doldurduklarını görür. Bazen böyle olur: herkes aynı anda meşguldür ve sonra bir durgunluk olur. Onun kişisel teorisi, evde sıkılan insanların *Homes Under the Hammer* ya da *Bargain Hunt*'in bölümleri arasındaki reklam aralarında yapacak bir şeyler bulmak için Safeline'ı aradıkları yönünde.

Bir fincan çayla oturur ve yaşlı kadın için günlüğünü tamamlamaya başlar (016 - yalnızlık), o sırada garip bir şey olmaya başlar: meslektaşlarının her biri bir çağrı alır, telefonu açar ve ardından çağrı neredeyse anında sona erer. Bir kapatma. Ve sonra bir sonraki masa telefonu çalmaya başlar, cevaplanır ve sonra kapatılır. Sonra Vivian'ınki. Daha fazla sessiz arama, her birinin telefonundan teker teker geçiyor. Bir zamanlar cennet gibi olan sahilde çaresiz bir şekilde ona doğru gelen bir tsunamiyi izlemek gibi.

Sonra kendi telefonu çalmaya başlar.

"Merhaba, Safeline'a ulaştınız. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yardım edin," diye fısıldıyor tanıdık ses ve Gilly'nin derisi buza dönüşüyor. Onu bulmuştur.

MAEVE

'İçeride olduğunu biliyorum. Kapıyı aç,' diye bağıyor mektup kutusundan bir ses ve ruhumun en derin köşelerine bir ürperti gönderiyor.

Duvara daha da sokuluyorum, merdivenler sırtıma çarpıyor ve tırabzan başıma vuruyor. Sanki kendimi küçültmek beni bir şekilde koruyacakmış gibi.

O bir kadın.

Normalde bu bilgi beni rahatlatırdı. Ne de olsa bir yerlerde kadınların ormanda tek başlarına bir erkeğe çarpmaktan ayıya çarpmaktan daha çok korktuklarına dair bir istatistik yok mu?

Ama sadece birkaç hafta önce nişanlığımın cesedinin yanında bir kan gölünün içinde uyandım. Ve şimdi onu karısının öldürdüğünü düşünüyorum, onu aldattığı için kızgındı. Başka biriyle evlenmeyeceğine kararlıydı. Ve tüm bildiğim, sıradakinin ben olduğum. Bir kadın kendini daha güvende hissetmeli ama o sesin bir erkeğe ait olması için her şeyimi verirdim.

Bir el mektup kutusu yuvasından içeri giriyor ve manikürlü kan kırmızısı tırnakların giriş holüne uzandığını, el yordamıyla etrafı yokladığını görüyorum... ne için? Kilitli kutular yaygınlaşmadan önce, eski usul kiracılara anahtar bırakma yöntemlerini hatırlayınca kalbim sıkışıyor: anahtarı mektup kutusunun arkasına bir ipe asardınız ve kiracı uzanıp ipi çekerek anahtarı alırdı.

Bu kadın içeri girmeye çalışıyor.

Ama sonra daha da kötü bir şey olur. Figür üst pencereden kaybolur ve posta yuvasında bir çift ela göz belirir.

Beni görebiliyor.

"Sen," diye tıslıyor, sesi nefretle damlıyor.

GILLY

"Nasıl yardımcı olabilirim? Gilly sesinin titremesini engellemeye çalışarak soruyor. Bu arayanın onu ne kadar dengesizleştirdiğinden utanıyor. Tarafsız olmak, kurallara uymak ve her arayana bir öncekiyle bağlantısı olmayan bireysel bir arayan gibi davranmak istiyor ama bu kişinin ona verdiği huzursuzluk hissinden kurtulamıyor. Aralarındaki her etkileşimde çok istilacı bir şeyler var ve Gilly bunun nedenini bir türlü çözemiyor.

Belki de bilgi eksikliğidir. Gilly hala arayan kişinin bu aramalardan ne istediğini, neyin yardımcı olacağına inandığını bilmiyor. Sorunlarının ne olduğunu bile bilmiyor, sadece tahmin edebiliyor.

Hattın diğer ucunda titrek nefesler başlıyor.

Gilly yutkunuyor ve kendini tutuyor, bu arayan kişinin ilk telefon görüşmelerinde konuşmadığı, sadece ağladığı, çığlık attığı, hıçkırdığı ve Gilly'nin kulağına saatlerce nefes aldığı zamanki dayanıklılık testini hatırlıyor. Bunu tekrar yapabileceğini sanmıyor. Bugün yapamaz. Bu kadar yorgunken, sinirleri gerilmiş ve kopmaya hazırken olmaz.

"Geçen sefer konuştuğumuzda..." diyor arayan, sesi bir fısıltı. Bu kez durum farklı; bunaltıcı bir sessizlik yerine bugün arka planda bir gürültü var. Sanki arayan kişi bir şantiyeden arıyormuş gibi bir gürültü ve hışırtı.

Gilly sessiz bir rahatlama nefesi verir, arayanın konuşuyor olmasından, bunun bir rehine durumu değil eşit bir değiş tokuş olacağından çok memnundur.

Arayan kişi boğazını temizliyor ve tekrar deniyor, sesi arka plandaki gürültüden daha net çıkıyor. "Son konuştuğumuzda, olanların benim hatam olmadığını söylemiştin. Bunların hiçbirini ben yapmadım. Hatırlıyor musun?"

Gözlerini kapatıyor ve öne doğru yığılıyor, alnı neredeyse masaya değecek. Aşağı uzanır ve elleriyle her bir kalçasını avuçlar, canını acıtmak için sıkar ve çimdikler. *Aptal, aptal, aptal.*

Bu arayan kişinin onu bu kadar rahatsız etmesinin bir başka nedeni de budur. Sadece kontrol eksikliği değil. Sürekli kuralları zorluyor, Gilly'yi test ediyor, anonimlik ve gizlilik sınırlarını aşmaya çalışıyor. Ve Gilly gardını indirdi.

Arayan kişi istemeden de olsa Gilly'nin zayıf noktasını buldu ve onu açığa çıkardı. Bu arayanın hatası değil, Gilly biliyor. Kendi hatası. Eğitimi sırasında geçmişindeki bir olayı kasıtlı olarak gizli tutmuş ve bu olay profesyonel bir şekilde davranma becerisini etkilemiş. Çok fazla şey söyledi, varsayımlarda bulundu. Ve şimdi bu ona musallat olmak için geri döndü.

Sesini alçaltarak, cep telefonuna bakmakta olan ve dikkatini vermeyen Vivian'a bakıyor. "Bunu söylememeliydim. Buraya senin hakkında konuşmaya geldik.

Henry tatilde, ofisinin penceresi karanlık. Kimse bunun olduğunu bilmiyor. Kimse dinlemiyor. Şükürler olsun.

Gilly Safeline'ı seviyor, şimdi fark ediyor. Bu rol ona bir amaç veriyor. Burada o sadece bir eş ve anne değil, bir gönüllü, bir arkadaş, fark yaratan biri. Ve bu arayan kişi tüm bunları tehdit ediyor, onu eğitiminden, el kitabından ve uyması gereken kurallardan giderek daha da uzaklaştırıyor. Henry onu kuralları çiğnediği için zaten azarlamıştı ve panik atak sırasında bir aramayı terk etmek zorunda kaldı. Bu iki ceza mı? Üçüncüsü olursa ne olacak?

Öğrenmek istemiyor. Safeline'ı kaybedemez.

Konuşmayı değiştirmeye çalışıyor ve ses tonunu ayarlıyor, rahat ama kararlı görünmeye çalışıyor. "Bana neler olduğunu daha fazla anlatmak ister misin?

Yine kuralların sınırlarını zorluyor, arayanın yönlendirmesine izin vermek yerine konuşmayı yönlendiriyor. Ama onu bundan uzaklaştırması gerekiyor. Gilly'nin işine burnunu sokmaktan ve işleri Gilly'nin istediğinden daha ileri götürmekten.

Ama arayan kişi kaçmasına izin vermez. Arka plandaki gürültü biraz azalır ve Gilly onu net bir şekilde duyar: 'Bunun benim hatam olmadığını nereden biliyorsun? Bu senin başına geldiği için mi?'

Hat kulağında çıtırdıyor ve nefesini tutuyor, görüntüler gözlerinin önünde yanıp sönüyor. Yıllardır bastırdığı görüntüler.

Yabancı bir yatak odasında, karanlık bir figürün yanında, kafası karışmış, gözleri kararmış ve hayatında hiç hissetmediği kadar susamış bir halde uyanmak. Önceki geceye dair çok az şey hatırlıyordu. Bacaklarının arasında derin bir sızı. Bileklerinde parmak ucu şeklinde morluklar. Kafasında bir tutam saç yoktu. Komodinin üzerinde düğümlenmiş kullanılmış bir prezervatif. Dudakları ısırılmış ve morarmış. Şafak pencereye doğru yaklaşıyor ve bir his fısıldıyor: *buradan git. Kaç.*

"Alo? Orada mısınız? Arayanın sesi sinirli geliyordu ve Gilly şimdiki zamana geri dönerek kalçalarını tutmayı bıraktı, elleri titriyordu. Boğazında yükselen safrayı yutar.

Bu kadar yeter. Kendine gel, diyor kendi kendine. Her zamanki sakinleştirme teknikleri bu konuda işe yaramayacak. Nefes egzersizlerinin canı cehenneme. Yüzüne bir tokat atabilseydi, atardı. Ama iş arkadaşları görürdü. Denizden çıkan bir köpek gibi acımasız bir kafa sallama hareketiyle kendini tatmin ediyor. Ve ciğerlerini havayla doldurur, nefes verirken zihinsel olarak görüntüleri üfleyerek uzaklaştırır.

Uzun zaman önceydi. İyileşti. Hayatına devam etti. Tüm bunları atlattı. Evet, işledi. Yıllar süren sıkı çalışma, iç gözlem, acı. Ve şimdi o yeni bir insan. Bu arayan kişi onu bu şekilde etkilemek zorunda değil. Gilly onu kimin etkileyip kimin etkilemeyeceğini seçebilir. Kimin ona zarar verip veremeyeceğini.

Zihinsel olarak yeni bir sayfa açmış gibi, Gilly daha dik oturur. Şu andan itibaren, tam profesyonellik. Kurallara kalbine dövme yapılmış gibi uyacak. Sapmak yok, kendini çizgiden uzaklaştırmaya ya da itmeye izin vermek yok. Manipüle edilmeyecek. Bu işi kaybetmeyecek.

Bu yeni bir arayan ve Gilly onlar ya da hayatları hakkında hiçbir şey bilmiyor. Onlarla daha önce hiç konuşmamış ve dinlemek için orada. İşte bu kadar. Safeline bunun için var.

"Buradayım," diyor yumuşak sesiyle. 'Bir an için bağlantıyı kaybettiğimiz için özür dilerim. Bugün konuşmak istediğin bir şey var mı?

"Evet, var. Hattın diğer ucundan gelen boğuk bağırışlar üzerine sesini yükseltirken ses tonunda bir dikenlilik var.

Gilly arayanı sinirlendirdiğini söyleyebilir.

'Sana ne olduğunu bilmek istiyorum. Neyin benim hatam olup olmadığı hakkında neden bu kadar çok şey biliyorsun?' diye soruyor arayan kişi.

Yanakları kızarıyor ama Gilly'nin kararlılığı sarsılmıyor. "Size yardım etmek için buradayım ve korkarım kendim hakkında konuşamam.

Arayan kişi güler, acımasız, neşesiz bir kıkırdamadır bu. 'Geçen sefer öyle dememiştin. Neredeyse bana adınızı ve adresinizi söyleyecektiniz.

Omuzlarını dikleştiriyor ve onlara gönüllölük saatlerini söylediği için kendini bir kez daha azarlıyor. 'Safeline güvenli ve gizli bir yardım hattıdır. Bu, paylaşmak istedikleriniz dışında size kendinizle ilgili hiçbir ayrıntı sormayacağımız anlamına gelir. Ayrıca çağrı yöneticileriniz de anonimdir ve istediğiniz her şey için gizlilik sağlarlar-'

Arayan kişi neredeyse tükürürcesine 'Kapa çeneni saçma satış konuşmanla' diyor.

Gilly'nin ağız açık kalıyor. Sadece kulaklarına dolan şiddetli hırıltılı kelimelere odaklanırken dünyası bir iğne ucu kadar daralıyor.

'Her şeyi bildiğinizi sanıyorsunuz. Her şeyin siyah ve beyaz olduğunu sanıyorsun. Beni tanıdığını sanıyorsun ama tanıımıyorsun. İnsanlara yardım etmek istiyormuş gibi davranıyorsun ama gerçekten yardım etmek isteseydin gerçek ve dürüst olurdun. Bunun yerine, sen de herkes gibi bir yalancısın. Aptal senaryolarınızın ve politikalarınızın arkasına daha fazla saklanamazsınız. Senin hakkındaki gerçeği biliyorum.'

Arayan kişi onu kışkırtmaya devam ederken Gilly sessiz kalır, Gilly sessiz kaldıkça daha da aşağılayıcı ve küfürlü konuşmaya başlar. Arayanın sonunda, şantiye sesleri ve bağırışlar azalmış gibi görünüyor, Gilly'nin zihnindeki gürültü daha yüksek ve daha rahatsız edici hale gelirken bile hat bir kez daha sessizliğe bürünüyor.

Vivian bir noktada Gilly'nin solgun yüzünü ve donuk tavrını fark etmiş olmalı ki masaların etrafından dolanır ve güven verici bir elini Gilly'nin omzuna koyar. Gilly kımıldamıyor.

Çoğu insanın kendini tehdit altında hissettiğinde savaş ya da kaç moduna geçtiğini biliyor. Gilly eskiden savaşırdı. Eskiden en ufak bir tehlike karşısında kılını kıpırdatmaz, kendini ve etrafındaki herkesi korumaya hazır olurdu. Ama o zamandan beri... ne zaman olduğunu bilmiyor, belki de çocukları olduğundan beri, tepkileri değişti ve şimdi ne savaşıyor ne de kaçıyor. Donup kaldı. Ve o donmuş durumda.

Vivian onu hafifçe sarsar, tam o sırada telefonun ucundaki ses Gilly'nin o güne kadar duyduğu en iğrenç, şiddet dolu ve küfürlü tehditleri savurur. Ona isimler takıyorlar, ölmesini istiyorlar, sakat kalmasını, tecavüze uğramasını ve hastalanmasını istiyorlar.

Ve nihayet Gilly zihnindeki hapisneden kurtulur. Safeline'ın ilk eğitim seansında sadece çok özel senaryolarda kullanılmak üzere kendilerine öğretilen kelimeleri söyler:

"Safeline bu tür aramaları kabul etmiyor. Ve telefonu kapattı.

MAEVE

"Seni merdivenlerde otururken görebiliyorum," diyor kadın mektup kutusunun içinden, sesi net ve kesik.

Sanki bu beni bir şekilde yok edecekmiş gibi gözlerimi kapatıyorum. Vücudum titreyerek sarsılıyor. Evin etrafında döndüğünü, arka kapıyı ve pencereleri denediğini duymama rağmen hâlâ kıpırdamadım.

"Kapıyı aç," diye tıslıyor.

Başımı sallıyorum ve bir iniltiyi yutuyorum. Bununla yüzleşmek istemiyorum.

Kadın umursamıyor, hayal kırıklığı arttıkça sesi daha da yükseliyor. 'Eğer beni ya da kardeşimi biraz olsun önemsiyorsan, bu kapıyı açacaksın. Şimdi.

Her zamanki gibi çok kararlı.

"Sarah," diye mırıldanıyorum, sesim titriyor. Ama kesinlikle artık korkmama gerek yok. O benim en iyi arkadaşım. Yoksa... öyle mi? Ne de olsa Robert'ın kız kardeşi.

Eğer beni bulduysa, muhtemelen polis de çok uzakta değildir. Buraya kendi başına gelmesine imkan yok. Beni birkaç dakika içinde teslim edecektir ve onu suçlayamam. Onun bakış açısına göre ben kardeşini bıçaklayarak öldüren ve sonra cesedini bırakan soğukkanlı bir katilim. Düğün günümüzde. Yalnız gelmeyecek.

Kımıldamıyorum.

Mektup kutusu tıkırdıyor ve onun kapının eşiğinde sinirli bir şekilde kendi kendine mırıldandığını duyuyorum.

Beni içeri al Maeve. Burada ne kadar uzun süre durursam birinin beni görme ihtimali o kadar artar ve burada olduğunu kimsenin bilmesini istemediğini biliyorum. Bırak gireyim.'

Sesi o kadar tanıdık ki, bugüne kadar benimle dalga geçen, beni rahatlatan, hayatımın en zor kısımlarında benimle konuşan aynı ses. Kalbimden ona doğru bir çekim var ve bir adım öne çıkıp o kapıyı açmayı arzuluyorum.

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırıyorum. Eğer yanında polis getirdiyse, neden görünmekten endişe etsin ki? Dışarıdaki şeritte polis arabaları, çitin arkasında içeri dalıp beni indirmeyi bekleyen üniformalı memurlar olurdu.

Belki de bunu gardımı düşürmem için söylüyordur. Öyle olmalı. Beni sahte bir güvenlik hissine kaptıracak ve sonra kapıyı açtığım anda üzerime çullanacak, yere atılacak ve kelepçeler soğuk metallerini bileklerime geçirene kadar hareketsiz kalacağım. Bir polis arabasının arkasına tıklacağım, beni kabaca içeri iterlerken birinin nemli avucu başımın tepesinde olacak. Olduğumu düşündükleri suçlu gibi muamele göreceğim. Herkesin benim suçlu olduğuma inandığı gibi.

Birisi cinayet işlemek için evime girdi. Beni tanıyan biri. Kimseye güvenemem. Sarah'a bile. Ve kesinlikle polise de.

Dövüşebilir miyim? Vücudum bu düşünceye bir içgüdü gibi tepki veriyor, kaslarım hazır olmak için geriliyor. Yetişkin bir adamı dakikalar içinde hareketsiz bırakabilirim. Silahlı ya da silahsız birçok saldırganla dövüşmek için eğitildim. Yaralayabilirim. Öldürebilirim. Güçlüyüm ve formdayım. Ama Sarah'a zarar veremem. Sarah'ı seviyorum. Ve bir grup polise karşı koyamam. Şok tabancaları olabilir. Ve belki silahları bile. Buna hazırlıklı olacaklardır. Sonuçta benim bir katil olduğumu düşünüyorlar.

Hayır. Dövüşemem.

Koşabilir miyim? Kulübenin mutfaktan çıkan bir kapısı var, arka bahçeye ve kulübelerin arkasından geçen küçük yola açılıyor. Ayakkabı giymiyorum. Eşyalarım evin her tarafına dağılmış durumda, banyoda, oturma odasında ve yatak odasında bir şeyler var. Eğer şimdi ayrılır ve kaçmayı başarırsam (ve bunu denersem polisin de arka tarafta beni durdurmak için beklemediğini varsayarsak) o zaman Highlands'in ortasında paltosuz ve ayakkabısız bir şekilde kaybolmuş ve yalnız olacağım. Yılın bu zamanında bile geceyi çıkaramam.

Ama alternatifi - kapıyı açmak, bana komplo kurulduğunu bildiğim ve bunu kanıtlayacak hiçbir delilim olmadığı halde tutuklanmama izin vermek... bu bir seçenek değil. Hayatımın geri kalanını hapiste geçireceğim. Robert'ın karısı da bunu istiyor ve ben uyurken fark edilmeden evimize girip Robert'ı öldürmeyi başardıysa, bunu dikkatlice planlamıştır. Ne yapacağını ve benim kim olduğumu biliyordu. Robert'ın vücudundaki o yaralar...

hatırladıkça ürperiyorum. Nasıl kasaplık yapılacağını ve öldürüleceğini bilen biri tarafından yapılmış gibi görünmeleri için çok dikkatli bir şekilde düzenlenmişler. Eğitimli biri. Benim gibi biri.

Bu yüzden Robert'ın karısının daha ne planladığını tahmin edemiyorum. Ortaya çıkardığımdan daha da suçlayıcı görünmesi için üzerime başka neler yerleştirdi.

Son birkaç haftayı kulübede volta atarak, kendime acıyarak ve Robert'ın bana ihanetini takıntı haline getirerek geçirdiğim için kendime lanet ediyorum. Daha fazlasını yapmalıydım, bu kadının nereye gitmiş olabileceğini, kendini nasıl ele vermiş olabileceğini bulmalıydım. Bunun yerine bu duvarlara bakıp, bir bebekle nasıl saklanabileceğimi düşünüp duruyorum. Bu gidişle bebeğim olmayacak. Hayatımın geri kalanını onsuz, parmaklıklar ardında yaşarken doğumda benden alınacak.

Bunun olmasına izin veremem.

Kaçmak zorundayım. Ayağa kalkıyorum, merdivenlerden aşağıya iniyorum.

"Hayır," diye bağıyor Sarah ben mutfağın köşesini dönerken. 'Bunu yapma Maeve. Yüzleş benimle. Gözlerimin içine bak ve sen olmadığını söyle. Lütfen.

Donup kalıyorum. O hâlâ benim en iyi arkadaşım. Benden bir şey istediğinde yıllar boyunca birçok kez duyduğum o ses ve yalvaran ton. Öylece çekip gidemem.

Ama yapmak zorundayım.

"Hadi ama Maeve. Bunun için üç toplantımı iptal ettim."

Neredeyse gülecektim. Neredeyse, ama tam olarak değil. Başka biri için bu bir şey ifade etmezdi ama Sarah için işi asmak çok büyük bir olay. Bir yıl bir raporu bitirmek için kendi doğum günü partisini bile kaçırdı. Yani bir iş gününde burada olması çok şey ifade ediyor.

Ama yeterli değil. Başımı sallıyorum ve arka kapıya doğru bir adım daha atıyorum.

'Yeminini gördüm. Düğünde Robert'a söylemeyi planladığın şeyi," diye bağıyor, sesi yalvaran bir tonda. "Defterinizi oturma odanızdaki sehpanın üzerinde bırakmışsınız.

Bunun ne anlama geldiğini anladığımda ağzım kurudu: düğünümüzün sabahı dairemize gelmişti. Sarah onun cesedini bulan ve polisi arayan kişiydi. Kana bulanmış yatağı gördü. Robert'ın gri, cansız yüzünü.

Gözlerimi kapatıp bunun içime işlemesine izin verdim. Suçluluk duygusu ve kendimden şüphe duyuyorum. Eğer kaçmasaydım, bunu engelleyebilirdim.

'Yeminleriniz çok güzeldi. Çok fazla sevgi vardı. Sarah'nın sesinde suçlama yok, sadece anlayış ve şefkat var. "Ciddi olmasaydın bunları yazamazdın. Yazamayacağını biliyorum. Sesi kesiliyor ve bir nefes alıp kendimi umutlandırıyorum. Boğazını temizliyor ve sonraki sözleri neredeyse bir fısıltı gibi: 'Onu incitemeyeceğini biliyorum Maeve. Onu seviyordun.

Tekrar duruyorum ve kapıya doğru dönüyorum. Hâlâ mektup kutusunun yanında çömelmiş duruyor ve gözlerini görebiliyorum. Ağlıyor, gözyaşları düşerken rimeli gözlerinin etrafında toplanıyor. Bir elini uzatıp gözyaşlarını siliyor ve rimelini daha da bulaştırıyor.

Ve şimdi tek istediğim ona tekrar sarılmak. O ağlarken pek çok kez ona sarıldım. Korkunç erkek arkadaşlar, başarısız sınavlar, kötü saç kesimleri - bir dizi neden. Ama bu seferki ölü bir kardeş. Ve benim yaptığımı düşünmüyor.

Yalan söylediğini anlayabilecek kadar iyi tanıyorum onu. Ben ona inanıyorum. Masum olduğumu biliyor.

Kendimi bundan vazgeçirmeden önce kapıya doğru bir adım atıp kilidi açıyorum.

MAEVE

Sarah öne doğru dökülüyor ve hızla kendini toparlayarak ayağa kalkıyor ve bana doğru bakıyor. Gözleri beni incelerken bir o yana bir bu yana gidip geliyor. Robert'ın gözlerine sahip olduğunu ilk kez içim acıyarak fark ediyorum.

"Sen yapmadın. Yaptın mı? Onu seviyordun. Yapmazdın. Yapamazdın. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve onları silmek için uzanma zahmetine girmiyor.

Ben de ağlamaya başlıyorum, hıçkırıklar bedenimi sarıyor. Birbirimizin içine düşüyoruz ve ben yüzümü onun omzuna gömüyorum. Başka birine dokunmayalı -ya da dokunulmayalı- o kadar uzun zaman olmuştu ki, kolları beni sarar sarmaz dağılıyorum. Vücudumun her kasında ne kadar gerginlik olduğunu fark etmemiştim ve aniden jöle gibi oldum. Duygularımın tüm kontrolünü kaybediyorum, keder ağzımdan hayvan gibi bir feryatla dökülüyor. Bacaklarım neredeyse altıma çökerken Sarah'nın beni sıkıca kavradığını hissediyorum.

"Ben yapmadım Sarah," diye hıçkırıklarımın arasında boğuldum. "Ben yapmadım. Ben yapmadım.

Beni susturup geri çekilene ve tekrar yüzüme bakana kadar tekrar tekrar söylüyorum.

Yatakta kanlar içinde uyandığımı, bıçağın çarşafımda olduğunu anlatıyorum. Her acı verici, korkunç anı yeniden yaşarken vücudum o sabah hissettiğim aynı dehşetle titriyor. Ta ki yaralarının tarifine gelene kadar. Bunu ona tarif edemem. Kardeşini asla o şekilde hayal etmemeli. Her gece uykuya dalmaya çalışırken göz kapaklarımın ardında yanıp sönen, beni rahatsız eden görüntüleri paylaşamam.

'Ve yurtdışına eğitim almaya gittiğimde bana öğretilen kendini savunma yöntemleri... bazı ölümcül yöntemler, sadece hayatınız tehlikede olduğunda kullanılmak üzere.

Onları hiç kullanmadım. Ama bunu kim yaptıysa, ben yapmışım gibi göstermek istedi. Onu ben öldürmedim, Sarah. Ama ben yapmışım gibi göründüğünü biliyorum.

Omuzlarımı tutuyor. Gözlerimin içine bakıyor, kendi gözleri de tıpkı benimkiler gibi kan çanağı ve kırmızı. "Sana inanıyorum.

Onu içeri götürüyorum ve dışarıdaki ıssız sokağa bakıyorum. Etrafta kimse yok, yine de aklımın bir köşesinde bir ses, "Ona güveniyor musun?" diye soruyor. Duraklıyorum, gözlerim park etmiş birkaç arabanın üzerinde geziniyor ve caddeden aşağıya, tabelası kaldırımında duran ve kapısı açık duran postaneye bakıyorum. Her şey normal görünüyor. Ve kulübenin içinde arkamda, tüm dünyada bana inanabilecek tek kişi var. Yardım edebilecek tek kişi. Ona güvenmem *gerektiğini* fark ettim. Aksi takdirde tamamen yalnız kalacağım ve bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

Ama henüz ona bebekten bahsetmeye hazır değilim. Bu hala benim sırrım. Benim ve Robert'ın.

Kapıyı hızla kapatıp mutfığa koşuyorum ve ocaktan bozulmuş pilav tenceresini alıp Sarah'nın peşinden oturma odasına gidiyorum; şöminenin yanında durmuş, Robert'la barbeküde çekilmiş fotoğrafımızı tutuyor ve yüzünde hüznü bir gülümseme var. Gerçek gibi görünüyor.

"Seni gerçekten seviyordu, biliyorsun.

Kanepeye yığıldım, bitkin düşmüştüm. Sadece birkaç gün önce bu beni teselli edebilir, kederimi hafifletmeye yardımcı olabilirdi. Ama şimdi düğün fotoğraflarını gördüm.

Robert'ın aşkından bahsederken vücut dilimin değiştiğini fark edince başını kaldırıyor, gözleri endişeyle doluyor. "Ne? Resmi şöminenin üzerine bıraktı, hâlâ bana bakıyordu. 'Onunla evlenmek üzereydin. Birbirinizi seviyordunuz. Neler oluyor?

Kafamı sallıyorum, zihnim dönerken kelimeleri oluşturmamıyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bir yandan, ne de olsa Robert onun kardeşiydi. Başından beri biliyor olmalıydı.

Başka biriyle evli olduğunu bile bile Robert'a aşık olmama ve onunla nişanlanmama izin verdi. O düğün albümündeki fotoğrafları gördüm: Sarah düğünlerinde oradaydı. Tıpkı benimkinden olacağı gibi. Kaderime doğru koridorda yürümemi izlerken o diğer düğün gününü düşünecek miydi? Bana hiç söyler miydi?

Ve şimdi burada, Robert'ın beni kimsenin varlığından haberdar olmadığına inandırdığı bu kulübede.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Belki de onu içeri almak bir hataydı. Belki de istesem bile ona güvenmemeliyim. Ama Sarah'ya güvenemezsem, çok yalnız kalırım.

Öte yandan, Sarah benim en iyi arkadaşım olacaktı. Olaydan beri konuştuğum ilk kişi o. İlk defa kendimi güvende hissettim. Konuşacak, bir şey paylaşacak kimsem yoktu. Onunla bu konuyu konuşmalıyım. Gerçeği bilmem gerek. Ama gerçeğin elimde kalan tek kişiyi de alıp götürmesinden korkuyorum.

"Burada olduğumu nereden biliyordun Sarah?" diye soruyorum, sesim titreyerek.

Başını sallıyor. "Şanslı bir tahmindir. Robert öldürüldükten sonra-" Kendini durdurur ve yutkunur, henüz bu konuda konuşmak istememektedir. Tekrar başladı: "E-postalarını hackledim ve bu adresi buldum.

Kendimi daha fazla zorlamaya zorluyorum, ne bulacağımdan korkuyorum ama bilgi için çaresizim. Dünyada tek bir dostum olduğu güvencesi için çaresizim. "Robert burayı kimsenin bilmediğini söyledi. Bunu ailesinden sakladığını söyledi.

Başını sallıyor, yüzü okunmuyor. "Highlands'de bir yerde bir kulübesi olduğunu biliyordum. Burayı gizli tutmuyordu; resim yapmak ve düşünmek için bir yere ihtiyacı vardı. Burayı saklamıyordu ya da-

"Ya da başka bir eş saklamak? Sözcükler ben onları durduramadan aceleyle ağzımdan dökülüyor.

Donup kalıyor, sırtı şömineye dönük. Kollarının çıplak derisinde tüylerin diken diken olduğunu, sarı tüylerin diken diken olduğunu görüyorum. Soğuktan donuyormuş gibi kollarını kendine sarıyor.

"Neden bana söylemedin, Sarah?

Ben koltuktaki yerimden kıpırdamıyorum ama o geri çekiliyor, topukları taş ocağa çarpıyor. Düşünmeye çalışırken gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor. Bir yalan mı uyduruyor?

"Sarah," diye fısıldadım. 'Bu büyük sırrı benden sakladın ve-'

Başını sallayarak derin bir nefes alıyor. Gözlerini açtığında, dökülmemiş yaşlarla parıldıyorlar. "Sana söylemek istedim. Bilmeyi hak ediyordun.

"Peki neden yapmadın? Kalbim çok hızlı atıyor olsa da sesimi sabit tutmaya çalışıyorum.

'Bu benim sırrım değildi. Eğer Robert size ondan bahsetmek isteseydi, söylerdi.

Birdenbire sadece yıkılmadım, öfkelendim de. Ellerimi yumruk yaptım ve hayal kırıklığı içinde kalçalarımı yumrukladım. 'Kiminle evlendiğimi bilmeye hakkım olmadığını mı düşünüyorsun? Sen o adamla çıkarken onu Alberto'da başka biriyle gördüğümde aradım-'

'Sen neden bahsediyorsun? Bu öyle bir şey değil. Paul bir dolandırıcıydı ve Robert-'

"*Başka biriyle evliydi,*" diye bağıyorum, sıcak gözyaşlarım bir kez daha yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Sesimin yüksek çıkması, Sarah'ın hiç görmediği bir şekilde davranıyor olmam umurunda değil. Pek çok farklı şekilde ihanete uğradım ve çok yalnız kaldım. Dünyaya çok kızgınım ve burada güvenli biri var, sonuç almadan bağırp çağırabileceğim biri. Ve ben de öyle yaptım.

'Başka bir karısı olduğunu nasıl öğrendim biliyor musun? Düğün albümünü burada buldum. Başka biriyle evlenirken çekilmiş fotoğraflarını gördüm. Onunla mutlu görünüyordu. Onun *canlı halini*. Sanki onu yeniden kaybettim. Benim asla sahip olamayacağım her şeye sahipti. Ve şimdi o öldü. Ve ben nedenini bilmek istiyorum. Benim hiçbir şeyim yokken bu kadar çok şeye sahip olan bu kadın kim? Adını bile bilmiyorum. Neden nişanlığının karısının adını bile bilmiyorum?'

Sarah arkasını dönüyor ve bir sandalye çekerek köşedeki ahşap yemek masasına oturuyor. Yüzü bana dönük değil ama duygularıyla savaşıırken profilini görebiliyorum. Üzüntü, hayal kırıklığı, öfke.

Kalbim maraton koşmuşum gibi çarpıyor ve konuşmamdan sonra nefes nefese kaldım. Hafif bir suçluluk duygusu ve başka bir şey kalbime sızıyor. Şüphe.

Sarah masaya bakıyor ve parmak ucuyla fırçalanmış ahşap üzerindeki desenlerin izini sürüyor. "Adı Elodie'ydi," diye fısıldıyor.

GILLY

Gilly ilk kez yardım hattını arayıp hasta olduğunu söyler. Telefonu bir kez daha öfke dolu hırıltılarla açma fikriyle yüzleşemez. Kötü muameleyi dinlemek zorunda kalmaya. Bunun onun suçu olduğunu, bunu kendisinin davet ettiğinin söylenmesine. Gerçi bu sonuncusunu kendisi yapmıştır: kuralları çiğnediği ve Gilly'nin ona bir şey borçlu olduğuna açıkça inanana kadar arayan kişinin sınırları zorlamasına izin verdiği için kendine çok kızgındır.

Kuralların orada olmasının bir nedeni vardı, şimdi kendini azarlıyordu. Henry ona söylemişti.

Artık Safeline danışma merkezleri olmasa da ve arayan kişi nerede yaşadığını ya da Safeline ofislerinin nerede olduğunu bilmesede, gittiği her yerde Gilly'nin omurgasının arkasına bir izlenme hissi yerleşiyor.

Büyük Tesco'dan arabasına doğru yürürken, haftalık alışverişlerinin yığılı olduğu el arabasını iterken, kimsenin onu izlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden bakıyor, her zaman var olan bir korku hissi midesini kemiriyor. Jake'in haftalık futbol antrenmanında kenarda dururken, diğer ebeveynlerin yüzlerini tarıyor ve tanıdık olmayan birini arıyor. Çocukları okuldan eve bırakırken, Jake'in uzun süredir terk ettiği kariyer hedefleriyle ilgili okul projesi sorularını yanıtlarken, sanki arayan kişinin arabasının önüne atlamasını bekliyormuş gibi ara sokaklara bakıyor. Ve ne zaman telefonun çaldığını duysa, içini soğuk bir korku kaplar.

Bir gece geç saatlerde Gilly ve Callum uykuya dalarken, Gilly açık olan yatak odalarının penceresinden gelen hıçkırık seslerini duyar.

Dışarıda bir yaz akşamı. Arayanın kendisini yakaladığını düşünerek korku içinde donakalır.

Bunun aptalca olduğunu biliyor. Kadının onu bulamayacağını biliyor. Ama yine de korkuyor. Tüm vücudunu saran titremeler dışında donup kalıyor. Kaslarını germeye, titremelerini Callum'dan saklamaya çalışıyor, Callum onun sık sık yaşadığı endişeleri duymaya alışık olsa da. Ona sarılmak sıcak bir battaniyeye sarılmak gibi olsa da. Bu sefer paylaşamıyor.

Callum'a hiçbir şey söylemedi, gerçekten. Birkaç gündür Safeline vardiyasına gitmediğini biliyor ama kendisine ihtiyaç olmadığını, birkaç yeni stajyerin işe başlaması ve daha fazla vardiya alması nedeniyle çalışma saatlerini azalttıklarını söylediğinde ona inanmış. Callum'un işe gitmek için evden çıkmasını bekledikten sonra Henry'yi arayıp hala tam olarak kendinde olmadığını ama yakında döneceğini söyler.

Callum yine de bir şey fark etmiş olmalı. Bazen onun dikkatini vermediğini düşündüğünde kendisine endişeyle baktığını görüyor.

Kadın hıçkırık sesiyle donup kalınca, adam yataktan kalktı ve pencereye doğru gitti. 'Sadece genç bir kız telefonda. Bir tartışma falan yaşıyor olmalı,' diye fısıldadı. Her zaman sabırlı, her zaman güven verici.

Mantıklı: Şehre giden bir otobüs güzergahı üzerinde yaşıyorlar ve ara sıra bar çıkışı eve giden sarhoş gençler oluyor. Bu da onlardan biri olmalı, erkek arkadaşıyla kavga ettikten sonra otobüsten ailesinin evine doğru yol alıyor.

"Zavallı şey," diye mırıldanıyor, rahatlama onu daha fazla bir şey yapamaz hale getiriyor.

Yatağa dönerken Callum duraksadı. 'Gidip iyi olup olmadığını kontrol edeceğim. Geç oldu ve tek başına.'

Kız ona minnettar bir gülümseme veriyor ve adamın yüzünde bir kez daha o endişeli ifade belirliyor. Normalde onunla birlikte kalkar, sabahlığını giyer ve kızın ısınmaya ihtiyacı olursa diye çaydanlığı çalıştırır. Ama şimdi değil. Elinde palayla ona saldıran o kadınmış gibi her küçük tehdide aşırı tepki verirken, cömertliği duraksamış durumda. Her zamankinden daha fazla, sanki artık korkuya karşı tepkisini düzenleyemiyor. Her şey ölüm kalım meselesi. Her telefon görüşmesi. Her yüksek ses. Dehşet.

Çağrı merkezinden biraz uzak kaldığında, Safeline'nın kurallarından ne kadar saptığını ve bunun ne kadar zarar verici olduğunu fark etmeye başlar. Evet, Gilly'nin yüksek sesle yaptığı tek gerçek ihlal, arayan kişiye bir sonraki vardiyada ne zaman olacağını söylemekti, ancak Gilly'nin zihninde

gerisini halletti. Arayan kişi kendisine inanılmadığından, polisi aramak istemediğinden bahsetmişti ve bu duygular Gilly'ye o kadar tanidik geliyordu ki... o kadar geğerliydi ki, Gilly bu kadına yıllar önce kendisinin de ihtiyaç duyduğu şekilde yardım etmek istemişti.

Yetersiz bilgiyi almış ve Gilly'nin kendi geçmişine ve deneyimlerine uyan büyük bir anlatıya dnştrmşti. Arayan kişi söylemeden, Gilly onun bir tecavüz kurbanı olduğunu varsaymıştı.

Bu kadar kan olacağını düşünmemiştim.

Ama şimdi, biraz mesafe koyan Gilly, arayanın herhangi bir şeyden bahsediyor olabileceğini fark eder. Belki de arayan kişi bir kurban olmak yerine, aslında bir faildi. Bu, kan karşısında yaşadığı şoku açıklıyordu. Polisi aramakta tereddüt etmesini. İnanılmama korkusu.

Ya o bir katilse?

Bu, Gilly ona boyun eğmediğinde Gilly'ye yönelttiği saf öfkeyi açıklıyordu. Samimi bir sohbetten nefrete, tehditlere ve hakaretlere doğru vahşi bir tırmanış. Bir kurban için değil, bir suçlu için gösterilen türden bir tepki.

Gilly, belki de başka birini incitmiş birini teselli etmek ve rahatlatmak için saatlerini harcadığının farkına varır. Ona her şeyin yoluna gireceğini, Gilly'nin onu dinlemek için orada olduğunu söylüyordu.

Zamanda geriye gidip her şeyi dzeltebilmeyi diliyor. Tamamen tarafsız olun ve her şeyden önce hiçbir konuda varsayımda bulunmayın.

Sonuçta, bunların hiçbirinin doğru olmaması da mümkündü. Diğer gönüllülerden, aldıkları çağrılarının yüzde 60'ının tamamen saçmalık olduğuna gizlice inandıklarını duymuş - sadece bir hayal dünyasında yaşamak isteyen arayanların çılgın icatları. Sorunlar ve kişilikler icat ederek, telefon hattının ucunda rehin tutulan, kısıtlayıcı kurallar tarafından hapsedilen ve hiçbir şeyi doğrulayamayan çaresiz gönüllülere yalan ağları ryorlar.

Belki de bu kadının yaptığı buydu. Belki de o saatlerce ağlar, hıçkırır ve inerken, arayan kişi Edinburgh'un güzel bir semtinde, mükemmel bir konfora sahip yarı müstakil bir villada oturuyor, önündeki sehpa da bir fincan çayın dumanı tütüyordu. Mükemmel hayatından oyunlar oynuyordu. Gönüllülerle oynuyordu.

Bunu bilmenin bir yolu yok.

Arayan kişinin her ne sorunu varsa çözülmesi için dua eder. Yardım hattını bir daha asla aramamalarını umuyor.

Son birkaç günü evde geçirdiği, baharat dolabını temizlediği ve dondurucunun buzlarını çözdüğü, telefonunda düşüncesizce gezindiği, Polly ve Jake'in okuldan alınma saatine on dakika erken geldiği için suçluluk duyuyor. Orada olup insanlara yardım edebilirdi. Kötü bir arayanın onu durdurmasına izin veremezdi.

Birkaç gün sonra Callum'un endişeli bakışları artık sorulara dönüşmüştür ve Gilly yarın Safeline'a dönmek için kendini zorlamaktadır, artık Henry için icat ettiği sahte mide böceğinden gerçekçi bir şekilde kurtulmak için yeterli zamanı vardır. Ama önce, dün gece çok dar oldukları için tüm boxer'larını attığını yardımsever bir şekilde bildiren Jake'e yeni iç çamaşırları almak için kasabaya gider. Her bir çifti.

Çocuklar. Arabayı kilitleyip Temmuz ayında bir Çarşamba sabahı için garip bir şekilde sessiz olan Kingsgate çok katlı otoparkında yürürken gülmekten kendini alamıyor. Normal hissettiğini fark ediyor. İçini kemiren korku hissi azalmaya başlamıştır; gönüllü vardiyalarına verdiği ara her şeyi bir perspektiften görmesine yardımcı olmuştur. Sadece normal bir arayan, kötü bir gün, kötü bir hafta geçiren biriydi. Onu tanımıyorlar. Onu bulamazlar. O güvende.

Soğuk bir esinti loş beton sütunların etrafında ıslık çalıyor ve ayak sesleri duvarlarda yankılanıyor. Başının üzerindeki floresan şerit ışıklar vızıldayıp titreyerek onu bir anlığına karanlığa gömüyor, sonra tekrar yanarak gölgelerde bir araya toplanmış araba kaportalarının düzgün sıralarını aydınlatıyor. Otoparkın derinliklerine gün ışığı ulaşmıyor. Hızını artırır, gözleri asansörlere dikilmiştir. Asansörün kendisini tanıdık, kalabalık alışveriş merkezine götürmesi için düğmeye bastığında, çantasındaki telefonu çalmaya başlar ve ona uzanır, çocuklar evdeyken biri aradığında her zaman olduğu gibi midesi endişeyle sıkışır.

Okulda. Aklına hep *oyun alanındaki bir kaza* gelir. *Ya da daha kötüsü.*

Çantasından telefonunu çıkarmaya çalışırken avuçları kayganlaşıyor, arayan numarada çocukların okul numarasını görmek için kendini zorluyor. Ama bu ilkokul değildir; gizli bir numaradır.

Muhtemelen spam. Endişelenecek bir şey yok. Çoğu insan gizli numaralardan gelen aramaların doğrudan sesli mesaja yönlendirilmesine izin verir ve o da kendisini bu zahmetten kurtarmak için her zaman cazip gelmiştir. Ama yine de, çocuklarından uzaktayken, bir sonraki köşede hayal edilen en kötü durum senaryosunun gizlenmesi ihtimaline karşı her aramayı cevaplıyor.

Mantıksız korku tepkisinden uzaklaşsa bile, çocuk sahibi olmanın neden olduğu yoğun korkuya, kalbinizin küçük bir parçasının siz olmadan, korumasız bir şekilde dünyada koşturmasının dehşetine asla alışamayacağını fark eder. Önemli olan her şey bir anda elinizden alınabildiğinde dünya çok daha korkutucu bir yerdir.

Merhaba Safeline, diyor neredeyse ama kendini tam zamanında tutuyor. "Alo?" diye soruyor, sesinde daha önce hiç olmayan hafif dalgalanmayı görmezden gelmeye çalışarak.

Yanına asansör gelir ve kapılar kayarak açıldığında boş bir vagon ortaya çıkar, arka duvardaki aynanın üzerine grafitiler çizilmiştir. Yansımasına bakıyor, içeri adım atmıyor: sinyal kaybedebilir ve hâlâ arayanın konuşmasını bekliyor.

Kesinlikle spam. Bot bir çağrı işleyicisi atarken her zaman bir duraklama olur.

Bir elini kapı sensörüne uzatarak kapıları bir süre daha açık tutuyor. Telefonu kapatıp asansöre binmeye hazırlanır. Ama sonra-

Nefes alıyor. Diğer uçtan gelen nefes seslerini duyabiliyor. Vücudu donuyor, kasları geriliyor.

İyi olduğunu sanıyordu. Geri dönmeye hazır olduğunu sanıyordu. Ama şimdi olmadığını biliyor. Çok korkuyor. Safeline'ı arayan kişi, nefes almak, ağlamak ve sonra bağırmak dışında hiçbir şey yapmayarak, bir parazit gibi bilinçaltına girmiş ve Safeline ofislerinin dışında normal hayatını yaşarken bile onu tamamen savunmasız bırakmıştır.

Ama bu Safeline değil. Bu onun kendi cep telefonu ve sadece bir spam araması, başka bir şey değil. Arayan kişinin onun cep telefonu numarasına sahip olması, Jake için yeni iç çamaşırı alışverişi yaparken onu arıyor olması mümkün değil.

Cildi önce sıcak, sonra soğuk hissediyor.

"Alo?" diyor tekrar, umutsuzca sesinin titremesini engellemeye çalışarak.

Daha fazla nefes, yavaş ve düzenli.

Telefonu kapatabilirdi. Hat kesilmiş gibi davranabilir. Henry dinlemiyor. Uyması gereken hiçbir kural yoktur. Eli telefonunun ekranına doğru seğirdi, düğmeye basmaya hazırdı.

"Kimse var mı-

Arayan kişi boğazını temizler. Bu o.

"Özür dilerim," diyor arayan kişi, sesi artık net ve düzenli.

Gilly'nin görüşü parıldar ve panik içinde nefes almayı unuttuğunu fark eder. Elini asansörden bırakır ve kapılar kapanır; asansörün mekanizması onsuz aşağı inerken vızıldar. Çok katlı otoparka geri döner, gözlerini beton zemin ve duvarlarda, terk edilmiş arabalarda, sütunlarda... birinin onu takip edebileceği, saklanabileceği her yerde gezdirir.

Eli titriyor ve telefonu yüzüne yaklaştırarak sabit tutmaya çalışıyor. Ağzını açıyor ama konuşmıyor.

Bu arayan kişi onun cep numarasını nereden bulmuş? Neler oluyor? Gilly'nin bilgiye ihtiyacı var. Ne kadar tehlikede olduğunu bilmek istiyor. Ailesinin ne kadar tehlikede olduğunu. Derin bir nefes alır ve dehşetini bastırmaya, o ana odaklanmaya ve bilgi toplamaya çalışır.

'Geçen sefer kızdığım için özür dilerim. Yalancılardan nefret ederim. Gilly'nin çıkaramadığı belli belirsiz bir İskoç aksanı vardı. Merkezi bir yer, diye düşündü. Ama aslında her yer olabilir. Gilly'nin aksanlarla arası hiç iyi olmamıştır.

Gilly buna ne diyeceğini bilemiyor. Arayan kişiye yalan söylememiş. Sadece ne kadar verebileceği konusunda geri adım attı. Kurallara geri döndü. Zor bir ders öğrenmişti. Bir şey söylemek için ağzını açıyor - herhangi bir şey - ne olduğunu bilmiyor. Bu arayanın numarasını nasıl aldığını öğrenmesi gerekiyor. Şu anda önemli olan tek şey buydu. Ama Gilly düşüncelerini düzene sokamadan ya da sesini çıkaramadan arayan kişi devam etti:

"Konuşmaya hazırım. Ve sana her şeyi anlatmak istiyorum.

MAEVE

Elodie. Birdenbire o fotoğraflardaki yüze uygun bir isim buldum. İstedığım her şeyi elde eden ve sonra hepsini elimden alan, gözlerinde sevgi olan güzel sarışın.

Adı Elodie'ydi.

Şüphe yoğunlaşıyor ve içimde pıhtılaşıyor. "Öyle miydi? Ama ben-"

Sarah yukarı bakar, ifadesi keskindir. "Bir dakikalığına konuşmayı kes ve *dinle*, tamam mı? Kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi omuzlarını dikleştirir ve sesi yeniden sakinleşerek masadaki figürleri çizmeye geri döner. "Robert'ın sana ondan hiç bahsetmediğini biliyorum.

Başımı sallıyorum, daha fazla merak etmeme gerek kalmaması için her şeyi anlatmasını istiyorum.

Sana anlatması için ona yalvardım. Her şey sen ve ben arkadaş olmadan önce oldu, yoksa eminim bazılarından bahsederdim. Sonra her şey bittiğinde ve sen ve Robert bir araya geldiğinizde, sana her şeyi anlatması için onu zorladım ve zorladım. Birkaç ay sonra anlattığını düşündüm, ta ki düğününüzün olduğu hafta tekrar gündeme gelene kadar. Hala bilmediğini itiraf etti. Yüzü buruşuyor, gözyaşlarını yutarken yanakları kızarıyor. "Nazik bir adamdı; bunu biliyorsun.

Başımı sallıyorum, geçmiş zaman kullanması kalbimi sızlatıyor.

"Ve bazen nezaket yanlış yönlendirilir. Sizi üzme ya da incitmek istemedi. Rahatsız edici gerçeklerden kaçındı. Onunla en son telefonda konuştuğumda, daha önce evlendiğini bilmeye hakkın olduğu konusunda ona atıp tuttum. Ona karşı nazik değildim. Söylemezse sana kendim söylemekle tehdit ettim. Sonra da aptal bir toplantı yüzünden prova yemeğinize gelmeyeceğimi söyledim.

Cebinden bir mendil çıkarıp burnunu sildi. Robert'ın düğünümüzden birkaç gün önce telefonda ona fısıldadığını hatırlıyorum, yüzünde karanlık bir ifade vardı. Sadece prova yemeğini kaçırdığı için kızgın olduğunu düşünmüştüm, normal ağabey-kardeş hayal kırıklıkları. Robert'ın benden bir şey sakladığından değil.

Uzanıp Sarah'nın elini tutuyorum, çok sıkmamaya çalışıyorum. "Şimdi söyle bana. Lütfen.

Kendini hazırlarken bir nefes alıyor. "Yirmili yaşlarının ortalarında tanıştılar. Birlikte çok tatlıydılar ve çok mutluydular, ama sonunda yollarını ayıracıklarından şüpheleniyorum, ancak o zaman Elodie'ye beyin kanseri teşhisi kondu.

Gözlerimi kapatıyorum ve kanepeye daha da gömülüyorum.

"Ameliyat edilemez durumdaydı ve altı ayı kaldığını tahmin ediyorlardı. Belki dokuz. Sarah bana baktı, gözlerinde yaşlar ve biraz da küçümseme vardı. "Evlendiler. Ölmeden önce bir yıl idare ettiler.

Başımı ellerimin arasına alıyorum, suçluluk ve utanç içimde dönüp duruyor. "Düşündüm ki-

"Robert'ın iki eşli olduğunu mu?" Kımıldamıyorum.

'Onu bundan daha iyi tanıyordun Maeve. Gel hadi.'

"Açıkçası neye inanacağımı bilmiyordum. Robert'ı yanımda ölü bulmuştum ve bunu kimin yapmış olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Hâlâ da yok. Ama birdenbire reddedilen eşin potansiyel bir şüpheli olduğu ortaya çıktı ve ben de onunla birlikte koştum. Tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı. Yoksa kim olabilirdi ki?

Birkaç dakika sessiz kaldık. Sarah yere bakıyor olsa da gözlerinde yaşlar olduğunu biliyorum. Uykusuz gecelerime musallat olan düşünceyi söyleyecek cesareti toplarken nefes alışımı yavaşlatmaya çalışıyorum. Robert'ın karısı benim baş şüphelimdi; şimdi onun öldürmesinin mümkün olmadığını öğrendim, elimde hiçbir şey yok. Kendimden başka şüphelim yok.

'Birkaç gün boyunca bunun ben olabileceğimi bile düşündüm. Uykumda. Kelimeler ağzımdan çıkarken kalp atışlarım hızlanıyor.

Kollarımı kendime sarıp gözlerimi kapatıyorum. Nişanlımı öldürmüş olamam. Yapamam işte.

Ayağa kalkıp yanıma oturuyor ve elini bacağıma koyarak beni rahatlatıyor. "Bu senin için çok korkunç olmalı.

Gözlerimi kapatıyorum ve yeni bir keder dalgasının üzerime çökmesine izin veriyorum. O dolapta kadının eşyalarını bulmak bana bir bahane vermişti.

Tüm kayıplarımı ve üzüntümü dışarıda bırakan bir baraj inşa ettim ve şimdi o duvarı yıkıp her şeyi yeniden hissetmek zorundayım. Robert'ımı geri aldım; o iki eşli ya da hilekâr biri değildi. O tanıdığım ve sevdiğim iyi, nazik bir insandı.

Gözyaşlarımı geri kırıyorum ve Sarah'ya odaklanıyorum. Şu anda hayatımın bu cehenneminde tek gerçek bağlantım.

Boğazımı temizlemek için duraksayarak, "Senin için de çok kötü," diye başladım. "Hepinizi düşünüyordum, biliyorsunuz. Muhtemelen hepinizin benden nefret ettiğini biliyordum ama sizinle ve ailenizle birlikte olmayı, hepinize sarılıp ağlamayı o kadar çok istedim ki.

Küçük bir kıkırdama çıkardı. "Yakın zamanda annemden bir kucak alacağından emin değilim. Sanki kelimeler onun izni olmadan çıkmış gibi ağzını kapatıyor.

İç çektim ama şaşırmadım. Sarah'nın annesi, ben sadece Sarah'nın en iyi arkadaşıyken, ara sıra hafta sonları ya da doğum günü partileri için aile evlerini ziyaret ederken bana yeterince tahammül ediyordu. Ama Robert'la çıkmaya başladığım andan itibaren soğuk ve mesafeli davranmaya başladı. Her zaman onun için yeterince iyi olmadığımı düşündüğünü hissettim.

"Onu benim öldürdüğüme inanıyor o zaman?

Sarah'nın yanakları kızarıyor ama bunu inkar etmiyor. "Kalbi kırık tabii ki. Onun için, sanırım sadece bir çözüm istiyor, anlıyor musunuz? Birinin suç için tutuklanmasını.

Ona yaslanıyorum, bitkin bir halde. 'O adaleti hak ediyor. Hepimiz hak ediyoruz.

Başını sallıyor ama aklının başka yerde olduğunu söyleyebilirim. Boş şömineye bakıyor, gözleri odaklanmamış. "Bunu kimin yaptığını bulacağım Maeve.

Ayağa kalkıyorum, sandalyenin arkasına asılı duran kapüşonumu ve son iki haftadır dikkatimi dağıtmak için yavaş yavaş okumaya çalıştığım, yıpranmış Regency romantizm kitabını topluyorum. "Ben eşyalarımı toplayayım. Glasgow'a geri dönebiliriz. Ya da yakınlarda bir polis karakolu var mı? Polise teslim olurum, beni sorgulamalarına izin veririm. En azından o zaman biraz ilerleme kaydedebiliriz. İlk başta beni tutuklayacaklar, ama eminim ki... Gerekirse hapse girerim. Eninde sonunda gerçeği öğreneceğiz.'

Sarah elini uzattı. "Dur.

Mutfığa giderken duraklıyorum, kollarım eşyalarla dolu. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bunu yapamazsın.

"Neyi yapamam?

Yutkunuyor ve elinin tersiyle ağzını ovuşturuyor. 'Resmin tüm haberlerde. Gazeteler bu dava hakkında her şey bitmiş gibi yazıyor. Sana "Kanlı Gelin" diyorlar.

Tabii ya. Ella'nın televizyonda beni medyaya ihbar eden ve Robert için adalet talep eden yüzünü hatırlayınca ağzım kuruyor. Mutfağa gidip bir bardak musluk suyu içiyorum ve bu gerçekle yüzleşmek zorunda kalmanın şokuyla titreyerek oturma odasına dönüyorum.

Sarah hala koltukta, kucağında birbirine kenetlenmiş ellerine bakıyor, uzun kıvılcık saçları yüzüne dökülüyor. 'Polis Robert'ın tüm evraklarını, dizüstü bilgisayarlarınızı ve telefonlarınızı aldı. Bu tür ekipmanların analizi aylar sürebilir, muhtemelen bu yüzden son birkaç haftadır iyiydin, ama aramaya başladığımda bu adresi bulmam kolay oldu. Bu kulübeden haberdar olmaları ya da birinin seni tanıyıp ihbar etmesi uzun sürmeyecektir.

"Ne diyorsun sen? Sesim çatallaşıyor, ancak fısıltıyla çıkıyor.

"Kaçmana yardım edeceğim. Ben gerçeği bulmaya çalışırken yeni bir kimlikle bir yerlerde yeni bir hayata başla. Yasal bağlantılarım var, araştırma becerilerim var. Robert'ın katilinin kaçmasına izin vermeyeceğim. Ve bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olacağım, ama burada olamazsın ve *sen... sen olamazsın.*

Aynı anda hem mahrum hem de bitkin hissediyorum. Zaten kaçtım. Haftalardır beyzbol şapkası takıyor ve her şeyi nakit ödüyorum. Ama saçlarım uzuyor, şapkadan dışarı çıkıyor. Param o kadar azalıyor ki gelecek hafta ne yiyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Ve içimdeki bebek büyüyor; bu hamileliği daha fazla saklayamam. Sarah haklı: bu mevcut durum devam edemez. Ama daha fazla koşturmak? Buna dayanamam.

İstikrar istiyorum. Dürüstlük. Açıklık. Çocuğumu her köşede silahlı polisler tarafından yere atılmayı beklemeden büyütebileceğim bir yer.

Başımı sallıyorum, panik boğazımda düğümleniyor. Bunun geçici olduğunu sanıyordum. Her zaman geri dönecektim. Evime, hayatıma, arkadaşlarıma, işime. Ama şimdi bana bunların hiçbirine sahip olamayacağımı söylüyor. Ve ben bu düşüncüyü kaldıramıyorum.

Yumruklarımınla kâğıt kapağını kavriyor, ellerimde evirip çeviriyorum. "Bunu yapamam. Artık yapamam. Çok yalnızım, Sarah. Sadece Robert için adalet istiyorum. Bir polis karakoluna gidip bildiğim her şeyi anlatmak istiyorum. Onlardan

nişanlımı öldüren canavarı bulmalarını istiyorum. Yaptıklarının bedelini özgürlükleriyle ödemelerini istiyorum. Gizlice, yalan söyleyerek ve saklanarak bunu ödeyecek kişi ben olamam. Bu doğru değil.'

Başını sallıyor ama tüm vücudundaki yılgınlığı görebiliyorum.

"Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Sizin için üzülüyorum. Korkunç bir durum. Tam anlamıyla bir kabus ve uyanamıyorsun. Ama teslim de olamazsın. Başını kaldırıyor, ela gözleri çelik gibi ve kararlı. Çenesinin yapısından kozunu oynamak üzere olduğunu anlayabiliyorum. "Herkesten daha iyi biliyorsun Maeve. Adalet her zaman doğru olanı yapmaz. Geçen sefer adaleti bulamadın, değil mi?

GILLY

Arayanın sözleri havada yankılanıyor ve Gilly'nin bağırsakları çalkalanıyor. Oltanın ucundaki bir solucan gibi hatta sıkışıp kalmıştır.

Bir araba sürünerek geçiyor, lastikleri otoparkın beton zemininde gümbürdüyor. Gilly sürücünün yüzünü göremiyor, yardım istemek için hareket edemiyor. Zaten başka biri ne yapabilir ki? Sonuçta bu sadece bir telefon görüşmesi. Arayan kişi boğazına bıçak dayamış gibi değil, Gilly'ye öyle gelse de.

Arayan kişi Gilly'nin cevabını duymak için beklemez. "Bu anonimlik olayını seviyorum," diye devam eder ses.

Gilly asansörün yanındaki soğuk beton duvara yaslanıyor, bacakları o kadar titriyor ki hâlâ nasıl ayakta durabildiğinden emin değil. *Ama bu artık anonimlik değil, çılgılık atmak istiyor. Telefon numaram sende var. Benim hakkımda başka ne biliyorsun?*

Arayan kişi devam eder, sesi doğal olmayan bir şekilde neşelidir, Gilly üzerinde sahip olduğu güçle sarhoş olmuştur. 'Herhangi biri olabilirdim. Ünlü biri olabilirim... hatta kaçak bir suçlu; yüzüm tüm haberlere çıkar ve senin hiçbir şeyden haberin olmaz. Ya da tam tersi; suçlu *sen olabilirsin*. Yumuşak bir şekilde gülüyor. 'Sizin küçük yardım hattınızın amacı da bu, değil mi? Kimse kimsenin gerçek kimliğini bilmiyor.

Ama sen benimkini bilmelisin. Nasıl?

Arayan kişi yine beklemez, bir nefes alır ve yumuşak bir şekilde söylediği sözlerle geri döner. 'Sanırım bu hikayeyi seveceksiniz. Son konuştuğumuzda ne söyleyeceğimi biliyor gibiydin. Sanki beni anlıyordun. Sanki sen de bunları yaşamışsın gibi. Bu yüzden sana her şeyi anlatacağım.

bilirsin ve tanıdık gelirse bana söyleyebilirsin. Kıkırdıyor; küçük, ürpertici bir ses.

Gilly boğazında biriken tükürüğü yutar. Arayan kişi özür dilemiş ve açıkça konuşmak istediğini belirtmiş olsa da ses tonunda tehditkâr bir şeyler vardır. Bir meydan okuma. Kışkırtma.

Kapat, diyor kendi kendine. Burası artık Safeline değil; kurallara uymak zorunda değil. Sadece kırmızı düğmeye basıp hayatına devam edebilir.

Telefonu yüzünden hafifçe uzaklaştırıyor, başparmağı kırmızı düğmenin üzerinde geziniyor.

Sanki arayan kişi biliyormuş gibi - sanki *Gilly'yi görebiliyormuş* gibi, diye düşündü dehşet içinde, bir kez daha etrafına bakarak - hattın diğer ucundan bir hava girişi oldu. "Yerinde olsam telefonu kapatmazdım.

Gilly donakalır, gözleri açılarak ıssız otoparkı tarar. Hiçbir şey yok. Hareket yok.

"Neden olmasın?" diye sorar, sesindeki titremeyi gizleyemez. "Neden olmasın?" diye güler arayan. "Üç kelime. Jake. Polly. Callum.

Gilly'nin kanı buza dönüşür.

"Neden olmasınlar. Ve eğer onları güvende tutmak istiyorsan, hatta kalacaksın. Hâlâ Safeline'ı arayanlardan biriymişim gibi davran.

Gilly'nin görüşü bulanıklaşır. Bu konuşmayı şimdi bırakırsa, arayanın ne kadar şey bildiğini asla öğrenemeyecekti. Örneğin, Gilly'nin nerede yaşadığını biliyor mu? Çocuklarının nerede okula gittiğini? Eğer Gilly'nin cep telefonu numarasını ve çocuklarının isimlerini biliyorsa, daha fazla bilgiye sahip olabilir. Ve şu anda telefonu kapatmak hatta kalmaktan daha tehlikeli olabilir.

Gözlerini kapatıyor ve burnundan dikkatli bir şekilde nefes alıyor, nefesini düzenlemeye çalışıyor, kaygısının onu geliştirmeye zorladığı başa çıkma araçları için bir kez olsun minnettar.

Şu anda Safeline'da çalışıyor olsaydı, hatalarından ders almış olurdu: bu aramayı önceki aramalardan bağımsız olarak ele alırdı. Önceki aramalarla aynı kişi olduğunu varsaymaz ve kesinlikle arayanın ne hakkında konuştuğunu tahmin etmeye çalışmazdı. Arayan kişinin sözlerini sadece yüz değerinde kabul edecektir. Yargılama yok. Yönlendirme yok. Dinlemek için burada olacak.

Vivian'a bir not yazıyor, çay yapmasını istiyordu - içlerinden biri uzun bir süre için çağrıldığını düşündüğünde onların küçük sistemi. Kendini

Çağrı merkezinin basitliğine, bir zamanlar kanıksadığı anonimliğin korunmasına duyduğu özlemin acısı.

Boşta kalan eliyle yüzünü ovuşturuyor, avucunu gözlerinin üzerinden geçiriyor ve parmaklarıyla ağzını fırçalayana kadar aşağı çekiyor, kendini merkeze koymaya çalışıyor. Kendini ve ailesini korumak için ne yapacağını bulmaya çalışıyor.

"Paylaşmaya hazırsan dinliyorum," diyor sonunda, sesini sabit tutmaya çalışarak.

Ağzı kurumuştur ve bacakları hâlâ ağırlığının altında titriyordu ama Gilly kendini yaslandığı duvardan itti ve ayak seslerinin çıplak beton duvarlarda yankılanmasına izin vermemeye çalışarak titrek bacaklarının üzerinde arabaya doğru yürüdü. Arabanın kilidini açıp içeri giriyor ve sürücü koltuğuna yaslanırken kapıyı arkasından sessizce kapatıyor. Vizör aynasındaki yansımasını görür: gözleri perili, kan çanağı ve çökük görünmektedir. Yüzü hayaletimsi bir solgunlukta, telefonu başının yanında beyaz boğumlu bir elle tutuyor.

Birini durdurabilir, telefonu sessize alabilir ve polisi aramasını isteyebilirdi. Koltuğunda döner, herhangi bir hareket var mı diye yakındaki arabaları tarar ama etrafta kimse yoktur. Ve polis bu çağrının izini hemen süremezdi. Böyle şeylerin ayarlanması saatler alır ve o zamana kadar arayan kişi çoktan gitmiş olur.

Arayan kişi hırıltılı bir fısıltıyla devam edince çaresiz planlarından kopar. "Varsayımsal konuşalım. Diyelim ki... bir süre önce bir partideydiniz. Belki yıllar önce. Bir öğrenci partisi. Bildiğiniz türden: bolca içki, muhtemelen biraz uyuşturucu, ama onlara dokunmaya pek meyilli değilsiniz, değil mi? Senin için sadece alkol. İçkin neydi?"

Gilly neredeyse telefonu terli avuçlarından düşürüyordu, tam zamanında elinin tersiyle itmeyi başardı. Bu arayan kişi ne yapıyor? 'Ben' yerine 'sen' kullanarak deneysel bir ikinci şahıs hikâye anlatma tekniği mi deniyor? Ama Gilly durumun böyle olmadığını biliyor, gerçekten değil. Ağzını açıyor ve tek bir ses bile çıkarmadan tekrar kapatıyor.

Önündeki cama bakıyor, gözleri kıpırdamıyor, dehşet verici titremeler dışında tüm vücudu donmuş durumda. Arayanın Gilly ve ailesi hakkında bildikleri yüzünden bu telefon görüşmesinde tutsak kalmıştır. Ve arayan kişi bunu biliyor. Haftalardır bu an için çalışıyor, Safeline'ın politikalarını test ediyor, kuralları anladığından emin olmak için tekrar tekrar arıyor. Kafesteki bir kaplan gibi sınırları zorluyor ve

Bu süreçte Gilly hakkında yavaş yavaş daha fazla şey öğreniyor. Ve şimdi, bir şekilde, Gilly'nin kişisel numarasını ve ailesinin isimlerini almıştır.

Arayanın sesi bir kez daha bilincini delip geçiyor, Gilly'nin cevap vermesini beklemiyor. Cevap verecekmiş gibi bile yapmıyor. Bu iki yönlü bir konuşma değil. 'Ah evet, hatırlıyorum. Malibu ve kola severdin, değil mi? Bazen de şarap. Rosé ve beyaz. Asla kırmızı değil. Dişlerini lekelediğini söylemiştin.

Gilly hiçbir şey söylemiyor. Evet, kırmızı içmez. En azından sık sık. Öğrenciyken Malibu içerdi. Her şeyden önce. Şimdi kokusu bile onu hasta ediyor.

"Fena halde sarhoş oluyorsun. O kadar sarhoş olursunuz ki arkadaşlarınız sizi yanlarından ayıramaz. Kalıp biraz daha parti yapmak istiyorsunuz. Dans ediyorsunuz, tökezliyorsunuz, gülüyorsunuz. O kadar sarhoş oluyorsun ki seni arkalarında bırakıyorlar. Aptal kızlar. Ne yaptıklarının farkında değiller. Bu kararın nasıl bir etki yaratabileceğinin. Arayan duraksıyor, nefesi kısa aralıklarla geliyor, sanki koşuyormuş gibi.

Kim bu? Gilly'nin bir zamanlar tanıdığı biri mi? En sevdiği içkileri, uyuşturucudan uzak durduğunu bilen biri.

Yoksa bu, arayan kişinin garip ve istilacı bir şekilde anlattığı kendi hikayesi mi? Belki de bu, arayan kişinin kendi tecavüzüyle arasına mesafe koyma, bunu bir başkasının başına gelmiş gibi anlatma yoludur.

Sonuçta Gilly'nin hikayesi benzersiz değil. Ne yazık ki. Pek çok insanın bir partide çok sarhoş olma hikayesi vardır. İş birliği yapamadıklarında arkadaşları onları terk eder.

'Bir noktada, partide uyuyakalırsınız. Belki biri sana göz kulak olur. Bir erkek. Zar zor. Aslında bir çocuk. Ayakkabılarınızı ve taytınızı çıkarır. Sizi yan yatırır, üzerinize bir battaniye örter. Belki o da sarhoştur, o yüzden yanına uzanır. Belki de kendi kusmuğunda boğulmadığından emin olmak istiyordur.

'Sabah uyandığınızda, akşamdan kalmayken ve yatakta bir adamın yanında yatarken, eşyalarınızı alır ve gidersiniz. Size yardım eden adamı uyandırmazsınız. Kimseyle konuşmazsınız. Sizinle ilgilendiği için ona teşekkür etmezsiniz.

Gilly hareket etmiyor. Ses çıkarmıyor.

"Muhtemelen dairenize geri dönersiniz, duş alırsınız, ev arkadaşlarınızla dün geceki eğlenceli parti hakkında hikayeler paylaşırsınız, sarhoş inatçılığınıza gülersiniz. Belki bir dahaki sefere bu kadar çok içmeyeceğinize yemin edersiniz. Belki de

Akşamdan kalmalık, bir daha içmeyeceğim diye şaka yapacak kadar kötüdür. Belki kısa bir süreliğine ciddi bile olabilirsiniz.

Bunları daha fazla dinleyemez. Boğazının arkasında safra yükseliyor ve midesi kabarıken öne doğru yalpalıyor, başı direksiyonun soğuk derisine çarpıyor. Boğazındaki yanan asidi yutmayı başarıyor. Alnı nemli ve soğuk.

"O gün polisi aramayacaksın.

Elleri uyuşmuş, sanki iç organlarını vücudunun algıladığı tehditte korumak için tüm kan uzuvlarından akmış gibi. Ve bu bir tehdit. Bu kişi onu, boğazına bıçak dayamadan bir insanın başka bir insanı tehdit edebileceği en istilacı, en korkunç şekilde tehdit ediyor.

Senin hakkında her şeyi biliyorum, bu kişi her cümlesinde bunu söylüyor gibi görünüyor. *Ve bunu sana karşı kullanacağım*.

'Madem size karşı bir suç işlendiğinden bu kadar emindiniz, neden aynı gün polisi aramadınız? Hayır, nedense ertesi gün yerel polis karakoluna gidip, kendi arkadaşların sana bakmazken sana bakan o iyi çocuğun sana tecavüz ettiğini söylemek için bekledin. Sana ilaç verdiğini. Evet ya da hayır diyemediğinizde sizi tuttuğunu ve sizden faydalandığını.

Gilly zar zor nefes alabiliyor. Bu arabada hava yok, gün ışığı da yok. Canlı canlı gömülmek gibi.

Bütün bunları nereden biliyor? Bu arayan kişi onu nasıl buldu? Safeline'ın anonim olması gerekiyor. Gönüllüler sadece en yakın akrabalarına yardım hattına dahil olduklarını söylemeye teşvik ediliyor, böylece birileri nereye gittiklerini ve acil bir durumda onları nerede bulacaklarını biliyor. Gilly'nin hayatında Safeline'da gönüllü olduğunu bilen tek kişi Callum.

Ona tapan sevgili Callum. Sadece güvende olmasını, mutlu olmasını önemsiyor. Safeline'daki vardiyalarından birine bahsetmiş olması mümkün değil. Neden söylesin ki?

'Ona yaptığınız şey bir suçtu. Yine de cezalandırıldı.'

Düşünemiyor. Düşünceleri panikle karmakarışık, arayan kişi konuşmaya devam ederken bile kafatasında yankılanıyor, durmadan saçmalıyor.

Safeline kurallarına uymak umurunda değil. Bu onun kendi telefonu, kendi zamanı. Kendi ve ailesinin güvenliği söz konusu. Bunun bitmesini istiyor. Arayanın suratına telefonu kapatacak ve bir daha Safeline ofisine dönmeyecek. Orada gönüllü olduğu günler sona erdi. Orada çok fazla

Bu dünyada korkunç insanlar var ve içlerinde en korkunç olanı şu anda telefonda onun kulağına tıslıyor.

Gilly'nin tek yapması gereken telefonu kapatmak ve her şey bitecek.

Başparmağı, düğmeye basıp aramayı sonlandırmak üzere telefon ekranına doğru ilerliyor.

Ama o telefonu kapatamadan ses bir kez daha hattı kesiyor. 'Ve hemen polisi aramamanıza rağmen... karakola gittiğinizde çoktan düş almış olmanıza rağmen ve ertesi gün karakola gittiğinizde tecavüz kitinde üzerinizde DNA kanıtı bulunmamasına rağmen, polis o çocuğu tutukladı, değil mi? Ve sonra bir duruşma oldu.'

Gilly'nin eli donuyor. Telefonu kapatamıyor. Tüm dünyada istediği tek şey bu görüşmenin bitmesi. Elinin hareket etmesini, düğmeye basmasını ve aramayı sonlandırmasını istiyor. Arayan kişinin bundan sonra ne söyleyeceğini biliyor ve bunu duymaya dayanamıyor.

"Yalan söyledin, değil mi? Bu yüzden partiden sonraki ilk gün polisi aramadın. Çünkü ortada tecavüz falan yoktu. Ve tabii ki neden yalan söylediğini tahmin edemeyiz. Belki arkadaşlarınız sizi ikna etti; belki geceyi bir yabancıyla geçirdiğiniz için utandınız. Belki de gerçekten onun yaptığını düşündünüz. Bunun bir önemi yok çünkü jüri yalan söylediğinizi biliyordu, değil mi?"

Sonunda Gilly kendini sersemlikten kurtarır. Bunları daha fazla dinleyemez. "Kes şunu," diye fısıldar, sesi titrer. Bütün vücudu titriyordu.

"Kim olduğumu bilmiyorsun. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz.

"Yanılıyorsun," diye bağırır arayan kişi telefonda, o kadar yüksek sesle ki Gilly'nin

Bütün vücudum bu sesle sarsıldı. "Senin hakkında her şeyi biliyorum. Yalan söylemene rağmen o gün mahkemeden çıkıp gittiğini ve hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ettiğini biliyorum. *O devam etmedi.* Jüri sana inanmamış olsa da, yine de suçlamayla, kamuoyu mahkemesi tarafından yargılanmakla yaşamak zorunda kaldı. İnsanlar sokakta ona tükürdü. Biri annesinin kapısına *tecavüzcü* diye grafiti yaptı. Kimse ona iş vermedi. Hepsi yalan söylediğin için.

"Bunların hiçbirisi doğru değil. I-'

Artık konuşmuyorsun. Bana defalarca söylediğin gibi Safeline bir dinleme servisidir. Bu yüzden çeneni kapa ve dinle.

Arayanın sesi o kadar sert, o kadar şiddetli ki Gilly ağzını öyle bir kapatıyor ki dişleri birbirine çarpıyor.

'Simon hiçbir şey elde edemezken sen hayatını iki kat daha fazla yaşadın. Senin yüzünden kendini öldürdü, biliyor muydun? Çocukluk odasında kendini boynundan astı.

Gilly arabasının kapısını iterek açıyor ve dışarı eğiliyor, içindekileri otoparkın beton zeminine boşaltırken midesi kabarıyor. Ses onun öğürmesini görmezden geliyor ve kulağından uzaklaştırmaya gücü yetmediği cep telefonu aracılığıyla kulaklarına zehir akıtmaya devam ediyor.

İntihar notunda masum olduğu yazıyordu. Herkesin sana inanmasına dayanamamış. Bunu biliyor muydun? Hiçbir sonuç olmadan bir adamın hayatını mahvettin. Şu ana kadar. Ve şimdi o sonuçlar senin için geliyor. Tüm yalanların ortaya çıkmak üzere.

Gilly gözyaşlarıyla dolu gözlerinin ucuyla otoparkta kendisine doğru koşan bir kadın görür, sırtında bir el ve eline tutuşturulmuş bir mendil hisseder. Hareket edemez. Ses hâlâ konuşmaktadır.

"Seni buldum. Gerçekte kim olduğunu biliyorum *Maeve*."

PART TWO

ON YIL ÖNCE

"Maeve artık yok," diyor Sarah bana, Robert'ın kulübesinde odadan odaya geçerken, dağınık eşyalarımı toplayıp plastik bir torbaya atarken. 'Sen kendini savunma eğitmeni değilsin. Glasgow'da yaşamıyorsun. Aileni ya da arkadaşlarını göremezsın. Beni bile. Sen bittin. Bir hayalet.'

Sarah hayatımı kurtarıyor. Bunu biliyorum.

Dün kulübeye gelip beni gerçeklerle yüzleştirmeseydi ne yapardım bilmiyorum. Korkunç bir durumdaydım ve felç olmuştum, ilerleyemiyor ya da herhangi bir karar veremiyordum. Elbette anlaşılabilir bir felç: nişanlım öldü ve ben de onun cinayetiyle suçlanıyorum. Ama yine de bir planım yoktu. Param tükeniyordu. Ve Robert'ın bebeğine hamileyim.

"Bana cinayetle ilgili her şeyi anlatmak zorundasın. Tüm detayları, hatırlayabildiğin her şeyi. Ve sonra bir zamanlar bildiğin hayatı bırakmalısın.

Gözlerim yaşla doldu. Ailem. Prova yemeğindeki kısa bir sohbet dışında onları düşünümnden birkaç gün öncesinden beri görmemiştım. Annem bana yeni yükseltilmiş yatakları gösterirken ve babam yeni bilenmiş makaslarıyla çitleri düzeltirken bahçede dolaştık. Kızlarının şüpheli bir katil olduğu haberiyle nasıl başa çıkıyorlardı?

Sormak için ağzımı açıyorum ama soru ortaya çıkmadan kendimi tutuyorum. Bu çok acı verici. İçten içe, onun cevabını duymaya dayanamayacağımı biliyorum.

"Burada kalamazsınız. Yeterince uzun zaman oldu ve dediğim gibi, eğer seni bulabilirsem, polis çok uzakta olmayacaktır.

Peşinden gidiyorum, içim çalkalanıyor. Her gün kendimi hasta hissediyorum ve bunun endişe ve korku mu yoksa sabah bulantısı mı olduğunu bilmiyorum. Belki ikisinden de biraz. Nereye gidebileceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Ama Sarah'yı hafife alıyorum.

Piercinglerimi kulaklarımdan dikkatlice çıkarıyor ve çantasının bozuk para cebine koyuyor. 'Bunları güvende tutacağım. Seni temize çıkardığımızda onları geri alabilirsin.

Tek başına en yakın kasabaya gidiyor ve bir kutu Lindt trüf mantarı, keskin bir makas ve saç boyasıyla geri dönüyor. Kızıl dalgaları gitmiş, yerine yanaklarımdaki çukurları belirginleştiren beyaz-sarı bir peri kesimi gelmiş. Korku ve stresten solgunlaşmış.

Aynaya baktığımda, bana bakan bir yabancı görüyorum.

"Güzel," diyor Sarah ona söylediğimde. 'İstedığımız şey bu. Şimdi, bir isim. Artık Maeve olamazsın. Yeni bir isim seçmelisin. Çocukken adının ne olmasını isterdin?

Her şeye rağmen aynada dudaklarımda bir gülümsemenin uçuşmasını izliyorum. Yanaklarımda bir renk parlaması beliriyor. "Sparky, bir süreliğine. Sonra Meadow.'

Bir kahkaha patlattı ve omzuma vurdu. "Muhtemelen ikisi de değildir, ha?

Omuz silkiyorum, benden vermemi istediği kararı hesaplayamıyorum. Hangi ismi seçtiğimin bir önemi var mı? Robert'ın gerçek katilini bulmaları uzun sürmeyecektir ve ben de tekrar Maeve olup normal hayatıma dönebilirim. Bu sonsuza kadar devam edemez.

Bu kararın önemsizliği karşısında aniden özgürleşerek çocukluk anılarımı gözden geçiriyorum. O zamanlar istediğim isimler için değil - zaten iyi bir nedenle silinmiş ve arka planda kaybolmaya çalışan biri için kesinlikle fazla hatırlanabilir - ama olmak istediğim kişi için.

Aklıma bir görüntü geliyor, yıllardır düşünmediğim biri. Çocukken sahip olduğum havalı bir kapı komşusu. Birkaç yaş büyüktü, kaykay yapabiliyordu ve kardeşinin garajdaki kum torbasını kullanıyordu. Saatlerce ona vururdu ve bazen kardeşi gelip yumruklarını ve tekmelerini geliştirmesine yardım ederdi. Onun gibi dövüşmeyi öğrenmek istediğime karar verdim.

Bir an duraksadım ve bu bağlantıyı neden daha önce hiç kurmadığımı merak ettim. Kendimi savunma alanında bir kariyer arayışımın sadece yirmili yaşlarımda başındaki tecavüzden, kendimi savunabilme ihtiyacından kaynaklandığını düşünmüştüm.

ve bir daha asla güçsüz hissetmemek için. Ama belki de bundan çok daha uzun süredir filizleniyordu.

"Gilly," diyorum kısık bir sesle ve Sarah sevinçle ellerini çırpıyor.

'Mükemmel,' diyor. Hiç de unutulmaz değil. Gillian, eğer bu işi başarırsak pasaportlarınız, belgeleriniz vs. var mı? İşim sayesinde bazı bağlantılar bulabilirim; karanlık ağda izi bana kadar sürülmeyecek şeyler.

Başımı sallıyorum ve bunun ne kadar önemsiz olduğunu göstermek için bir omzumu yarı silkerek kaldırıyorum. 'Eminim o kadar uzağa gitmemize gerek kalmayacak? Birini tutukladıklarında...' Sarah'nın yüzü düştü. "Daha önce de söylediğim gibi, Mae- Gilly. Bana sert bir bakış attı. "Bana duruşmada neler olduğunu anlattın. Adalet sistemi sana daha önce hiç yardım etmedi.

Şimdi neden etsin ki? Suçlu insanları masum, masum insanları da suçlu bulabilir. Yanlış bir karar hayatları mahveder. Duraksadı ve ikimiz de izlemek zorunda kaldığım duruşmayı, korkunç kararı ve trajik sonuçlarını hatırladık. Sarah ve ben karardan hemen sonra, ben hala karanlıktan çıkmaya çalışırken tanışmış ve arkadaş olmuştuk. O duruşma boyunca oturmak ve kürsüde saldırganımla yüzleşmek, savunma ve savcılık tarafından sorguya çekilmek, cinsel hayatımı ve içki alışkanlıklarımı araştırmak ve tüm bunların hiçbir suçun olmadığı söylenmek zorunda kaldığım için benim için her zaman öfkeliydi.

kanıtlandı.

Her nedense, Simon'ın intiharı benim için dava ve sonrasında daha travmatik oldu. Onu her düşündüğümde, altta yatan bir mide bulantısı ve sorumluluk hissediyorum. *O benim yüzümden öldü.*

Sarah o andan sıyrılarak yatak odasının köşesindeki dolaba doğru koşar ve kapıyı açarak içeri bakar. 'Ve bu durumda yanlış bir karar senin hayatının mahvolması anlamına gelir. Nişanlıyı öldürmek suçundan hapse girersin. Sonra yıllarca süren temyizler olur. Yüz binlerce dolarlık avukatlık masrafı. Her ne kadar "hayat yakında normale dönecek" demek istesem de, bence bunu planlamamalıyız. Bunu gerçekten kimin yaptığına dair elimden geldiğince çok şeyi ortaya çıkarmamı planlıyoruz, ta ki senin yapmadığına dair tartışılmaz kanıtlar elde edene kadar. O zamana kadar senin Gilly olmanı, saçının farklı olmasını, hobilerinin ve işinin farklı olmasını planlamalıyız...' Dolabın içini incelerken sesi kayboluyor.

Bana dönüyor, yüzü kül rengi. "Burada sana ait bir şey var mı?

Başımı sallıyorum ve gözlerimi Sarah'nın omzunun üzerinden geçirerek Robert'ın ölmüş karısına ait kıyafetlerin olduğu sıraları gözden geçiriyorum.

Ellerini yazlık bir elbisenin yumuşak pamuğunda gezdiriyor, sonra yanmış gibi elini çekiyor. "Sana ondan hiç bahsetmediğim için özür dilerim. Robert'ın eninde sonunda anlatacağını düşündüm... ve bu bana düşmez diye düşündüm. Gözleri yüzümde geziniyor, affedilmemi bekliyor.

Tabii ki onu affediyorum. Sarah son derece sadık ve hataya yer vermeyecek kadar nazik biri. İyi bir nedeni olmadan böyle bir şeyi benden saklamasına imkan yok. Ve Robert'ın bu sırrı sakladığını öğrendiğinde, hemen onunla yüzleşti. Eğer yaşasaydı, teslim olup bana her şeyi anlatana kadar peşini bırakmazdı. Onun için önemli olan şeyler konusunda acımasız ve bu yönünü seviyorum. Yanımda olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Boyası dökülmüş bir sandalyeye oturdum. Son birkaç hafta içinde başıma gelen her şeyden dolayı ani bir yorgunluk dalgasına kapıldım. Nişanlım hakkında, dünya hakkında ve şimdi de geleceğim hakkında öğrendiğim her şey. Bir zamanlar hayal ettiğim hayat elimden alındı.

Ben yeni kocasıyla balayına çıkmış, mutlu bir evliliği olan, bebeği yolda olan bir kadın değilim. Ben Maeve değilim. Ben Gilly'yim. Yedi ya da sekiz ay içinde karanlık internetten satın alınmış yeni bir kimliğe sahip bekâr bir anne olacağım. Sarah elini Elodie'nin giysileri arasında gezdirdi. "Buradaki her şeyi boşaltacağım, Robert'ın resimlerini depoya kaldıracacağım ve stüdyosunu ikinci bir yatak odasına dönüştüreceğim," diye mırıldanıyor, neredeyse kendi kendine. "Bir şeyler yapmam gerekecek.

yeni halılar alın.'

Korkuyorum. "Onun stüdyosu mu? Neden?"

Artık burayı kullanmadığını bilsem de, çok sevdiği sanat odasını yok etme ve onu yatak odası gibi sıradan bir şeye dönüştürme fikri beni kahrediyor. Robert farklı koşullar altında ölseydi ve kaçan bir katil zanlısı olmak yerine geleneksel yas tutan bir dul olma şansım olsaydı, atölyesini elimden geldiğince uzun süre olduğu gibi tutardım. Sakin, sessiz, nazik ve sanatsal aşkım için küçük bir anıt. Bir tapınak.

Sarah bana döndü, çenesi kararlı bir ifadeye bürünmüştü. 'Paraya ihtiyacın olacak. Sana Ulusal Sigorta numarası gibi şeyler almanın bir yolunu bulana kadar çalışamazsın. Biraz birikimim var; seni devam ettirecek daha sağlam bir şeyler bulana kadar sana bir süreliğine yardım edebilirim.

Omuzlarım rahatlamış bir şekilde çöküyor ama midem bulanıyor. Sarah'nın planına ne kadar uymuş olsam da, bana gerçekmiş gibi gelmiyordu. Sanki hiçbir zaman meyve vermeyecek gök yüksek planlar yapan çocuklar gibiydik.

Çünkü çok zorlamaydı. Ama Sarah bunu gerçekten kastediyor ve bu, planın elle tutulur ve gerçek hissi veren ilk parçası. Paraya ihtiyacım olacak. Bir gelire. Ve sahte bir kimliğe.

'Sana geri ödeyeceğim. Her kuruşunu,' diyorum ve bunda ciddiylim, çünkü Sarah'ya inanıyorum ve bana yardım etmeye karar verdiğinde emin ellerde olduğumu biliyorum.

Sarah kararlı bir insan. Her zaman da öyle olmuştur. Kendisi, hayatı ya da etrafındaki dünya hakkında bir şeye karar verir ve bunu gerçekleştirene kadar çalışır. Eğitiminin bir bölümünde, İngiliz Edebiyatı'nın onu olmak istediği yere götürmeyeceğine karar verdi (sanırım asıl hedefi zenginlikti), bu yüzden bölüm değiştirdi ve yetiştirmek için kışını yırtarak çalıştı ve bunun yerine Hukuk diplomasıyla mezun oldu ve şimdi büyük bir müşteri listesine sahip bir veri teknolojisi avukatı. Blok zinciri, yapay zeka ve karanlık web hakkında çok şey biliyor ve çok uzun saatler alışıyor.

Bugün onun kararlılığının hedefi olacak kadar şanslıyım. Minnettarım. Bunu tek başıma yapamazdım. Ama aynı zamanda korkuyorum. Sarah'nın aklına koyduğunu elde ettiğini biliyorum, bu da demek oluyor ki eğer Sarah kimliğimi değiştirmeme karar verdiyse, o zaman olan budur.

Artık Maeve
yok. Artık
Gilly'yim.

DOKUZ YIL ÖNCE

"Gilly?"

Kingsgate alışveriş merkezindeki bir Starbucks'tayım, tamamen cam duvarlar, sıcak aydınlatma ve bej ile kahverenginin çeşitli tonları. Bu mağaranın derinliklerine çok az doğal ışık giriyor, bu da bana uyuyor.

"Gilly?"

Maeve asla bir Starbucks'a girmezdi. Maeve, Glasgow'un arka sokaklarındaki zanaatkar kavurmacıları ve bağımsız kafeleri severdi. Ama Maeve gitti ve Gilly'nin ortama uyum sağlaması gerekiyor. Dunfermline'da, Edinburgh ve Glasgow arasında kimsenin beni aramayacağı kadar küçük, arasa bile bulamayacağı kadar büyük bir İskoç şehri.

"Gilly! Flat white ve bir kruvasan!" diye bağılıyor barista, ses tonunun ardında bıkkınlık var.

Hayallerimden sıyrılıp utangaç bir şekilde elimi kaldırıyorum. 'Al. Özür dilerim. Kilometrelerce uzakta. Özür dileyen bir gülümseme deniyorum ama barista gözlerini hafifçe devirerek bir sonraki müşteriye dönmüş bile. Yeni ismime, yeni hayatıma alışmam biraz zaman alıyor.

Yeni bebeğim.

Jake bebek arabasından bana mırıldanıyor, gözleri babasının gözlerinin el tonunu almaya başlıyor. Şanslıyım, bunu biliyorum. Dört aylıkken sakin ve mutlu bir bebek. Beni görebildiği sürece kendini eğlendirmekten mutlu oluyor. Çok gülümsüyor. Ara sıra gülüyor. Oturabiliyor ve emeklemeye başlamak üzere.

Başka hiçbir şeyim yoksa, o var. Aşkım var. Robert olmasa bile. Kendim olmasam bile.

Kahvemi çocuk arabasının tutamağındaki bardaklığa yerleştiriyorum ve kruvasanın kese kâğıdını Jake'in koltuğunun altındaki sepete atıyorum. Kafeden çıkarken kapının yanındaki aynada kendimi görüyorum ve neredeyse şok içinde donup kalıyorum.

Giderek daha seyrek oluyor ama bazen beklenmedik bir anda yansımamı gördüğümde sarsılıyorum. Şimdi daha yumuşağım. Artık kendimi savunma dersleri vermiyorum - egzersiz yapmaya bile zar zor vakit buluyorum - ve doğum sonrası sadece birkaç ayım var, bu yüzden bir zamanlar kaslı olan fiziğim daha büyük ve daha az kompakt, yüzüm daha yuvarlak ve piercingsiz. Saçlarım, ihtiyacım olduğunda yerel Superdrug'da bulabildiğim kutu boyasıyla şişe sarısı ve Maeve'in dalgalı kıvılcık bob saçlarından tamamen farklı olarak kısa bir pixie kesiminde kırpılmış. Bir yabancı gibi görünüyorum.

Bir gün aynaya bakacağım ve normal hissedeceğim. Gördüğüm yansıma bana benzeyecek, Gilly. Ama henüz o noktada değilim.

Ben farklıyım, hem dışarıda hem de içeride. Maeve'in duygusal bir dış iskeletle çevrelenmiş gibi görüldüğü yerde, Gilly daha geçişken. Belki bir çocuğum olduğu için, belki de hayatımın aşkını kaybettiğim için, ama kendimi her zaman açıkta ve savunmasız hissediyorum. Her şey korkutucu. Asla güvende hissetmiyorum. Ve bununla birlikte sürekli bir endişe uğultusu geliyor ve bu uğultu zaman zaman kendini kükrete kadar yükseltiyor. Bir şekilde bununla yaşamayı öğrenmek zorundayım.

Jake'i bebek arabasında mağazalarda dolaştırırken ona gülümsüyorum, Next'e girip bebek kıyafetlerine bakıyorum, ancak indirim olmadığı sürece hiçbir şey almıyorum. Jake hızla büyüyor ve katıldığım bebek gruplarındaki birkaç anne dışında kimseyi tanımıyorum. Kendim olamadığımda ve yeni bir isim kullandığımda arkadaş edinmek zor oluyor. Sosyal medyam yok ve kimsenin fotoğrafımı çekmesine izin vermiyorum. Ben bir adayım ve kimsenin girmesine izin veremem.

Yani daha büyük çocukları olan arkadaşlardan elden düşme bir şey yok. Akrabalardan hediye yok. Ailem onun varlığından bile haberdar değil. Sahip olduğu her şey benden ve para konusunda dikkatli olmak zorundayım.

Elbette banka hesabıma elinden geldiğince düzenli olarak para yatıran Sarah var: Robert vasiyetsiz öldüğü için mirası annesine kaldı. Bu yaşta ücre bir kulübeye ihtiyacı yoktu, bu yüzden mülkiyeti Sarah'a devretti, o da gizlice bana kiradan elde ettiği geliri gönderiyor. Ve sanırım biraz da fazladan gönderiyor. Yine de onu hiç görmüyoruz ve teşekkür etmek için ona ulaşamıyorum. Tek iletişimimiz tek yönlü, banka havalelerindeki on sekiz karakterlik limit referanslarında.

*Seni özlüyorum,
seni
düşünüyorum.
Ailen iyi, umarım
bebek iyidir. Burada
her şey yolunda.*

Her zaman bilgisayar ekranından uzanıp onu yakalayabilmeyi, ona sarılabilmeyi ve kaybettiğim her şey için omzunda ağlayabilmeyi dilerdim. Keşke ona teşekkür edebilseydim.

Keşke ailem yanımda olsaydı.

Sanki evren yarama tuz basmak istiyormuş gibi durup pencereden oyuncakçıya bakıyorum ve koridorlarda dolaşan bir aile görüyorum: bir anne ve bir baba, birbirleriyle itişip kakışan ve birlikte gülen, oyuncakları toplayıp yanlış yerlere koyan üç çocukla boğuşuyor. Neşe ve kaos.

Bebek arabasında uyumaya başlayan Jake'e bakıyorum.

Dünyaya karşı sadece ben ve Jake varız. Küçük baloncuğumuzda olmak güzel ama bazen kendimi çok yalnız olduğumuzu ve benim yüzümden çok izole olduğunu bildiğim için perişan ve suçlu buluyorum. Asla kardeşi olmayacak. Asla bir babası olmayacak. Hayatı küçük ve sessiz olacak ve ben ona bunun sebebinin dünyanın benim bir katil olduğumu düşünmesi olduğunu asla söyleyemeyeceğim.

SEKİZ YIL ÖNCE

Jake kucağında dişçinin muayene odasına giriyorum ve dişçinin ameliyat maskesinin üstünden bana bakan kahverengi gözlerini görüyorum. Başka tarafa bakıyorum; dikkat çekmemek için. Artık buna alışmıştım. Jake ve benim dünyaya karşı olduğumuza karar verdim, ikimiz sonsuza dek yalnızdık. Bu da parıldayan gözlü diş hekimleriyle göz teması kurmamak anlamına geliyor.

Dezenfektan kokusu boğazımı gıdıklıyor ve sandalyeye kayıyorum, Jake dizimde.

Dişçi pembe gargarayı Jake'in ulaşamayacağı bir yere koymak için üzerime eğiliyor ve bunu yaparken ön kolu benimkine değiyor. Neredeyse parçalanıyordum. Neredeyse iki yıldır ilk kez bir erkek tenime dokunuyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve ürperiyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar diş hekimi, asistanına dönüp kolunu çekerek. "Radyatörün sesini açabilir misin lütfen Marianne? Sanırım burası biraz serinledi.

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama dişçi fark etmiyor, dikkatini hemen Jake'e çeviriyor. Hastaya. "Şimdi, küçük adam. Daha önce dişçiye gittin mi?"

Bir yaşında olan ve birkaç kelime söylemeye başlayan Jake için 'Söylemedi' diye cevap veriyorum. Erken yürümeye başladı ve her yere kendi başına gitmek istiyor; kendi ayaklarıyla gidebilecekken onu bebek arabasına hapsetmeye çalışırsam çılgılık atacak. Ama henüz sorulara cevap verecek yaşta değil. Parıldayan ışıklara uzanmakla, küçük lavaboya vurmakla ve pembe sıvı dolu plastik bardağı almaya çalışmakla çok meşgul. Kollarını yanlarından tutuyorum ve onu tüylü buklelerinden öpüyorum.

"Pekala, Jake. Bugün senin için kolay bir gün olacak. Ağzının içine bakacağım ve dişlerini sayacağım, sonra annene diş fırçalama hakkında bazı sorular soracağım ve sonra yoluna gidebilirsin. Acıtmayacak ve korkutucu olmayacak.

Jake dişçinin derin sesi ve nazık ses tonundan etkilenmiş bir şekilde ona mırıldanıyor ve gülüyor.

Diş hekimi maskesini indirerek güzel bir gülümsemeyi ve çenesindeki bir tutam kirli sakalı ortaya çıkarır. "Sadece ağzınızı açıp "ahhh" demeniz gerekiyor. Gösteriyor ve sonra bana bakıp göz kırpmıyor. Midem bulanıyor ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum ama elimde olmadan gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Gözlerimiz buluştu ve bir *titreşim* oldu. Yıllardır hissetmediğim bir titreşim.

Yeni doğan bebekten yürümeye başlayan çocuğa geçiş elbette benim için yeni zorluklar getirdi, ancak aynı zamanda bebeklik aylarının bulutları dağılmaya başladı ve bununla birlikte durumumun gerçekliğinin farkına vardım. Artık kendi balonumuzda yaşayamam. Dünyaya karşı sadece ben ve Jake olamayız. Bu ikimiz için de adil değil. Başka bir şeye ihtiyacım var. Bir iş, belki. Çocuk bakımı, kesinlikle. Bir hayata.

"Peki annemin de check-up'a ihtiyacı var mı?" diye soruyor dişçi, gözleri yine bana parlayarak.

İrkildim. Robert'ın kulübesinden ayrıldığımdan beri şanslıydım. Sarah, Gillian Bookman'ı resmileştirmek için gerekli evrak işlerini halletti, böylece bir ebe ve güvenli bir doğum için ihtiyacım olan tıbbi kayıtları alabildim ve gerekirse teknik olarak bir GP'ye ve bir dişçiye kaydolabilirdim, ancak gerçekten bir şeye ihtiyacım olmadığı sürece mümkün olduğunca radarın altında kalmayı tercih ediyorum.

Kekeliyorum, bu adamın bakışlarının gücü altında hemen bir cümle kuramıyorum. "Um. Er. Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak başımı sallıyorum. Sanki sandalyesine mihlanmışım gibi bana bakan gözlerinden başka tarafa bakmam gerekiyor. Ancak göz temasımız kesildiğinde tutarlı bir cümle kurabiliyorum. 'Oh, burada hasta olarak kayıtlı değilim. Sadece Jake.'

"Tamamdır," diyor ve dikkatini tekrar Jake'e çeviriyor. Bir an için hayal kırıklığına uğradım, sanki güneş bir bulutun arkasına gitmiş gibi. Bu adamı sevdiğimi fark ettim.

Robert öldüğünden beri bir erkeğe ilgiyle bakmamıştım. Bugüne kadar. Ve bunun bir bağ kurmaya hazır olduğum için olup olmadığından emin değilim - yas tuttum, işledim ve yeni doğanın yabani otları arasında gezindim

ya da bu adam özel olduğu için. Bence öyle olabilir. Ve burada bir bağlantı var.

Dişçi de bunu hissetmiş olmalı, çünkü işimiz bittikten ve Jake'in bir sonraki randevusunu aldıktan sonra, boynunda ameliyat maskesiyle muayene odasından fırladı ve Jake'le ben kapıdan çıkmak üzereyken beni yakaladı.

Yanakları kızarmış ve gergin görünüyor. "Normalde bunu yapmam," diyor bitişikteki bekleme odasındaki kimsenin duyamayacağı kadar alçak bir sesle. "Ama gelecek hafta bir şeyler içmeye gitmek ister misin?"

Ağzımı açıyorum ve tekrar kapatıyorum, başka bir insanla anlamlı bir dostluk ya da bağlantı kurmaktan kaçınmaya yönelik normal rutinime adım atmaya hazırım ki başka bir şey devreye giriyor. Zihnim birinin hayatına girmesine karşı olan tüm argümanları gözden geçiremeden ağzım açılıyor ve sanki benim yerime başkası konuşuyormuş gibi kelimeler dökülüyor:

'Bu gerçekten çok hoş olur. Teşekkür ederim.'

SON YEDİ YIL

Callum hayatımın bu aşamasında benim için tam olarak doğru kişi ve ilk buluşmamız kısa sürede haftada birkaç gece görüşmeye, Jake yattıktan sonra Callum'un bir şişe şarap ve bir demet çiçekle kapımda belirmesine dönüştü.

Kendi muayenehanesi olan başarılı bir diş hekimi olan Callum o kadar uzun süredir bekârdı ki hayatını ağzına kadar doldurmuştu. Arkadaşlar, hobiler, asla sapmayan katı bir rutin. Hayatında bir partnere yer olmadığını düşünüyordu - neredeyse bilerek bu şekilde tasarlamıştı, yalnızlıktan kurtulmak için meşgul oluyordu - ve sonra Jake ilk muayenesi için diş muayenehanesine girdi ve her şey değişti.

Birkaç ay sonra birbirimizi o kadar sık görmeye başladık ve o kadar rahat ettik ki, beni küçük stüdyo dairemi bırakıp garajlı, dört yatak odalı, yarı müstakil bir villa olan evine taşınmaya davet etti. Bir saray gibi hissettiriyor.

Callum nazik ve kibar ve genellikle kendi küçük dünyasına gömülmüş durumda. Hafta sonlarını dağ yürüyüşü ve vahşi kamp yaparak geçiriyor ve ilk başta ben de Jake'in peşine takılmaya çalışıyorum, ancak kısa süre sonra bunun Callum'un hayatının bir parçası olduğu ve dünyasına yeni katılan iki kişiyi kolayca kabul edemeyeceği anlaşıyor. Yeni yürümeye başlayan çocuklar ve kamp yapmak zor bir karışımdır, bu yüzden çok fazla tatarcık ısırtığı ve derelere düştükten sonra kuru kıyafetlerin tükenmesini içeren birkaç felaket gezisinden sonra, Callum vahşi doğayı keşfederken Jake ve ben evde kalıp oyun randevuları ve oyun alanları peşinde koşuyoruz. Yorgun ve mutlu dönüyor ve ikimizi de kollarına alıyor, saçları yaylalar gibi kokuyor: rüzgar, çimen ve taze toprak. Bazen onun çamaşırlarını yıkarken Robert'ın kulübesinin etrafındaki havanın ve tepelerin hafif kokusunu alıyorum ve bir anda

Hiçliğin ortasında, hamile, kederli ve yalnız bir şekilde saklandığım o korkunç birkaç haftaya geri döndüm.

Hayatın ilerleyen dönemlerinde tanışan insanlar genellikle daha hızlı hareket ederler - sanırım ne istediğimizi ve ne istemediğimizi biliyoruz - ve altı ay içinde Callum ve ben sadece üç davetlinin olduğu küçük bir törenle evlendik: Şahit olarak Callum'un en yakın arkadaşı, erkek kardeşi ve Jake. Callum küçük olmasına aldırıyor; bunun romantik olduğunu düşünüyor ve bu kez büyük bir düğün istemediğimi anlıyor. Ona gerçeğin bir kısmını anlattım: Jake doğmadan önce ölen babasıyla nişanlıydım.

Callum hiç tereddüt etmeden Jake'i evlat edinir. Hatta birbirlerine benziyorlar; Callum kahverengi-karamel gözleriyle, Jake ise ela gözleriyle. Kimse akraba olmadıklarını tahmin edemez. O harika bir baba, sabırlı, nazik ve sevgi dolu. Callum ve ben Jake'e gerçek babasından bahsetmemeye karar verdik, ta ki o büyüye kadar.

Aktif olarak bebek sahibi olmaya çalışmıyoruz, ancak gerçekleşirse buna açık olduğumuz konusunda hemfikiriz. Bir parçam hamileliğin benim için tekrar gerçekleşeceğinden şüphe ediyor: Şimdiye kadar hayatımda o kadar çok şey yaşadım ki vücudumun artık bunu yapmayacağını varsayıyorum. Perimenopoza yaklaşırken bir şekilde 'kendimi koruma' modundayım. Ancak çok geçmeden Polly sağlıklı ve mükemmel bir şekilde doğdu ve kalbimde ailemin artık tamamlandığını biliyorum. Bir zamanlar hayalini kurduğum ve bir daha asla sahip olamayacağımı düşündüğüm her şeye sahibim. Ben memnunum.

Callum dişi muayenehanesinden benim çalışmama gerek kalmayacak kadar para kazanıyor ve maddi olarak ona bağımlı olmak beni rahatsız etse de mümkün olduğunca gözlerden uzak yaşamaya devam etmem daha önemli. HMRC'nin vergilerimi karıştırmasını ya da bir işverenin geçmişimi kontrol etmesini istemiyorum.

Bu yüzden evimizi güzel tutuyorum, lezzetli yemekler pişiriyorum, çocuklarımızı eğlendiriyorum ve Jake ve Polly'nin yaşında çocukları olan diğer annelerden oluşan bir sosyal çevre geliştiriyorum - yüzeysel bir bağlantıyı sürdüren ama asla geçmişe, daha derin konulara, kayıp aşklara, tatsız deneyimlere girmeyen arkadaşlıklar.

Bazen sokakta yürürken ya da haftalık market alışverişimi yaparken, eski hayatımdan birini gördüğümü sandığım bir an oluyor. Maeve'in geçmişinden. Kendimi savunma derslerimden eski bir müşterim ya da ailemin bir arkadaşı. Her zaman kısa bir anlık sevinç ve rahatlama hissi - bir adım öne çıkıp kollarımı uzatarak onları selamlayabileceğim ve yeniden Maeve olabileceğim hissi - kaybolmadan önce yerini keşfedilme korkusuna bırakıyor

ve kaçıp saklanma arzusu. Ama ben artık Gilly'yim. Bir zamanlar tanıdığım biri olsa bile - ki asla öyle olmaz - Maeve'i göremezler.

Kendimi sokakta yanımdan geçerken kimsenin iki kez bakmayacağı bir insana dönüştürmeyi başardım. Maeve gitti, hayatı anılardan ibaret kaldı, sanki sahte olan oymuş ve gerçek olan sadece Gilly'ymiş gibi. Kendi ailem bile beni tanımazdı. Ben bir hayaletim.

Ama Jake ve Polly tam zamanlı olarak okula başladıklarında ben çok sıkılmış oluyorum.

Ve bir gün, toplum merkezimizin fuayesinde Cubs ve Beavers'tan çocukları almak için beklerken yerel bir gazetenin arka sayfalarını okurken, bağırışları yan odadaki parke zeminde yankılanırken, küçük bir ölüm ilanına rastladım:

Shirley Ross (1945-2025)

Dunfermline'da doğan ancak yetişkinlik hayatının büyük bölümünde Glasgow'da ikamet eden Shirley Ross, geçen hafta 79 yaşında hayata veda etti. Kocası Neville (1940-2023) ile 40 yıl boyunca mutlu bir evlilik sürdüren Shirley Ross'tan geriye sevgili kızları kaldı. Shirley bir ev hanımı ve gönüllüydü, hayatının ilerleyen dönemlerinde haksız mahkumiyetlerin ve adaletin yanlış tecelli etmesinin önüne geçilmesi için aktif bir kampanya yürüttü. Önümüzdeki Cuma günü saat 13:00'te Glasgow'daki Crow Road Kilisesi'nde bir anma töreni düzenlenecektir. Çiçek yerine lütfen Project Innocence UK'ye bağış gönderiniz.

Sessizce oturup boşluğa bakarken, duvarın diğer tarafında oyun oynayan ve etkinlikleri sona erdiğinde koşuşturan çocukların cıvıl cıvıl seslerini dinliyorum.

Annem öldü.

Babam çoktan ölmüştü. Ve ben bilmiyordum.

Bir an için Sarah'nın bana söylememiş olmasından dolayı bir kızgınlık hissettim. Ama tek iletişim yöntemimiz banka havalesine eşlik eden on sekiz karakterle sınırlı referans iken nasıl söyleyebilirdi ki? Başka bir şekilde öğreneceğimi biliyor olmalıydı. Hatta belki de

ailemin ölüm ilanlarını görmeyi umuyordum. Ne de olsa kızları ölüm ilanı yazacak durumda değildi. Toplum merkezinde bekleyen diğer ebeveynlerin dikkatini çekmemeye çalışarak suçluluk duygumu bastırıyorum. Ama boğazımı çimentoyla tıkanmış gibi hissettiren şey o son satır: *Project Innocence UK'ye bağış*.

Annem her zaman kendisini etkileyen, içinde bulunduğu yaşam evresine uygun yerel hayır kurumlarını desteklemiştir. Savaş gazilerine destek, çünkü babası İkinci Dünya Savaşı'nda savaşmış ve 'biraz komik' bir şekilde geri dönmüştü, her zaman söylerdi. Çocuk yoksulluğu yardımı, ben küçükken ve sosyal merdivenin alt orta sınıflarına doğru tırmanmaya başladığımızda ve birazcık yedek paramız olduğunda. Sonra kanser araştırmaları, annemle babam ve arkadaşları orta yaşa gelip ölümlülüklerini hissetmeye başladıklarında. Onları son gördüğümde, annem yaşlılarla arkadaşlık eden bir hayır kurumunda tam gaz ilerliyordu: yalnızlığı hafifletmek için izole edilmiş yaşlı insanları gönüllülerle yüz yüze ve telefonda buluşturuyordu. Bunun çok hoş olduğunu düşünmüştüm. Babamla bu kadar yakın olmalarına rağmen annemin yalnız olup olmadığını merak etmişim.

Ancak sorularıma karşı direnç göstermiş, bunun yerine beni bir telefon arkadaşı olmaya ve her hafta yaşlı bir insanı arayıp sohbet etmeye ikna etmeye çalışmıştı.

Onu başından savmışım. Maeve çok meşguldü. Kendini savunmayı öğretmekle, barlarda içmekle, spor yapmakla, bir düğün planlamakla, hayatımın geri kalanına başlamakla çok meşguldü.

Yaşlılarla arkadaşlık hizmetinden sonra, annemin dikkati adaletin yanlış uygulanmasına yönelmiş gibi görünüyordu. Gözlerim yaşlarla doldu. Bunca zaman sonra bile ailem bana inanıyordu. Masum olduğumu biliyorlardı.

Suçlamalara karşı benimle birlikte mücadele edebilmek için geri dönmemi bekliyorlardı.

Gözyaşlarımdan bulanıklaşan görüşümle ölüm ilanlarına göz gezdiriyor, sayfadaki yazıların hiçbirini okuyamıyorum. Çocuklarım halk merkezinden çıkana ve ben onları eve götürüp televizyonun karşısına oturtana kadar kendimi tutmaya çalışıyorum. Belki akşam yemeklerini pişirirken mutfakta biraz ağlayabilirim.

Ama sonra gözlerim gönüllü arayan yerel bir hayır kurumunun ilanına takılıyor:

Birinin hayatında fark yaratmak ister misiniz? Her hafta birkaç saatinizi ayırıp sizi dinleyen bir kulak olabilir misiniz?

Safeline'ın gönüllü programına katılarak benzer düşünen bir topluluğun parçası olun; hayatları değiştiren ve ihtiyaç sahipleriyle bağlantılar kuran bir dinleyici nesli. Gönüllü eğitim programımıza katılarak günlük hayatınızı zenginleştirin.

Sayfayı çeviriyorum ve Jake ile Polly üniformaları buruşmuş, atkıları yamulmuş bir halde dışarı çıktıklarında gazeteyi daha sonra kullanmak üzere çantama atıyorum. Önceki hayatıma dair pek bir şeyim yok; tavan arasındaki saçaklardan birinin arkasına gizlenmiş küçük bir kutu Maeve'in bu dünyada sahip olduğu tek şey, bildiğim kadarıyla. Özellikle de ailem öldüğünden beri. Bu gazete o kutuya ait, ailemin bana yakın tuttuğu küçük bir parça.

Artık bir yetimim. Ve kimseye söyleyemem.

Anma törenine katılamayacağım. Eğer polis bunca yıl sonra hala Maeve'i arıyorsa, bakacakları yer orası olacaktır. Annem ve babam adına Project Innocence UK'e bağışta bile bulunamam, isimsiz olsa bile - ödeme detaylarının izini sürmenin yolları olacaktır.

Önümüzdeki birkaç gün boyunca sessizce yas tutarken, aklım sürekli Safeline reklamına geliyor. Bağış yapamam ya da anma törenine katılamam ama ailemi başka bir şekilde onurlandırabilirim.

Desteklenecek bir hayır kurumu, tıpkı annemin her zaman yaptığı gibi. Bir fark yaratmak.

Değişen hayatlar.

Ve daha bencilce, bir amaç vaadi. Bir topluluk.

Artık bir ailem olsa da, beni seven ve ortadan kaybolduğumu fark edecek insanlar olsa da, bir parçam hala Robert'ın kulübesinde odadan odaya dolaşan o kayıp ruh gibi hissediyor. Highlands'in ıssız vahşi doğasında saklanan bir ada. Robert gitmişti; o zamanlar annemle babam birbirlerine sahipti. Kimse için özel değildim. Dünya üzerinde hiçbir etki yaratmamıştım. Eğer o kişi - Maeve - sonsuza dek ortadan kaybolsaydı, kim fark ederdi?

Ve şimdi cevabımı aldım: kulübeden ayrılıp dünyaya döndüğümde haberleri gördüm:

Kanlı gelin hala serbest!

Maeve nerede? Kaybolan katil gelin polisi şaşkına çevirdi.

Robert'ın katili İsviçre'de mi görüldü?

Medyanın arkadaşlarım ve ailemle ilgili girişimlerini, kameramanların objektiflerini sevdiğim insanların yüzlerine tuttuğunu, gazetecilerin onlara bağırarak sorular sorduğunu gördüm. "Maeve'i en son ne zaman gördünüz?" "Bir katille akraba olmak nasıl bir duygu? Çoğunlukla sevdiklerim bu müdahaleyi görmezden gelmeye çalışıyor, 'Yorum yok' diye mırıldanıyor ya da gözlerini flaşlardan koruyorlardı. Ama bazen - o gün Currys'deki televizyon duvarında Ella'dan gördüğüm gibi - küçük bilgiler veriyorlardı ve bu da gazetelere en az üç gün boyunca yemek yemeleri için yem veriyordu.

Ancak birkaç hafta içinde aramalar durdu, haberler kurudu. Yıldönümlerinde kısa kısa bahsedildi: bir yıl geçti, sonra beş. Ve şimdi ailem öldü... Sanki Maeve hiç var olmamış gibi.

Çocuklar büyüdükçe ve kendi arkadaşlıklarını, kendi hobilerini kurdukça ve nihayetinde kariyer ve kendi ailelerini kurmak için dünyaya açıldıkça, bu beni nerede bırakacak? Callum'un işi, hobileri var... Benim neyim var?

Ailenizle bu kadar iç içe olup başka hiçbir şeye odaklanamamak sağlıklı değildir.

Böylece, yetim olduğumu öğrendikten sadece bir hafta sonra Safeline online başvuru formunu doldurdum ve gönüllü oldum.

ŞİMDİ

"Seni buldum. Gerçekte kim olduğunu biliyorum *Maeve*."

Telefonu kulağımdan çekiyorum, kapatma düğmesine defalarca basıyorum, görüşüm gözyaşlarımla bulanıklaşıyor. Arama sona ermiş olsa da rahatlamadığımı hissediyorum. Ağlıyor muyum yoksa gözyaşlarım arabanın kapısından kusmaktan mı geliyor hiçbir fikrim yok.

Maeve. Yıllardır kimse bana bu isimle hitap etmemişti.

"İyi misin? Yoldan geçen kadın hâlâ orada, arabamın yanında durmuş beni kontrol etmeye çalışıyor.

Telefonumu arabanın diğer tarafına fırlatıyorum ve kulaklarımda çınlayan anahtarları kontağa sokuyorum. Kadının ne dediğini duyamıyorum, merak mı ediyor, rahatlatıyor mu, ne diyorsa. Bir önemi yok.

Bu mağara gibi otoparktan çıkıp gün ışığına çıkmalı ve sonra da uzaklaşmalıyım. Nereye gideceğimi bilmiyorum. Ama bu kişi benim ve gönüllülüğüm hakkında bu kadar çok şey biliyorsa, nerede yaşadığımı da biliyordur. Çocuklarımı biliyordur. Callum hakkında.

Korkudan felç olmuş durumdayım ama yenik düşecek zamanım yok. Ailem tehlikedeyken olmaz.

Kısa bir süreliğine kafamı kaldırıp baktığımda kadının hâlâ açık arabamın kapısının yanında durduğunu görüyorum, elinde buruşuk bir mendil ve yüzünde endişeli bir ifade var.

Kabalık olacak ama onunla konuşmak istemiyorum. Geri çekilmesini işaret ediyorum ve o yoldan çekilir çekilmez kapımı çarpıyorum. Otoparktan çıkıp dışarı doğru hızlanırken lastiklerim asfaltta gıcırıyor. Kaybedecek zaman yok.

Arabayı sürerken yanımdan geçen ağaçları zar zor görüyorum ve yolların sessiz olması büyük şans. Henüz okuldan alma saati gelmediği için Jake ve Polly'nin okuluna doğru giderken sadece birkaç arabaya rastlıyorum. Ne yapmayı planladığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

Onları hemen okuldan alıp bir şeylerin ters gittiğini fark etmelerini sağlayamam. Onları dersten erken çağırarak okul personelinin dikkatini üzerime çekemem. Vakit gelene kadar dışarıda arabada bekleyeceğim. Sadece yanlarında olmalıyım. Güvende olduklarından emin olmak için.

Kırmızı ışıktayım ve arayanın sözleri beynimde yankılanıyor. *Simon hiçbir şey alamazken sen hayatını iki kere yaşıyorsun.*

İlk başta bu bana mantıklı gelmedi. Hayatımı iki kez yaşamak mı? Neden bahsediyordu?

Ama ışık yeşile döndüğünde ve ben hızlanabildiğim kadar hızlı bir şekilde kavşaktan uzaklaştığımda, her şey yerli yerine oturuyor: Dünyadaki herhangi birinin aksine, bu arayan kişi hayatımın tüm yörüngesini biliyor. Bir zamanlar Maeve olduğumu biliyor. Üniversitedeki tecavüzümü, mahkemeyi, 'kanıtlanmadı' kararını, sanığın intiharını biliyor. Hayatı iki kez yaşadım: bir kez Maeve olarak, bir kez de Gilly olarak.

Ama hayatıma zarar görmeden devam edemedim. Birkaç dakika önce bana tükürdüğü gibi 'bir adamın hayatını hiçbir sonuç olmadan mahvetmedim'. Terapinin dokunamayacağı kadar karmaşık ve hareketsiz bir TSSB ile baş başa kaldım. İçkiyi bıraktım. Artık parti yok. Artık erkek arkadaş yok. Erkek arkadaş bile yok. Sarah'ya katılıp hukuk alanında kariyer yapma planlarımdan vazgeçtim - hukukun ne kadar adaletsiz olabileceğini görmüştüm - ve bir çanta hazırladım. Uzaklara gitmem gerekiyordu. Mümkün olduğunca uzağa.

Gözüm hız göstergesinde, hız sınırını aşmadan olabildiğince yakın tutmaya çalışıyorum. Hız yaptığım için kenara çekilemem. Bu gecikmeyle yüzleşemem. Ehliyetim bir bilgisayar sisteminden geçirilirse bu inceleme riskini göze alamam.

Arayan kişi tecavüzden sonra korunma arayışımı da biliyor olmalı: Mezun olduktan sonra aceleyle yeniden yapılandırıdığım dünya seyahatimde Tayland'daki plajlarda parti yapmak yerine kendimi sadece savunma derslerine katıldığımda güvende hissediyordum, ne kadar sert olursa o kadar iyiydi. Kemer, derece ya da formalite istemiyordum. Gerektiğinde öldürebilmek istiyordum.

Şanslıydım: Singapur'daki ilk günlerimde (Güney Doğu Asya'daki en güvenli ülke. Google'da araştırmıştım), organize bir suç ailesinde büyümüş ve dışarı çıkıp dövüş sanatları ustası olmayı başarmış Filipinli bir adamla tanıştım. Bildiğim her şeyi bana o öğretti.

dünyanın en ölümcül dövüş stilleri. Hızlı ve kirli boğuşma, silahlar ve öldürmek için dövüş. Fiziksel ve duygusal kırılma noktalarımı bulmama ve sonra onları diğer tarafa itmeme yardım etti. Becerilerimi sınıf dışında başka bir kişi üzerinde kullanmak zorunda kalmamış olmama rağmen bir ölüm makinesi haline geldim. Eğitimimi tamamladığımda, vücut ağırlığının iki katı ağırlığında ve benden bir karış uzun bir adamı yere serip teslim olmaya zorlayabiliyordum.

Eve döndüğümde, kendi öz savunma sınıfımı oluşturmak için yeterli bilgiye sahiptim. Bildiğim her şeyi öğretmedim - çoğu gösterilemeyecek kadar tehlikeliydi - ama haftada üç sınıfa temel becerileri öğrettim ve öğrencilerimden birçok arkadaş edindim, onlar da benimle birlikte temel konularda ustalaştıktan sonra daha resmi disiplinleri öğrenmeye devam ettiler.

Eğer arayan kişi tecavüzü ve davayı biliyorsa, benim dövüş geçmişimi de biliyordur. Hâlâ dövüşüp dövüşmeyeceğimi bile bilmiyorum, artık yıllardır dövüşmeyen yumuşak bir ev kadınıyım. Eminim bana saldırmaya çalışmazlar. Ama ailemi hedef alabilirler. Ve ben çok korkuyorum.

Kim bu kadın? Bu düşünce kafamda bir haber bülteninin altındaki bant gibi tekrar tekrar dolaşıyor. Ne istiyor bu kadın? Hayatım hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyor?

Seni buldum. Gerçekte kim olduğunu biliyorum Maeve.

Üniversiteden biri olmalı. Beni tanıyan biri. Onu, Simon Adam-Todd'u tanıyan ve masumiyet iddiasına inanan biri. O partiden sonraki birkaç gün boyunca hafızamın parça parça geri gelmesi onun için önemli değildi. Evet, o ilk sabah pek bir şey hatırlamıyordum ama bana verdiği tecavüz ilacının etkisi geçtikten sonra bir şeyler hatırlamaya başlamıştım.

Nefesi kulağıma geliyor.

Karşı koyamayacak kadar berbat olmalarına bayılıyorum.

Bir ses boynuma doğru mırıldanıyor.

Kıpırdamadan durursan bir şey olmaz.

Elleri kalçalarımı kavriyor, beni yerimde tutuyor. Acı.

Arkadaşlarım bana inandı. İfademi alan polis memuru bana inandı. Avukatım bana inandı. Ama jüri inanmadı. Ve bu kadın her kimse, o da bana inanmadı. Simon'a inandı. Ve kulağa

Sanki hayatının bir parçasıymış gibi. Şimdi beni buldu ve intikam almak istiyor.

Duruşmada ifade verirken mahkeme salonundaki yüzleri hatırlamaya çalışıyorum. Simon'ın annesi vardı, dudaklarını büzmüş ve kollarını kavuşturmuştu. Ben konuşurken başını sallıyordu, sanki ne kadar saçmaladığıma inanamıyormuş gibiydi. Onun yanında, sokakta karşılaştık o an bulabileceği en ağır cisimle kafama vurmaktan çekinmeyecekmiş gibi bana bakan ağabeyi vardı. Sanırım babası da bazı günler oradaydı, polo tişörtüyle arkada tek başına oturuyordu. Kucağından başını kaldırmadan yüzüğüyle oynayan bizim yaşlarımızda bir kız. Belki de kız kardeşiydi. Ya da bir kız arkadaşı. Ve belki de duruşmanın bazı bölümleri için birkaç arkadaş. Ne zaman bir tanık tarafından adım anılsa nefeslerinin altında mırıldanıyor ve tıslıyorlardı.

Bu yüzleri yeterince hatırlayamıyorum ve kesinlikle şu anda beni terörize eden kişinin sesiyle ilişkilendiremiyorum.

Her şeyi ne kadar travmatik bulduğum düşünüldüğünde bu kadarını hatırlayabildiğime şaşıyorum. Sadece birkaç hafta içinde on beş kilo verdim ve uykumda dişlerimi o kadar sert sıktım ki tüm dişlerim toza dönüşmeden önce bir ağız koruyucu için acil dişçi randevusu almak zorunda kaldım.

Orada olmak istemedim. Tecavüz kurbanı olmak istemedim.

Benim yaşımdaki bir adamı aylarca hatta yıllarca hapse mahkum edebilecek bir davanın parçası olmak istemedim. Kimsenin acı çekmesini ya da hayatının mahvolmasını istemedim. Bunu ben istemedim. Bunların hiçbirini istemedim. Ama tecavüze uğradığımı biliyordum. Bunu uydurmadığımı biliyordum. Ve eğer polise başvurmazsam ve böyle bir davanın acısını çekmezsem, Simon'ın bunu başka bir kıza daha yapacağını biliyordum. Hatta belki daha fazlasına. Ve muhtemelen bunu daha önce de yaptığını biliyordum.

Duruşma, doğrulama sorunu üzerinde dönüyordu. O gece ben uyuşturulmuş ve baygınken Simon ve benimle birlikte odada başka kimse yoktu. Kimse tecavüze tanık olmamıştı. Bana verdiği ilaç - skopolamin ya da 'şeytanın nefesi', bir polis memuru nasıl hissettiğime dair tarifime dayanarak teorileştirmişti - ben rapor ettiğimde sistemimden kaybolmuştu. Haberlerde dünyanın en korkutucu uyuşturucusu olduğu yazıyordu. Çünkü yüksek dozlarda insanları zombiye dönüştürüyor, suçluların ve soyguncuların kaptislerine karşı çaresiz bırakıyor. Özgür iradelerini ellerinden alıyor ve onları sadece denetleyicilerinin talimatlarını takip edebilecek hale getiriyor.

Ve bunu kesinlikle başka kızlara da yapmış olmasına rağmen, hiçbiri öne çıkıp tanıklık etmeyi kabul etmedi. Son kız - soruşturma sırasında polise başvuran başka bir potansiyel kurban - kürsüde ifadesini geri çektiğinde, onu tecavüzümle ilişkilendirmek için geriye kalan tek kanıt fiziksel kanıtlardı: yatağındaki saçlarım ve cinsel ilişki kanıtı.

Bu yeterli değildi. Savcılık makul şüphenin ötesinde kanıtlayamadı.

Jüri başkanı kararı okurken ailesi alkışlıyordu ve ben acıdan başka bir şey hissetmiyordum.

Çoğunluk tarafından kanıtlanmadı. Ama oybirliğiyle değil.

Sadece İskoçya'da geçerli olan ve sanığı suçsuz bulma kararıyla aynı hukuki yoldan beraat ettiren bir karardır.

Simon'ın ailesi ve arkadaşları birbirlerinin sırtını sıvazlayıp beşlik çakarken, ben halk salonunun arka tarafındaki koltuğumdan kaydım ve kimsenin beni dikkate almadığına şükrederek daireme dönmek üzere otobüse bindim. Kararı duymak için arkadaşlarımla benimle gelmemesi konusunda ısrar etmiştim. Görünmez olmak, ortadan kaybolmak istiyordum.

O anda hayatta kalma mekanizması olarak kendime küçük bir umut verdim: suçlama ve duruşma süreci tecavüzçümü yeterince korkutmuş olacak ki, işlediği suçtan dolayı cezalandırılmasa bile başka kimseye tecavüz etmeyecekti.

Daha fazla adalet bile istemiyordum. Duruşma benim için öyle bir ceza olmuştu ki, sadece birkaç gün tanıklık etmek, sanık olmanın, iki hafta boyunca her gün sanık sandalyesinde oturmanın, kaderinize karar verecek olan jürinin yüzüne bakmanın işkencesini hayal bile edemezdin. Konuşamamak. Kürsüye çıkmamanız tavsiye edildi, kendinizi savunmanızın sizi daha da suçlu duruma düşürebileceği söylendi.

Ve sonra özgürdü. Elbette, insanlar hala dedikodusunu yapıyordu. Üniversiteden insanlar başsağlığı dilemek için bana mesaj attılar ve bazıları sokakta beni durdurup bana inandıklarını, Simon'la asla arkadaş olmayacaklarını söylediler. Yasaların gözünde suçlu olmasa da, bunu onun yaptığına inandıklarını söylediler.

Ve sanırım bazı kanunsuzlar da vardı. İskoçya'nın tecavüz davalarında orantısız bir şekilde kullanıldığına inandıkları kanıtlanmadı kararına karşı kampanya yürüten siyasi motivasyonlu insanlar: jüriye kapalı kapılar ardında neler olduğunu kanıtlamak gibi çetrefilli konularda kolay bir çıkış yolu vermek

Kapılar. Yasaların veremediği adaleti isteyen insanlar. *Tecavüzciüyü* annesinin kapısına grafitiyle yazan insanlar. Lastiklerini kesen ve posta kutusuna kimyasal madde dökenler.

Sanırım bu çok fazlaydı.

Kendini öldüreceğini düşünmemiştim. Kimsenin ölmesini istemezdim. Ama o kendini öldürdü ve belli ki dışarıda onun benim yüzümden öldüğüne ve bunun bedelini benim ödemem gerektiğine inanan birileri var.

Neredeyse Jake ve Polly'nin okuluna varmak üzereyim ama bir sonraki düşüncem beni neredeyse yoldan çıkaracak. Tüm kaslarım geriliyor, kollarım kilitleniyor ve ayaklarım pedallara sertçe basıyor. Araba gıcırdayarak duruyor ve arkamdaki araba direksiyonu kırıp kornaya basıyor, kafamın içi uzun uzun korna sesleriyle doluyor. Ama kulaklarımdaki panik çınlaması bu sesi bastırıyor.

Bunun farkına varmak beni iliklerime kadar ürpertiyor.

Eğer arayan kişi beni bulduysa, Gilly, benim - Maeve'in - Robert'ın kan sıçramış cesedinin yanında parmak izlerimle kaplı bir bıçakla uyandığımı da biliyor olacaklar. Kaçtığımı, kimliğimi değiştirdiğimi. Gilly olduğumu.

Aramalar sadece başlangıçtı.

Kendi çöküşümü tasarladım. Mükemmel intikam orada öylece duruyor, alınmaya hazır.

O arayan kişi beni buldu ve gitmeme izin vermeyecek. Ben çok değerli bir buluntuyum. Beni Robert'ın cinayetinden hapse attıracak.

Bir şekilde motoru tekrar çalıştırmayı başarıyorum, arkamdaki arabaya özür dileyerek el sallıyorum, Dunfermline şehir merkezi trafiğinde saatte yirmi mil hız sınırında sürünürken neredeyse bir dakika boyunca kornayı bırakmıyor. Küçük kasabalardaki İngiliz sürücülere özgü bir şekilde, sürücü arka tamponumla ön farları arasında yol boyunca sadece birkaç metre boşluk bırakmaya dikkat ederek, ne kadar kızgın olduklarının ve ani duruşumla onları ne kadar rahatsız ettiğimin tamamen farkında olmamı sağlıyor.

Normalde kendimi endişeli, suçlu ve hatta biraz sinirli hissederdim. Ancak bugün, az önce olanların önemini anladıkça beynimde oluşan muazzam karmaşa dışında her şeye karşı hissizim.

Arayan kişi gerçek kimliğimi biliyor. Tüm hayatımı biliyor.

Son on yıldır inşa ettiğim her şey polise yapacağım tek bir telefonla başıma yıkılabilirdi ve bahse girerim arayan kadın da bunu biliyordu. Bu yüzden aradığından şüpheleniyorum, gerçekten, benim hakkımda ne kadar çok şey bildiğinin, ne kadar çok güce sahip olduğunun tadını çıkarıyor.

Nefes nefese kaldığı, ağlıyormuş gibi yaptığı, şifreli cümleler fısıldadığı her telefon görüşmesinde nihai hedefinin ne olduğunu hep biliyordu. Hayatımı mahvetmek. Sahip olduğum her şeyi elimden almak. Sadece uzun bir oyun oynuyordu. Bir kedinin fareye işkence etmesi gibi benimle oynuyordu.

Normalde arabaların yer kapmak için itişip kakıştığı ve herkesin saatte beş mil hızla birbirinin yanından geçip giderken yola fırlayan çocuklara dikkat ettiği okulun önüne yarım saat erken geliyorum.

Bakıyorum. Şu anda sokak sessiz ve oyun alanı ıssız, tüm çocuklar hala güvenle sınıflarında ve henüz hiçbir ebeveyn gelmedi.

Atılmış bir Monster Munch paketinin kaldırımından aşağı atlayışını, bir lamba direği ile duvar arasına sıkışana kadar rüzgârla savruluşunu izliyorum. Yaşlı bir adam, her üç adımda bir koklamak için duran cılız bir Westie cinsi köpeğiyle yanımdan geçip gidiyor.

Radyoyu açmıyorum. Telefonumda gezinmiyorum. Sadece oturur ve düşünürüm. Çalkalıyorum. Endişeleniyorum.

Arayan kişinin gerçek kimliğimin farkına varması her şeyi geri getirdi ve bu, bulmacanın henüz incelemeye zaman bulamadığım tek parçası.

Yıllar geçtikçe Robert'ın ölümünü sayamayacağım kadar çok kez yeniden hatırladım. Yatağımdaki kanlı bıçak. Yaralarının özgüllüğü. Katilin ne istediğini asla çözemedim. Kafamda tekrar tekrar düşündüm: kim onun ölmesini istemiş olabilirdi ve neden beni değil de sadece onu öldürdüler. Ulaşabildiğim tek sonuç, katilin cinayeti başarılı bir şekilde benim üzerime yıktığı oldu. Niyet buydu ve işe yaradı. Şu anda hapiste olmamamın tek sebebi kaçmış olmam.

Safeline'ı arayan kişinin Robert'ın ölümüyle hiçbir ilgisi olmasa ve sadece Simon'la bağlantısı olsa bile, arayan kişi artık gerçek kimliğini bildiğine göre beni kolayca Robert'ın katilinin yoluna atabilir. Ve eğer bir kez öldürdülerse, bu ben ya da sevdiğim biri olsun, muhtemelen tekrar öldürmek isteyeceklerdir.

Yani şimdi tehlikedeyim. Ailem de öyle.

Bir öğretmen okulun önündeki lacivert boyalı çift kapıyı iterek açarken gökyüzü kararıyor ve aynı anda yağmur başlıyor. İskoç havasının her zamanki acınası çiselemesinin aksine, bugünkü yağmur büyük damlalar halinde, sert ve hızlı bir şekilde yağıyor. Islak toz gibi kokan o ani yaz yağmurlarından biri. Oyun alanı birkaç dakika içinde su ile kayganlaşıyor, yağmur damlaları ön cama çarpıyor ve yerden sekiyor.

Çocuklar yağmurluklarını pelerin gibi başlarına geçiriyor, okuldan kapıya doğru koşarken kollarını kollarından geçirmeye vakit bulamıyorlar. Ebeveynler kaldırım boyunca koşuşturuyor, çocuklarını arabalara ya da şemsiyelerin altına atıyorlar. Motoru çalıştırıyorum, ön camın buğusunu gideriyorum ve camı temizlemek için sileceklere vuruyorum.

Jake ve Polly'nin birlikte çıktıklarını görüyorum; Jake'in zaten koyu renk olan saçları, yağmur onu ıslattıkça daha da koyulaşıyor. Üzerinde mavi yağmurluğu var ama Polly'nin mor montunu giymesine yardım ederken elleri meşgul. Koşarak karşıya geçerler

Okul kapısına yaklaştıklarında onlara el sallıyorum ama arabanın kapılarının kilitli olup olmadığını kontrol etmek için aşağıya bakıyorum ve tekrar yukarı baktığımda gitmişler, arabamın etrafındaki kaldırımda dolaşan ebeveyn ve çocuk kalabalığına karışmışlar.

Kalabalıktan çıkmıyorlar.

Çocuklarım kayboldu.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve daha iyi görebilmek için camımı açmaya çalışıyorum. Okul kapılarından sadece yirmi metre uzaktayım - okulların dışındaki yollara çizdikleri zikzak çizgilerin dışına çıkmak için yasal olarak mümkün olan en yakın yere park ettim. Arabamız da kendine özgü: Callum'un buzlu yollar ve tepe yürüyüşleri için yararlı olacağı konusunda ısrar ettiği parlak kırmızı bir Toyota RAV4. Bir arkadaşlarıyla sohbet ederken yolda kalmış olabilirler mi? Ama bu yağmurda, kesinlikle değil.

Titreyen ellerimle emniyet kemerimi çözüyorum ve arabamın kapısını iterek açıyorum, neredeyse yoldan geçen bir arabaya çarpıyordum. Başka bir ebeveyn, çocuklarıyla birlikte arabayla uzaklaşıyor. Kornaya basıp etrafımdan dolanıyorlar, ben yağmurda tökezleyip arabanın etrafından kaldırıma, ebeveynler ve çocuklardan oluşan kalabalığın içine doğru koşuyorum.

Parmak uçlarımda durup yağmurun altında gözlerimi kısıarak herkesin yüzünü ve tüm çocukların yağmurluklarının parlak renklerini tarıyorum.

Birden onları fark ediyorum: mavi bir yağmurluk ve mor bir yağmurluk, kapüşonlarını başlarına çekmişler. Kapıların yanındaki kaldırımdalar, koyu renk paltolu uzun boylu bir figürün önünde birbirlerine sokulmuşlar, kapüşonlarını yukarı çekmişler ve yüz hatlarını ayırt edilemeyecek kadar sıkılmışlar. Başka bir ebeveyn mi?

Bir arkadaşlarıyla oyun randevusu ya da bir öğretmenle son dakika sohbeti hakkında soru soruyor olabilirler, ancak içgüdülerim bana durumun böyle olmadığını söylüyor.

Kapüşonlu figürün yanında bir çocuk yok. Bunun yerine, sanki onları götürmeye davet ediyormuş gibi, çocuklarımdan her birine bir el uzatıyorlar.

Hayır.

Jake! Polly! Bağırıyorum, sesim tiz ve panik içinde. Birkaç ebeveyn kafalarını kaldırıp bana bakıyor ve olay çıkarıyorlar. Ama umurumda değil.

Şimdiden sıırıslıkla oldum, kısa saçlarım gözlerime damlıyor. Ön kolumla silerek yolumdan çekiliyor ve kalabalığın arasından çocuklara doğru ilerliyorum. Giderken insanlara çarpıyorum.

Bir çocuk scooter'ıyla bacaklarıma çarpıyor ve neredeyse ona takılıyorum, kendimi düzeltmek için çitlere tutunuyorum ve kafamı kaldırdığımda Jake ve Polly önümde duruyorlar, yüzlerinde şaşkın bir gülümseme var. Kapüşonlu figür

Gitti, kalabalığın içinde eridi ve çocuklarını okuldan alıp sıcak evlerine, kuru giysilerine, akşam yemeğine, banyoya ve yatağa götüren diğer kapüşonlu ebeveynlerden ayırt edilemedi.

"Merhaba anne," diye cıvıldıyor Jake ve ben kaldırımda dizlerimin üzerine çöküp ikisini de kucağıma alıyorum, yağmurlukları çıplak kollarımda kayganlaşıyor. "Palton nerede? Islanmışsın.

Ona cevap veremiyorum. Onları arkadaki yükseltici koltuklarına yerleştirdim ve arabaya tırmandım, üçümüz de nemli vücutlarımızın birleşik ısısından arabayı buharlaştırırken camları buğulandırmak için tüm üfleyicileri maksimuma getirdim. Pencerelerden göremediğim için rahatlamıştım, arabayı kenara çekip trafiğe katılmamak için bir bahanem vardı ama tüm vücudum şok ve korku içinde titremeye devam ediyordu.

"Kimdi o? Ben soruyorum ve Jake omuz silkiyor.

Polly pencereye bakıyor, parmak ucuyla yağmur damlalarını camdan aşağı doğru izliyor. Her zaman şaşkınlık içinde. Kumlu sarı saçları şimdiden kulaklarının etrafında nemli halkalar oluşturuyor.

"Kiminle konuşuyordun?" diye tekrar soruyorum, ses tonum sert.

Dikiz aynasından onları izliyorum, kafalarını kaldırıyorlar, alışılmadık derecede hızlı sesim karşısında yüzleri ciddileşiyor.

"Bilmiyorum," diyor Polly. 'Senin arkadaşın olduğunu söyledi anne. Yağmur yağdığı için bizi almaya geldiğini söyledi.

Jake başını sallar. "Geleceğini bildiğini söyledi. Sesli harfleri peltek peltek söylüyor, çocuksu ağzındaki büyük yetişkin dişlerine hâlâ aşına değil.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve henüz araba kullanmadığım için şükrediyorum. Arabayı tekrar yoldan çıkarabilirdim. Onları soru bombardımanına tutuyorum: Neye benziyordu, tam olarak ne söyledi? Kamyonetlerle ilgili aile kurallarımızı bilip bilmediklerini sorguluyorum: onları sadece babam ya da ben alacağım ve asla başkasıyla gitmeyeceğim.

Ama bir yanım bu ders verme işini sürdürmenin pek bir anlamı olmadığını düşünüyor, çünkü eski, tanıdık içgüdülerim devreye girdi. Bunu iki kez yaptım. Tekrar yapabilirim.

Çocuklarım bir daha asla böyle bir tehlike altında olmayacak. Kaçma vakti geldi.

Garaj kapısı arkamızdan inerken gün ışığı kayboluyor ve turuncu yapay ışığa gömülüyoruz. Ben daha emniyet kemerimi çözüp telefonumu elime almaya fırsat bulamadan çocuklar arabadan inip yan kapıdan eve giriyorlar. Hareketlerim yavaş, yorgunluktan bulanık. Son birkaç saatin yüksek adrenalini gitmiş, yerini tükenmişlik ve yorgunluk almış.

Mutfakta bir kahve için su ısıtıcısını ve hızlı bir akşam yemeği için fırını açıyorum. Genellikle çocuklara kolay bir şeyler yedirir, Jake ve Polly yattıktan sonra Callum ve benim için daha gösterişli ve sofistike bir şeyler hazırlarım - evde oturan bir anne olmanın ayrıcalığı - ama bugün dördümüze yetecek kadar tavuk nugget ve cipsi fırın tepsilerine döküyorum ve dolaptan bir kutu kuru fasulye çıkarıyorum. Sonra da oturma odasına geçiyorum.

Çocuklar çoktan televizyona yapışmışlardı - ormandaki ölümcül hayvanlarla ilgili bir program. Konuşmak için ağzımı açtığımda bir timsah neredeyse kameramanı yakalıyordu. Jake ve Polly ağızları açık bir şekilde ölümle burun buruna gelen olayı izliyorlar.

Aksiyona ara verilmesini bekleyip kumandayı elime alıyorum ve bir protesto korusu eşliğinde televizyonu durduruyorum.

'Bir dakika içinde geri takacağım. İkinizle de hızlıca konuşmak istiyorum.

"Bir şeyler atıştırabilir miyiz? Polly kanepede dönerek sorar, böylece Uzun sıska bacakları duvara tırmanıyor. Beni izliyor, başı kanepenin kenarından baş aşağı sarkıyor, saçları haliye dökülüyor. "Cips mi?

Başımı salladım. "Seninle konuşmam gerek.

Sızlanıyor ve kolları bacakları birbirine dolanarak halının üzerine yığılıyor. 'Açlıktan ölüyorum. Bir elma bile alacağım. Herhangi bir şey.

Nefesimin altında küfredip mutfığa doğru ilerliyorum ve iki muzla geri dönüyorum. Muzları Jake ve Polly'ye veriyorum ve onlar muzları soyup birer büyük ısırik alırken bir saniye bekliyorum. Çocuklar nihayet sustu, ben de konuşmaya başladım.

"Babama sürpriz yapacağız," diyorum, her ne kadar uyduruyor olsam da neşeli ve heyecanlı görünmeye çalışarak. "İşten eve döndüğünde, sadece onun için özel bir geziye çıkmaya hazır olacağız.

"Doğum günü için mi?" diye sorar Jake.

Gülümsüyorum. Çok tatlı bir çocuk ve yaklaşık altı hafta sonra Callum'un doğum günü olduğunu biliyor. "Evet, erken bir doğum günü sürprizi. Bu bölümü bitirdiğinizde odalarınıza çıkmınızı ve tatile götürmek istediğiniz kıyafetleri bulmanızı istiyorum. Yürüyüş ayakkabılarınızı, su geçirmez giysilerinizi, okuyacak kitaplarınızı ve oynayacak oyunlarınızı. İç çamaşırlarınızı ve pijamalarınızı unutmayın. Ve birkaç oyuncak.'

Çantalarını kontrol eder ve unuttukları bir şey varsa eklerim, ancak başlamalarına, kendi kıyafetlerini seçmelerine izin vermek önemli hissettiriyor.

"Ama bir hafta daha okul var," diyor Jake, yüzünde endişeli bir ifadeyle.

'Anlayacaklardır,' diyorum. 'Tatiller eğitici olabilir. Bazen okuldan daha fazla.

"Arkadaşlarıma veda etmedim. Ve gelecek hafta spor günü var. Bir de disko var," diyor Polly, şimdi elinde yarısı yenmiş muzla yerde yatarken. Sesi üzgün gibi gelmiyor. Sadece kafası karışık.

Üzerinde durmamayı seçiyorum ama aynı zamanda reddetmemeye de çalışıyorum. 'Her yıl spor günü ve disko var. Ve tatilden döndüğümüzde arkadaşlarıyla oyun buluşmaları için görüşeceğiz.

Polly muzdan bir ısırik daha alıyor, görünüşe göre cevabımdan tatmin olmuş. Oldukça bağımsız ve dirençli bir çocuk olduğu için şanslıyım. "Nereye gidiyoruz?

Dudaklarımı büzüyorum. Bunun eğlenceli olduğunu düşünmelerini istiyorum. Annemin kaçtığını değil.

'Güzel bir yerde. Bu bir sürpriz.'

Ve bunu yapmak zorundayım. Çünkü benim de hiçbir fikrim yok.

Ayağa kalkıp ellerimi çırpıyorum, hissetmediğim bir heyecanı taklit ediyorum ve onları sürüklemek zorunda kalmamak için bu işe devam etmelerini umuyorum. Daha fazla soruyu ebeveynce bir 'bekle ve gör' ile geçiştiriyorum, TV programlarını duraklatıyorum,

ve sessizce çatı katının kapağını indirip teleskopik merdivenden aşağı kayarak yukarı çıkıyorum. Programlarının bitmesine en az on dakika kalmıştı, bu yüzden yukarı gelip tavan arasında ne yaptığımı sormaları pek olası değil. Onlar beni görmeden yukarı çıkmış ve aşağı inmiş olacağım.

Çatı katında birkaç boş bavul alıp aşağıya indirmek üzere kapağın yanına yerleştiriyorum. Biri çocuklar için, diğeri de Callum ve benim için. Geçmişte uzun yolculuklarda kullandığımız büyük valizlerden: en az iki haftalık kıyafet alabilecek kadar büyük. Ne zaman döneceğimizi bilmediğimiz zamanlarda her birimize yetecek kadar kıyafet alabilecek kadar büyük. *Eğer dönersek*. Ve İskoç havasının tahmin edilemez doğasını, onları mümkün olduğunca çok eşya almaya teşvik etmek için bir bahane olarak kullanacağım.

Hafif eşyalar alın, onlara hep söylüyoruz. Ama bu sefer onlara tam tersini söyleyeceğim.

Kapağın etrafındaki bavullarla, çocuklardan biri meraktan merdivene tırmanırsa beni görmesini engelleyecek küçük bir bariyer oluşturduğumdan emin bir şekilde, yıllar boyunca tavan arasına attığımız rastgele kutuların ve eşyaların üzerinden geçiyorum: bir IKEA mama sandalyesi, birkaç kutu Noel süsleri, sallanan bir at, duvara yığılmış birkaç eski resim çerçevesi, kırık bir televizyon... Sonunda, saçaktaki küçük pencereden ışığın zar zor süzüldüğü çatı katının en ucuna ulaşıyorum. Burası çok pis, ayaklarım kontrplak zeminin tozunda izler bırakıyor. Artık kapaktan tamamen görünmüyorum ve aşağıdaki evden hiçbir ses duyamıyorum.

Callum yıllar önce, ben taşınmadan önce çatı katını döşedi. Harika bir iş çıkardı ve pek çok İngiliz çatı katının sağladığı, kutuların tehlikeli bir şekilde dengelendiği ve yanlış bir hareketle aşağıdaki odanın tavanına dalacağınız olağan giriş ve yalıtım ölüm tuzakları yerine, bu çatı katı neredeyse normal bir oda. Callum'un sonlara doğru kontrplağının bittiği ve işi bitirmek için kesilmiş parçaları kullanmaya başladığı yer hariç.

Taşındıktan birkaç ay sonra buldum ve keşfettiğim için minnettar oldum.

Çömelip daha küçük bir kontrplak parçasını kaldırıyorum ve sarı izolasyondan yumuşak bir yastık ortaya çıkıyor. Toz bulutlarına karşı nefesimi tutuyorum ve yalıtımı kaldırınca, bir zamanlar içinde wellington botları olan eski yeşil bir kutu ortaya çıkıyor. Onu yere koyup kapağını kaldırıyorum.

İçindeki her şey bıraktığım gibi: küçük kadife bir kutu ve içinde hiç takılmamış iki alyans; bir dizi ev anahtarı ve eski bir adres defteri.

Artık tanımadığım insanlara ait isimler, numaralar ve evler. Artık beni tanımayanlara. Biri hariç.

Cep telefonumu çıkarıp bir numara tuşluyorum ve ardından çevirmek için yeşil düğmeye basıyorum.

Çocuklar gibi Callum da işten eve döndüğünde kapının önünde dizilmiş iki valizle karşılaşınca temkinli ama eğlenceli bir tavır takınır. Çocuklar evin içinde çılgınca koşturuyor, 'el bagajları' için atıştırmalıklar ve eğlenceler buluyorlar - yolculuk sırasında onları oyalamak için arabada yanlarında bulunduracakları sırt çantaları.

Arabanın yağını ve cam yıkama suyunu kontrol ettim ve bir deponun dörtte üçü kadar yakıtımız var.

Tavuk nugget ve fırın cipsi yerken Callum'a planın bir kısmını anlattım. "Diane'i aradım, gelecek haftaki randevularına bakması için birini çağıracağını söyledi. Çocuklar hâlâ okulda olduğu için sessizmiş.

Pişmiş fasulyeyi ağzına atıyor ve düşünceli bir şekilde çiğniyor. "Ama neden dönem bitene kadar beklemiyoruz?

Ayağa kalkıyorum ve çocukların tabaklarıyla ilgilenmeye başlıyorum, yemek artıklarını çöp kutusuna atıyorum. Bir sürü sebep var. Tatil fiyatları dönem içinde daha ucuz, bu hafta hava harika olacak, Jake'in ilkokulda sadece iki yılı kaldı - sonuçlarına katlanmadan onu okuldan almak için çok fazla fırsat yok. Duraksıyorum, Callum'dan daha fazla tartışma ve kafa karışıklığı bekliyorum. Ama gelmiyorlar.

Arkamı dönüyorum, omuzlarım gergin ve nefesim kısa nefesler halinde geliyor. Örtbas etmek için öksürüyorum. Keşke o da çocuklar kadar kolay kandırılabilseydi, ama hiç de akılsız değil. Beni çok iyi tanıyor. Gilly'yi ne kadar tanıyabiliyorsa o kadar.

Callum bana bakıyor, yüzünde endişeli bir ifade var. Bir şeyleri fark ediyor. Dikkatini veriyor. İlk tanıştığımızda ona Robert'tan hemen bahsetmemiştim. Biraz kırılğan olduğumu biliyordu ve tabii ki küçük bir oğlum olduğunu da biliyordu. Ama nişanlığımın öldüğünü itiraf edene kadar ilişkimizin üzerinden birkaç ay geçmişti.

"Böyle bir şey olduğunu tahmin etmiştim," demişti sonunda ona anlattığımda, cinayeti, kanı ve kimlik değişimini atlayarak. Uzandı ve beni göğsüne çekti. 'Aklı başında hiçbir erkek seni isteyerek terk etmez. Ve gözlerin çok üzgündü. O yüzden biliyordum.

Callum'un sezgileri güçlü bir adam olduğunu, çok fazla soru sormayan ama etrafındaki dünyayı çok iyi anlayan biri olduğunu bilerek, kendimden emin ve güvende bir şekilde onun içine gömülmüştüm. Hayatımı emanet edebileceğim ve etrafı çok fazla kurcalamayacağına da güvenebileceğim biri. Gilly için ideal bir eşt.

Ve şimdi, harika kocamdaki bu harika özelliğin beni ısırmak için geri döndüğünü biliyorum. Bunun sadece bir tatil olmadığını biliyor. Bir terslik olduğunu biliyor. Ama çok fazla soru sormayacak, henüz değil. Şu anda bilgi toplama aşamasında.

Yaptığım her hareketi izliyor.

Ve muhtemelen tek kişi de o değil. O yüzden hemen gitmeliyiz.

Birçok nedenden dolayı ilk sürüş vardiyasını almakta ısrar ediyorum: bu Callum için sürpriz bir gezi olacak, bu yüzden nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikri yok. Ama aslında ben de nereye gittiğimizi tam olarak bilmiyorum ve yola çıkarken karar vermem gerekecek.

Yola çıktığımızda saat altıya geliyor ve geç batan güneşle birlikte uzun İskoç akşamları için şükrediyorum. Arabada büyük bir çadırımız ve uyku tulumlarımız var, yani kuzeye doğru giderken tanıdık bir manzaradan ya da heyecan verici bir tabeladan ilham gelmezse, çadırlarımızı bir yerlerde pitoresk bir nehrin yanına kurabilir ve sabah yolculuğumuza devam edebiliriz.

Gözlerimi sık sık dikiz aynasına çevirip yan şeritteki diğer arabaları tarıyorum ve kimsenin beni takip edip etmediğini kontrol ediyorum. Siyah bir SUV. Beyaz bir BMW. Gri bir Transit.

Polly arazimizden çıkarken nereye gittiğimizi ellinci kez sorduğunda, "Belki biraz vahşi kamp yapmayı deneriz," diyorum gayri ihtiyari bir şekilde. Her şey için zemin hazırlıyorum. Belki kamp yaparız, belki bir pansiyonda kalırız, belki de ailem arabada yanımda uyurken ben gece boyunca sürmeye devam ederim ve yüz­süz takipçimle arama kilometrelerce mesafe koyarım.

Krem rengi bir Mini Cooper. Siyah bir Audi. Başka bir siyah SUV. Yoksa aynısı mı?

"Vahşi kamp!" diye bağıyor Jake, koltuğunda bir aşağı bir yukarı zıplayarak. Cubs ve Beavers ile biraz kamp yapmışlardı ve her iki çocuk da

O. Callum onları bir ya da iki kez götürmüştü ama her zaman biraz gençtiler.

"Çok ele avuca sığmazlar," derdi, iki inanılmaz çocukla döndüğünde.

Yorgun çocuklar, kendi gözlerinin altındaki koyu halkalar. Onlara eşlik etmeyi asla teklif etmedim, düzgün bir yatağı seven ve işlevsel, sifonlu bir tuvaletten hoşlanan biri olarak kendi pozisyonuma sıkı sıkıya bağlı kaldım.

Callum yolcu koltuğundan bana şüpheli bir yan bakış atıyor ve sonra telefonuna dönüp gelecek haftanın dışı randevularını gözden geçirdiğini görebiliyorum.

Mavi bir Hyundai.

"Kamp mı?" diye fısıldıyor gülümseyerek. "Sen kimsin ve karıma ne yaptın?"

Siyah SUV.

Omuz silkmeye, sırtıtmaya ve kıkırdamaya çalışıyorum ama muhtemelen kısa süreli bir sinir krizi geçiriyormuşum gibi görünüyor. "Her şeyin bir ilki vardır," diye mırıldanıyorum ve daha fazla soruyu caydırmak için radyonun sesini açıyorum.

Ama daha fazlasını isteyeceğini biliyorum. Açık havayı hiç sevmeyen ve (bildiği kadarıyla) yürüyüş ve kamp yapmaktan vebadan kaçır gibi kaçınan evcimen karısının birdenbire büyük bir karakter nakli geçirmiş olmasına imkân yok. Callum her ne kadar meraklı ya da meraklı bir insan olmasa da, bu işin peşini kolay kolay bırakmayacaktır.

Aniden siyah bir SUV tam arkamızda beliriyor, akşam güneşi ön camda parıldıyor ve sürücüyü gizliyor. Şerit değiştiriyorum ve SUV takip ediyor. Tekrar değiştiriyorum. Şeridinde kalıyor ve ben nefes alıyorum.

Ama sonra hiçbir uyarıda bulunmadan hızla hızlanıyor, beni içten sıkıştırıyor ve sonra arabamızın önünden sadece birkaç santim ötede benim şeridime agresif bir şekilde giriyor. Frene basıp yan şeride geçiyorum ve bana öfkeyle korna çalan başka bir sürücüyü kıl payı atlatıyorum. Üst dudağımdan terler boşanıyor.

"Vay be. Onların sorunu ne?" diye soruyor Callum, koltuğunda kayarak. "Sen iyi misin?"

Cevap veremiyorum, korku beynimi dolduruyor. O araba evden buraya kadar bizi takip mi etti? Bizi yoldan çıkarmaya mı çalışıyorlar? En yavaş şeride çekiyorum ve cipin frene basıp hızla şerit değiştirerek otoyolda bize doğru ilerlemeye başlamasını dehşetle izliyorum.

Son dakikada ve SUV hala öndeyken, işaret vermeden keskin bir çıkış yapıyorum ve otoyoldan çıkıp bir servis istasyonuna giriyorum.

Herkes tuvaleti kullanırken ben arabanın yanında durup siyah bir SUV olup olmadığını kontrol ediyorum. Sadece agresif bir sürücü olduğunu söylüyorum kendime. Paranoyaklaşıyorsun. Ama yine de... riske girebilir miyim? Kocamın ve çocuklarımın hayatı üzerine bahse girer miyim?

Hayır.

Siyah SUV tamamen yabancı biri olsa bile, tehlikeli olan benim. Ailemi güvende tutmak için onları güvenli bir yere götürmeliyim. Sonra da kendimi uzaklaştırmalıyım.

On dakika sonra nöbetimden vazgeçip onları istasyona kadar takip ediyorum ve çocuklara McFlurries alıyorum, bu çok nadir bir ikram ve muhtemelen benim açımdan biraz rüşvet. Ben onları almak için sıraya girerken ve çocuklar plastik top içindeki oyuncak makinesinde didişirken Callum yanıma sokuluyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, koluyla beni dürtüyor. Hareket etmiyor, sıcak cüssesi yanımda, beni destekliyor. Keşke ona her şeyi anlatabilseydim. Anlatmalıyım. Ve anlatacağım da. Ama şu anda yapamam. Her şeyi zar zor bir arada tutabiliyorum.

Ama fark ettim ki, başardık. Zarar görmeden kurtulduk.

Bizi kasabanın dışına, evimizden uzağa götürdüm ve söyleyebileceğim kadarıyla kimse bizi başarıyla takip etmedi. Güvendeyiz. Şimdilik.

Omuzlarım çöküyor ve bunu içime sindirirken rahat bir nefes alıyorum. Kollarımı Callum'un beline dolayarak onu kendime çektim.

Ben iyiyim. Önemli herkes burada. Ve seni seviyorum.'

Alnımdan öpüyor. 'Ben de seni seviyorum. Konuşmaya hazır olduğunda ben buradayım.

Kahverengi gözlerine bakıyorum ve ona her şeyi, söyleyemediğim her şeyi anlatmaya çalışıyorum: şu anda ne yapıyorsam ailemiz için en iyisi olduğunu; önceliğimin o ve çocuklarımız olduğunu. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Kendi hayatımın bile. Onu bu işe bulaştırdığım için çok üzgün olduğumu; çocuklarımızın tehlikede olabileceğini ve eğer öyleyse bunun muhtemelen benim hatam olduğunu.

Arabaya geri döndüğümüzde aklımdan geçen en büyük soru bu ve Callum'un sürme teklifine omuz silkiyorum. O arayan kişi beni nasıl buldu? Safeline'da gönüllü olduğumu nereden biliyorlardı?

Servislerden çıkıp sessiz otoyola giriyorum, akşama doğru ilerlerken Cuma gecesi trafiği hafifliyor ve güneş gökyüzünde alçalmaya başlıyor. Siyah SUV bir daha görünmüyor ama Callum sakinleştirici bir elini dizime koyarken ben durmadan aynalarımı tarıyorum.

Hâlâ kuzeye doğru gidiyoruz ve aklımda yıllar önce, okul ile üniversitenin ilk dönemi arasındaki o bitmek bilmeyen yazlardan birinde ziyaret ettiğim bir çiftliğe gidiyorum. Hayatımı değiştirecek herhangi bir hasar meydana gelmeden önce. Yumuşak kalpli ve Maeve'e güvenen, başına kötü bir şey gelmemiş biriyken. Tecavüz yok. Cinayet yok. Keder yok. Ölüm yoktu.

Oraya bir grup okul arkadaşım ile birlikte, birinin üçüncü ya da dördüncü el Nissan Micra'sıyla gitmiştim. Araba Tennent's, Tunnock's ve Walkers paketleriyle doluydu - on sekiz yaşındaki çocukların şeker ve tuzdan başka bir şey yemeden yaşayabildikleri ve yine de her sabah tamamen iyi hissederek uyandıkları, pre-diyabetik ve susuz kalmadıkları şekilde.

Her gün dondurucu soğukluktaki denizde yüzer, her gece kamp ateşinin etrafında bira içer, güneş neredeyse gece yarısı batarken kıkırdama krizleri içinde uyku tulumlarımıza düşer ve ertesi sabah her şeyi yeniden yapmaya hazır bir şekilde uyanırdık. Ta ki tatarcık kovucumuz bitene ve gerçek besinler içeren yiyecekler için can atmaya başlayana ve Glasgow'daki ailelerimize geri dönüp salonlara ve hayatımızın yeni bir yetişkinlik evresine gitmeden önce yüzümüzü gösterene kadar.

Callum'a ilk tanıştığımızda bu çiftlik hakkında her şeyi anlattım ve o da bazı hafta sonları orada tek başına kamp yaptı. Cinsel saldırıya uğradığımdan beri kamp yapmadım, bir çadırın ince malzemesinin sunduğu koruma eksikliğinden ya da bir kulübenin sürekli kilitli olmayan kapısından korktum. Eskiden severdim. Ama ailemin inandığı kadarıyla, hiç de açık hava meraklısı değilim. Bu şekilde yalan söylemek daha kolaydı.

Dikiz aynasından arka koltuktaki Jake'i görebiliyorum, yüzü tabletinin ışığıyla maviye dönmüş. Polly uyuyakalmış, tableti kucağında, hala gevşek parmaklarıyla kavıyor. Çok farklı bir nesil. On sekiz yaşına geldiklerinde hayatlarının nasıl olacağını merak ediyorum. Kamp yapmayı ve elektriksiz kalmayı hâlâ arkadaşlarıyla eğlenceli bir tatil olarak görüp görmeyeceklerini.

İnternet kullanımlarını izlemeye ve kısıtlamaya çalışıyoruz, ancak seyahat günlerinde onları eğlendirmek ve mutlu etmek için tüm kurallar pencereden dışarı çıkıyor. Ebeveyn kontrolleri, ne yaptıklarını izleyen özel uygulamalar kullanıyoruz ve çok daha büyük olana kadar sosyal medyaya girmelerine izin verilmediğini biliyorlar. Ama her şeyi engelleyemem. Her şeyi izleyemem.

Jake'in arkadaşı Tim'in oyun oynamaya geldiği ve tabletin ebeveyn kontrollerini devre dışı bıraktığı son seferde olduğu gibi, sadece bir anlık dikkatsizlik, küçük bir farkındalık eksikliği ve savunmanın çökmesi yeterlidir.

"Tabletinde ne yapıyorsun Jakey? İlgisiz görünmeye çalışarak soruyorum. Şimdi kendimi korkuttum. Ama bir bakıma bütün akşam kaçıp durduğum tehdit yerine başka bir şey için endişeleniyor olmak gerçekten güzel. Bir süreliğine özgür olduğumuzu fark etmek rahatlatıcı.

"Sadece bir şeyler okuyorum," diye mırıldanıyor, ses tonu dikkati dağılmış bir şekilde dokunmaya devam ediyor.

"Nedir bu? Projen mi? Callum emniyet kemerini çekiştiriyor ve Jake'e bakmak için arkasını dönüyor.

Bir suçluluk duygusu hissediyorum. Jake geçtiğimiz ay boyunca arkadaşı Tim ile birlikte dönem sonu için bir proje üzerinde çalışıyordu. Ebeveyn kontrollerinin kaldırılmasıyla ünlenen Tim, ancak bunun onun hakkındaki düşüncelerimi sonsuza dek gölgelemesine izin vermemeye çalışacağım. Sanırım biz tatildayken Jake projesini gelecek hafta teslim edemeyecek.

Ebeveynlerin kariyerleriyle ilgili bir tür araştırma projesiydi ve son birkaç haftadır elinde tabletiyle evin içinde beni takip ediyor, hayatımla ilgili sorular soruyor. Neyse ki saklamaya çalıştığım şeylerin çok derinine inmeyen sorular. Sınıftaki her çocuğun ebeveynlerinin hangi işleri yaptığı, ne okudukları ve oraya ulaşmak için ne gibi deneyimler edindikleri hakkında bilgi topladığını tahmin ettim.

Ben bulaşık makinesini doldururken "Doğum yılınız kaç?" diye sorardı.

Onu ve Polly'yi okula götürürken, "Lisede hangi dersleri okudun?" diye sordu.

Sorular hep ben dikkatimin bir kısmını gerektiren bir işle uğraşırken gelirdi. Birkaç kez Callum'a dışçılık kariyeriyle ilgili sorular sormasını önermişim ama sanırım benim müsait olmam çekici bir faktördü, oysa Callum eve geldiğinde hepimiz patlamış mısırla bir filmin önüne çökmek isterdik, ev ödevlerini unutmuş olurduk. Jake'le oturup bilmek istediği her şeyi bir kerede öğrenmeyi çok isterdim ama sorular ufak tefek ve ara sıra geliyordu ve boş bir on dakikam olduğunda "Projen için bir şey yapman gerekti mi?" diye soruyordum. Jake nazlanıyor ve bir sonraki soru grubunun hazır olmadığına dair bir şeyler mırıldanıyordu.

"Evet, projeydi," diyor Jake, sesi biraz sinirli geliyor. Acaba Callum'un doğum günü gezisini mahvetmemek için hayal kırıklığını gizlemeye mi çalışıyor? Erken yaşlardaki bencilliğin, çocukluktaki bencillığe dönüştüğü o harika yaşta.

Çocukluğu soluyor ve başkalarını düşünmeyi öğreniyor. Bunu izlemek inanılmaz ve gurur duyuyorum.

"Nasıl gidiyor? İlgisiz görünmeye çalışarak soruyorum. "Tim sensiz bitirebilecek mi?

"Ha? Jake sesinde şaşkınlık olduğunu söylüyor. 'Neyi bitirmek? Tim'in herhangi bir şeyle ne ilgisi var?

Ellerim direksiyona yapıştı. Burada doğru olmayan bir şeyler var. Okul projen. Sen ve Tim'in kariyer anketi yapacağınızı sanıyordum. Bir sunum için.'

Jake gülüyor. "Anne, sen bir woo-woo'sun. Dikiz aynasından onu görüyorum, parmağını bir kulağının etrafında döndürüyor. *Çılgınca*. Bunu yapmasından nefret ediyorum ve normalde bunun için onu azarlardım ama bu yanlış anlaşılmanın temeline inmem gerekiyor. "Artık bitti zaten.

"Bekle, peki tüm bu sorular ne hakkındaydı? Okul projen, değil mi?"

"Hayır, meme gibi bir şey. Snap'te bir arkadaşım var-' Az önce kendini suçladığını bildiği için sesi titriyor. Büyüyene kadar sosyal medyaya girmesine izin yok. O da bunu biliyor. "-sohbet," diye bitiriyor, soğukkanlı görünmeye ve tarzını ortaya koymaya çalışarak.

Burada doğru olmayan bir şeyler var. Callum'a bakıyorum ama o beni dinlemiyor, telefonunda gezinmeye devam ediyor. Ve tabii ki o benim gibi alarımda değil. Onun dünyasında her şey normal ve yolunda, ürkek bir eş dışında. Tekrar rahat görünmeye çalışıyorum, Snapchat olayına daha sonra geri dönmek için bir not alıyorum, izniniz olmadan başka hangi platformları kullandığını öğrenmek için. "Ne yani, bana ailenin ne iş yaptığını falan mı söyleyeceksin?"

Jake güler. "Hayır, aptal. Proje dedikleri bir oyun. Yirmi soru soruyorlar ve sonra kim olduğunuzu, adınızın ne olduğunu falan tahmin etmeye çalışıyorlar. Ama bu adam bunun sıkıcı olduğunu ve zor modda yapmamız gerektiğini söyledi.

Ağzım kurudu. "Zor mod nedir? Fısıldıyorum.

"Bu çok aptalca. Jake gözlerini deviriyor ve ben de dikiz aynasından, İskoçya kırsalında ilerlerken kararan gökyüzüne ve inişli çıkışlı tepelere bakmak için camdan dışarı dönmesini izliyorum. "Sadece aptalca bir internet olayı. Başta oynamak istemedim. Artık bitti, her neyse.

"Jake," diyorum, korkumu sesimden uzak tutamayarak.

İç geçiriyor ve dikiz aynasından gözüme takılıyor, elinde tuttuğu tablet yüzünden yüzü hâlâ mosmor. "Annen hakkında sorular soracağım ve sonunda sana annenin kim olduğunu söyleyeceğim" dedi. İnternette bir şeyler tarayıp bana senin kimliğini verebilecekmiş. Tam adın ve diğer şeyler. İnternette bir şeyler bulma konusunda ne kadar iyi olduğunu göstermek için bir tahmin oyunu gibi. Artık bitti zaten. Proje bitti.'

Tiz bir panik çılgılığı kulaklarımı doldururken aynada ona bakıyorum. "Neden yapıldı?"

"Aptalcaydı. Dudağını ısıırıyor, ses tonuma o kadar dikkat etmeme rağmen başının belada olduğunu biliyor. Ama Snapchat kullandığı için başının belada olduğunu düşünüyor, bu kişinin kim olduğu ve ne bulduğu konusunda dehşete düştüğümde değil.

"Jake, proje neden bitti?"

Bir omzunu kaldırıp omuz silkiyor. "Kim olduğunu anladığını söyledi. Ama o bir aptal. Adını falan yanlış yazmış. Bana adının Maeve olduğunu söyledi.'

Görüşüm kararıyor ve direksiyonu sola kırıp yoldan çıkarken bir korna sesi duyuyorum.

Araba sert bankete giriyor ve iki ayağımı da pedallara bastırarak arabayı bugün ikinci kez acil durduruyorum.

Araçlar sağ omzumdan vızıldayarak geçiyor, arabamın kapısına birkaç santim kala. Arkada, Polly uyanıyor ve ağlamaya başlıyor.

"Ne oluyor anne? Jake sızlanıyor. "Bana tabletimi düşürttün.

Callum emniyet kemerini açar ve koltuğunda döner. "İyi misin? Neler oluyor Gilly?" Endişeli ve biraz da kızgın görünüyordu. "Bir şeye mi çarptık?

Nefes alamıyorum. Hiçbirini teselli edemiyorum. Polly'nin feryatları arabanın içinde yankılanıyor.

Bir elimi göğsüme koyuyorum ve boğulmayı başarıyorum: "Kramp. Sadece kramp.

Callum gerçek bir tıp profesyoneli gibi sinirli bakışlarını bir kenara bırakıp hemen beni kontrol ediyor, nemli cildimi hissediyor ve nabzımı ölçüyor. Daha sonra çocukları rahatlatıyor, onlara atıştırmalık bir şeyler veriyor ve ani duruşla ön koltukların altına kayan tabletlerini (merhametle kırılmamış olarak) buluyor.

Boşluğa bakıyorum, nefesim kısa soluklarla geliyor. *Bana adının Maeve olduğunu söylemişti.*

Safeline'dan arayan kişi beni böyle buldu. Oğlum aracılığıyla, Snapchat'te. Ailemizin bir fotoğrafını paylaşmış olmalı ve birisi beni tanımış. Bu her kimse haftalarca - hatta aylarca; Jake'in küçük anket olayının ne zaman başladığını hatırlayamıyorum - Jake'i beslemiş

Bana sorulacak sorular. Kimliğimi ve konumumu doğrulayacak ve geçmişimi ortaya çıkaracak sorular.

Jake'in son birkaç haftadır elinde tabletiyle bana sorduđu soruları dűřünüyorum.

Bana işimi sorduğu günü hatırlıyorum. Yaklaşık on beř farklı işle uğraşıyordum: akşam yemeği fırındaydı ve Polly'nin ertesi gün okuldaki yemek dersi için malzemelere ihtiyacı vardı, bu yüzden mutfakta bir liste hazırlıyorduk, dolaplardan bir şeyler çıkarıyorduk ve yarın dűkkandan almam ve okula geri bırakmam gereken şeylerin ayrı bir listesini yapıyorduk. Ayaklarını yere vuruyor ve her şeyi bırakıp hemen dűkkana gitmemiz konusunda ısrar ediyordu, yemek dersi saat on bire kadar olmamasına rağmen okul gününün başında malzemelere ihtiyacı vardı.

Tüm bunlar olurken Jake yakınlarda geziniyor, yüzünü tabletine gömüyordu. Ev ödevi demişti. Ve yardımına ihtiyacı vardı.

"Anne, senin işin ne?" diye sordu ve ben şimdiden biraz geri adım attığımı hissettim. Evde oturan bir anne olarak hiçbir zaman rahat olamadım. Bunun için doğru kişilik tipi değilim. Sıkılıyorum, sinirleniyorum, kafese kapatılıyorum. Maeve öyle yapardı. Gilly kendini buraya göre şekillendirdi ve bu kafeslenmiş duyguları bastırdı, ta ki bana böyle bir soru sorulana ve her şey dürtülmüş bir çürük gibi yüzeye çıkana kadar.

"Sana, Polly'ye, babama ve evimize göz kulak oluyorum.

Sonra cevabını yazarken bir dakika sessiz kalıyor ve sonra başka bir cevapla geri geliyordu. "Peki ben ve Polly okuldayken sen günlerini nasıl geçiriyorsun?

O sırada Polly elimizde sade un değil, sadece kabartma un olduğunu fark etti ve feryat etmeye başladı.

'Sıkılmıyor musun? Ve yalnız?'

Polly mutfak zeminine yığıldı, kendi kendine kaboran torbayı dűřürdü ve hem kendini hem de döşemeyi unla kapladı.

"Tanrı aşkına," diye fısıldadım nefesimin altında, ona elimi uzatıp pisliğin üzerine basmasına yardım ederken, en kötüsünden kurtulmak ve kıyafetlerinden eve yayılmasını önlemek için onu fıraladım. Onu odadan dışarı çıkardım ve aynı şeyi Jake'e de yapmaya çalıştım ama parmağını ekranın üzerine koymuş, elik gibi kararlı bir bakışla beni izliyordu.

Ev ödeviydi. Bu önemliydi. ocuğumu ertesi gün okula sorularını gösterecek hiçbir şey olmadan gönderemezdim, özellikle de

aktif olarak işini yapmaya çalışırken.

Dolaptan bir faraş ve fırça aldım ve Polly'nin pisliğini süpürmek için ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. 'Gönüllüyüm,' diye omzumun üzerinden attım. "TAMAM MI? Konuşacak birine ihtiyacı olan insanlar için bir yardım hattında gönüllü olarak çalışıyorum.

Safeline dedim mi hatırlamıyorum. O kadar dikkatim dağılmıştı ki, hiç düşünmemiştim. Belki de yaptım.

Belki de onları kendi kapıma kadar götürdüm ve anahtarları onlara verdim.

İyi olduğum konusunda ısrar etsem de Callum sürmeye devam etmeme izin vermiyor. Zihnim o kadar yoğun çalışıyor ki ne geri itiyorum ne de bu aptal sürprizden bahsediyorum. Sadece yan aynamı kontrol ediyorum ve arabanın etrafında dolaşıp yolcu koltuğuna geçmek için kapıyı açıyorum.

Bana bir çikolata buluyor ve sonra bir elini direksiyona, diğerini de kontağa koyuyor. "Kramp nasıl?

İstediğim son şey olmasına rağmen çikolatayı açıp ağzıma götürüyorum. Muhtemelen şekere ihtiyacım var. "Daha iyi. Teşekkür ederim,' diye mırıldanıp bir ısırik alıyorum.

'Uzun zamandır araba kullanıyorsun. Muhtemelen bir molaya ihtiyacın vardı. Boş boş başımı salladım ve çiğnemeye başladım.

Bana bakıyor, gözlerinde sevgi ve endişe var. 'Şimdi, korkarım sürprizi bozmak zorunda kalacaksın. Nereye gidiyoruz?

Terlemeye başlasam da biraz zaman kazanmak için çikolatadan bir ısırik daha alıyorum, sonra gösterge panelindeki telefonumu alıp navigasyondaki haritayı kontrol ediyorum. Parmaklarım ekranda gezinirken titriyor.

Bir karar verme zamanı geldi ve kuzeye doğru yol aldıkça seçeneklerim daraldı. Neredeyse üç saattir yoldayız ve Inverness'i yeni geçtik. Vahşi kamp artık bir seçenek gibi gelmiyor. Şu anki halimle, karanlıkta çadırı kurma, rahat bir gece geçirmek için ihtiyacımız olan her şeyi bulma ve sonra çadırımızın dışındaki ayak seslerini dinlerken dehşet içinde uyanık yatma fikriyle başa çıkamıyorum. İstesem bile Jake'in ifşaatından sonra düşüncelerimi toparlayıp bizi yıllar önce ziyaret ettiğim çiftliğe götürecek kadar iyi olamayacağım. Bu da en az iki saat daha araba sürmek ve yatma saatini geçirmiş iki yorgun çocukla karanlıkta yürüyüş yapmak anlamına geliyor.

Hayır. Gidebileceğimiz tek bir yer var. Ve daha önceki telefon görüşmem sayesinde, bizi bekliyordu.

Karanlık kulübenin önüne geldiğimizde, mideme bir korku hissi yerleşiyor. Yıllar önce Sarah ile birlikte, Maeve olmaktan çıkıp Gilly olma yolculuğumun bir sonraki adımında beni desteklemesi ve sevmesi için ayrıldığımdan beri buraya geri dönmemiştım. Arabadan inip Highlands'in temiz havasına adım atmak bir rüya gibi geliyor. Ya da bir kabus.

Yarı uykulu Polly'yi kollarıma alıp ön kapıya taşırken Jake ve Callum arabayı boşaltıyor, kaslarım korkudan güçsüz düşüyor.

Sokak, burada kaldığım zamanlarda hep olduğu gibi ıssız. Gece sessiz, birkaç mil ötedeki ana yoldan gelen trafik sesi bile sessizliği bozmuyor. Başımızın üstünde yıldızlar parlıyor. Yüzlercesi. Kasaba ve şehirlerden bu kadar uzaktayken gece gökyüzünün ne kadar muhteşem olabileceğini unutmışum.

Daha önce tavan arasındaki kutudan çıkardığım anahtarları karıştırıyorum. Robert'ın anahtarları. Bir an için *Jake*'in daha önce burada, içimde bir cenin olarak bulunduğunu fark ediyorum. Arabaya doğru dönmek, kollarımı ona dolamak ve ona buranın Polly var olmadan ve ben Callum'u tanımadan önce sadece ikimizin paylaştığı bir yer olduğunu söylemek istiyorum.

Ama yapamam. Ailem için bu yazlık sadece anonim bir tatil kiralama sitesinden kiraladığım bir yer. Gerçek kimliğimle yaşasaydım yasal olarak sahip olacağım bir yer değil. Başkaları tatil sitelerinden kiraladığında para kazandığım bir yer değil. Neyse ki bu gece tavan arasında saklandığım yerden Sarah'yı aradığımda, son anda bir iptal olduğunu ve kulübede kalabileceğimizi söyledi

Bu geceden itibaren. Temizlikçilerin gelip burayı bir sonraki rezervasyona hazır hale getirmesi için altı gecemiz var.

Anahtarlar kilidin içinde kolayca dönüyor ve kapıyı kalçamla iterek açıyorum. Yıllar önce burada geçirdiğim ilk gecenin nemli ve küflü hissini hatırlıyorum. Ama havalandırır havalandırmaz nişanlımın, çamaşır deterjanının ve tenindeki sabunun kokusunu aldığımı hatırlıyorum.

Havada bu kır evine özgü bir koku hemen dikkatimi çekiyor. Bunun bir kısmı temiz Highlands havası - rüzgar ve kırlar, odun dumanı ile karışmış. Bir kısmı da evin kendisi, rahatlatıcı, pamuk gibi bir koku. Robert gibi.

Gözlerim yaşlarla doluyor ama hayıflanacak zamanım yok. Robert gitti ve ben buradayım, yeni kocamla birlikte. Bunu sindirmek için yıllarım vardı. Yas tutmak için yıllar. Ama bu gece yeniden taze bir yara gibi hissediyorum, iyileşmemiş bir yara gibi.

İçeri girdim ve koridorun ışığını yaktım.

Her şey eskiden olduğu gibi rahat ve sıcak görünüyor. Robert'ın geride bıraktığı erkeksi dokunuşlara - hasır paspas ve ferforje aydınlatma armatürleri - ek olarak, Sarah'dan geldiğini bildiğim daha kadınsı dokunuşlar da var: William Morris bardak altlıkları, şöminenin üzerinde bir yağ difüzörü, odanın ortasındaki sehpanın üzerinde bir vazo taze çiçek. Sarah buraya büyük özen göstermiş.

Polly'nin ağırlığı altında ağrıyan kollarımla oturma odasından çıkıp merdivenleri tırmanıyorum. Eskiden Robert'ın stüdyosu olan yerin kapısını iterek açıyorum ve bacaklarım altımda bükülüyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve kaslarım tutuluyor.

Robert'ın tabloları eskiden çıplak duvarlara bakacak şekilde üst üste dururdu. Şimdi o duvarlar monte edilmiş tuvalle kaplı, Robert'ın fırça darbeleri neredeyse her boş alanda sergileniyor. Sarah'nın onun sanatıyla ne yaptığını merak etmişim ve şimdi biliyorum: bu evin her yerinde onlar var. Belki oturma odasından geçerken fark etmemiş olabilirim ama bu çok daha küçük odada açıkça görülüyorlar.

Çıplak, boyası dökülmüş döşeme tahtaları gitmiş, yerine yeni, baharlık lacivert bir halı gelmiş. Gıcır gıcır beyaz pamuklu nevresimlerle döşenmiş iki adet ikiz yatak var.

Tökezleyerek yataklardan birine gidip Polly'yi yatırıyorum ve yorganın altına sokuyorum. Göz kapakları titriyor ve hemen yan dönüyor.

Ayağa kalkıyorum, sırtımı dikleştiriyorum ve yorgun kaslarımı gevşetiyorum. Arabada saatlerce gergin oturduktan sonra her yerim ağrıyor. Gözlerim duvarları tarıyor, rahmetli nişanlımın sanat eserlerini inceliyor. Hepsi soyut, cesur renkler ve büyük şekiller. Her biri açıkça bir yer: bir şelale, bir manzara, bir bina. Bazen ufuktaki figürleri ya da bankta oturan bir insanı seçebiliyorsunuz. Çok güzeller.

Hiçbirini yanımda götüremedim ve onları düşünmeyeli yıllar oldu. Onları özlediğimi fark ettim, renkleri ve şekilleri Robert'ın kendisiymiş gibi içime çektim.

Callum'un merdivenleri tırmanan ayak seslerini duyuyorum, arkasında Jake'in pıt pıt sesleri.

Kendimi silkeliyorum, resimlerden uzaklaşıyorum ve bilincimi şimdiki zamana geri getiriyorum. "Buradayım," diye fısıldıyorum, çok yüksek sesle arayıp Polly'yi uyandırmamaya dikkat ederek.

Kapı aralığında dururlar, Callum gözlerini Robert'ın resimlerinde gezdirir. "Vay canına," der, sesinde hayranlık vardır.

Cevap veremiyorum. Hiçbir şey söyleyemiyorum. İki hayatım çarpıştı ve nasıl hesaplayacağımı bilmiyorum.

Callum'u Jake'i yatağına yerleştirirken bırakıyorum ve çantalarımızı kapıdan alıp çift kişilik ikinci yatak odasına götürüyorum. Haftalarca pencereden tepelere bakarak, güzel bir kafesin içinde tutsak gibi ağlayarak uyuduğum odaya. Hemen hemen aynı görünüyor: duvarlar belki yeni bir kat boyanmış, ama yatak aynı konumda ve perdeler parlak İskoç gecelerini ve sabahın erken saatlerinde doğan güneşi kesmek için aynı kalın karartma malzemesi.

Ama bir şey değışti ve ben donup kaldım, gözlerim yatağın üstündeki duvara dikilmişti. Ne yapacağımı bilemiyorum.

Callum'un Jake ile sohbet ettiğini duyuyorum, sesi açık kapıdan alçak bir gümbürtüyle geliyor. Her zaman çocuklar uyumadan önce onlarla oturup sohbet eder, bazen onlara hikâyeler anlatır, bazen de sadece günlerini sorar. Bugün de sohbetlerinden kısa kesitler duyabiliyorum: Jake'in yarın ne yapmak istediğini, tatilini nasıl geçirmek istediğini soruyor.

Ama buna kulak asamıyorum, kulaklarımdaki panik uğultusu yeni boyutlara ulaşırken, ana yatak odasında tökezliyor, felaket gelmeden ve Callum gerçeğı öğrenmeden önce ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum.

Yatağın üstündeki duvarda benim bir resmim asılı.

Callum onlara iyi geceler dileyip odadan çıkarken çocukların kapısının halıya sürtünme sesini duyduğumda gardırobu kapatmayı henüz başarmıştım.

"Burası güzelmiş," diyor yatak odamıza girip etrafa göz gezdirirken. Hayal görüyor olabilirim ama sanırım gözleri yatağın üzerindeki duvarda, az önce tablonun asılı olduğu çıplak alana takılıyor.

Panikle aldığım nefesleri bastırmaya çalışarak başımı sallıyorum ve sanki daha önce hiç burada bulunmamışım gibi odaya göz gezdiriyorum. Callum'un beni resimden tanıyıp tanımayacağını bilmiyorum ama bunu riske atamazdım. Eskiden bendim: şimdi yumuşak olan belirgin bir çene hattı; şimdi kısa ve sarı olan kızıl dalgalı saçlar; şimdi yorgun ve hafifçe perili görünen, içinde bir gülümseme olan parlak, ışıltılı gözler.

Böyle bir tablonun varlığından haberim yoktu. Kesinlikle daha önce hiç görmedim ve Robert'ın bir tane yaptığından bahsettiğini de hatırlamıyorum. Onun için poz vermedim. Ama ressam kesinlikle oydu: Cesur fırça darbelerini ve parlak renklerini tanıdım; yağlıboya tuval üzerinde neredeyse üç boyutlu bir etki yaratıyordu; her zamanki gibi bir manzara ya da bina yerine bir insanı tasvir ederken bile tarzında hafif soyut bir şeyler vardı.

Yıllar önce burada saklandığımda, duvarlara yığıldığı tüm tabloları baktığıma eminim. Bunu fark ederdim. Onu hatırlardım. Hatta muhtemelen saklardım. Sarah, kulübeyi misafirlere hazır hale getirmek için odayı temizlerken bulmuş olmalı.

Bunu saklaması çok hoş. Duvara asması da çok hoş. Acaba kaç tatil misafiri bu tabloya bakıp resimdeki kadını merak etmiştir?

Callum olmaz ama. Bunu görmesine izin veremem. Merak etmesine izin veremem.

"Burayı nasıl buldun?" diye soruyor şimdi, yatağa tırmanıp yanındaki boş yeri okşayarak.

Yatağa onun yanına uzanıyorum ve kulağımı göğsüne dayayarak kalbinin yavaş ve sabit atışını duymak için yanına sokuluyorum. Canlı. Sıcak. Benim kalbim. Saatler sonra ilk kez gerginliğin kaslarımdan çıkmaya başladığını hissedebiliyorum.

Kulübede geçirdiğim zaman her ne kadar sıkıntılı ve mutsuz olsa da, Robert'ın ölümünün ardından saklanırken burada kendimi güvende hissettim. Burası benim için her zaman sığınılacak bir yer oldu ve bugün bunun için minnettarım. Bir an için kendimi güvende hissettim. Ta ki neyden kaçtığımızı hatırlayana kadar.

Gözlerimi kapatıyorum, düşüncelerimi Callum'un sorusuna odaklıyorum. "Son dakikada bir açık vardı ve bunun çok sık rastlanan bir şey olmadığını bildiğim için hemen atladım," diyorum, yalanımdan dolayı kendimi suçlu hissediyorum ama söylediklerimin bir kısmı doğru olduğu için mutluyum: sonuçta son dakikada bir açık *vardı*.

"Bu da aceleyi açıklıyor sanırım?" diye mırıldanıyor saçıma doğru.

Kaskatı kesildim. Bir şeylerin doğru olmadığını biliyor. Beni kandıramayacak kadar zeki. Yine de gerçeği söylemekte direniyorum. Başımı sallıyorum ve belli belirsiz bir onaylama sesi çıkarıyorum ama o cevap vermiyor, daha fazlasını söylememi bekliyor. "Sarah'ya ait.

Aldığı bilgiler karşısında vücudu hareketsiz kalır. "Hâlâ görüştüğünüzü fark etmemiştim.

Omuz silkiyorum. "Bazen. Doğum günleri falan.

"O senin en iyi arkadaşındı, değil mi? Nişanlınla tanışmadan önce bile mi?" "Öyleydi.

Elini kalçama koyuyor ve kot pantolonumun üzerinden sıcaklığını hissedebiliyorum. "Neden artık onu görmüyorsun?

Kollarımı ellerimin üzerine çekiyorum, ona gerçeği, eski hayatımdan kimseyi neden göremediğimi söyleyemediğim için içten içe ırkiliyorum. Ama ona yarı gerçeği söylüyorum. Robert başka koşullarda ölseydi ve ben hala Callum'la evli olsaydım doğru olacak olan şeyi. "Sanırım onu yeni kocamla tanıştırmamanın rahatsız edici olacağını düşündüm.

"Ben artık senin yeni kocan değilim.

Gülüyorum. "Hem de hiç. Aslında bazen düşünmesi bile zor ama Callum'la evlendiğimden üç kat daha uzun süredir evliyim.

Robert'ı tanıyordu. Robert'ın kalbimin asla Callum'a ait olamayacak kadar büyük bir parçasını hâlâ elinde tutuyor olmasından duyduğum suçluluk duygusuyla irkiliyorum.

"Ve Sarah "yeni kocanla" evlenmeni destekliyor muydu?" diye soruyor, gözlerinde eğlenen bir pırıltıyla.

Başımı eğip boyun eğiyorum. "Belki de en iyi arkadaşımın tanışmanın zamanı gelmiştir. 'Eğer yakınlarda yaşıyorsa belki buradayken onu görebiliriz,' diyor,

Ayağa kalkıp geriniyor, böylece gömleği yukarı kalkıyor ve koyu renkli tüylerle kaplı, sıkı bir karın şeridi ortaya çıkıyor. 'Her neyse, seni bilmem ama ben bir kadeh şarap içmek ve alt kattaki o çok rahat görünen kanepeye oturmak istiyorum. Belki ateşi de yakabiliriz.

Callum'u aşağıya kadar takip etmeden önce çocukların odasına gizlice giriyorum ve içeri süzülüyorum, kendimi kaptırmadan önce her bir döşeme tahtasını ağırlığımla dikkatlice deniyorum.

Çocuklar ikiz yataklarında çoktan uykuya dalmışlar, bedenleri yorganın altında kıvrılmış. Burun çekişlerini, düzenli nefes alışlarını duyabiliyorum. Bir an için yanlarına yatmayı, kokularını içime çekmeyi ve kendim de uykuya dalmayı diliyorum.

Jake'in yatağına yaklaşıyorum, pencerenin yanında solda olan. Tabii ki tableti komodinin üzerinde, çocuk korumalı kılıfının içinde hantal bir şekilde şarj oluyor. Sessizce alıp odadan çıkmak için dönüyorum ama kapının yanında duraklıyorum, elim kapı kolunda.

Dolap. İçini görmem lazım.

Bir zamanlar anahtarsız kilitli olan dolap şimdi sorunsuzca açılıyor ve bir zamanlar gıcırdayan menteşeler artık iyi yağlanmış ve pürüzsüz.

Rahatlama ve garip bir hüznle Robert'ın ölen karısının kıyafetlerinin gittiğini, yerlerine temiz beyaz havluların, yedek battaniyelerin ve yastıkların yığıldığını görüyorum. Sarah'nın Elodie'nin eşyalarına ne yaptığını merak ediyorum. Onları askılarından indirip kutulara yığarken ne hissettiğini merak ediyorum. Onları sakladı mı? Merak ediyorum. Yoksa onları bir hayır kurumuna mı verdi? Ya da çöplerin arasına mı attı?

Callum sorarsa burada olmamın bir nedeni olsun diye birkaç havlu alıyorum ve aşağı inmeden önce tableti altına gizleyerek yatağımızın üzerine seriyorum.

Izgaraya çoktan yerleştirilmiş ateşe bir kibrit çaktı ve alevler kütükleri yalayarak daha yükseğe ulaşmaya başladı, ısı şimdiden

odaya yayılıyor. İki kadehi kırmızı şarapla doldurup sehpanın üzerine koydu ve kanepede oturmuş, yüzünde beklenti ve merak dolu bir ifadeyle beni bekliyor.

"Hey," diye fısıldıyorum, çocukların odasına girdikten sonra hâlâ gizlilik modundayım.

Öne doğru eğilip bana bir kadeh şarap uzatıyor ve kadeh kaldırmak istediğini belirtmek için kendi kadehini uzatıyor.

Burada yaşamaya başladığımdan beri yeni olan rahat kanepeye yerleşiyorum ve bir an için ızgaradaki odunların çıtırtısı dışında ses çıkmıyor. Ama havada bir gerginlik var ve Callum'un başka bir yere bakarken bile bana odaklandığını hissedebiliyorum, bakışları odanın içinde geziniyor.

Şarabımı sehpanın üzerine koyup ona dönüyorum.

"İyi misin?" diye soruyor ve ben onun için, onun gibi bir insan olduğu için minnettarlık dalgasıyla doluyorum. "Neler oluyor?" ya da "Neden bu kadar garip davranıyorsun?" diye sormak yerine ilk düşüncesi benim iyiliğim oluyor ve ancak beni kontrol ettikten sonra daha fazla bilgi istiyor. Önce ben, sonra o. Onunla neden evlendiğimi hiç sorgulamadım, ama bu kesinlikle Callum'a aşık olduğumda doğru seçim yaptığımın kanıtı.

Ona yalan söyleyemem. Evliliğimiz boyunca Callum'dan yeterince bilgi sakladım ve şimdi buna bir yenisini ekleyemem. Ayrıca bazen yükü paylaşmak daha iyidir. En azından bir kısmını. Ve ona bundan daha fazla gerçek borçluyum. Kanepede doğrulup yüzümü ona dönüyorum, yanaklarım ısınıyor. "Sana söylemem gereken bir şey var.

Başını sallıyor, yüzünde teslim olmuş bir ifade var. 'Olacağı'nı düşünmüştüm. Bütün akşam garip davranıyordun.'

Gözlerimi kapatıyorum ve nefes alıyorum. Nefesimi yavaşça dışarı veriyorum ve sonra itiraf ediyorum. "Burası Robert'ın kulübesiydi. Ölmeden önce.

Dokunmadığımız halde Callum'un vücudunun sertleştiğini hissedebiliyorum. Odadaki atmosfer değişiyor. Robert'ı hiçbir zaman kıskanmadı, rahmetli nişanlımın hayatımda bir yeri olmasına her zaman izin verdi ama onun gerçekliğiyle de hiçbir zaman yüzleşmedi.

Robert'tan biraz tehdit hissetmesini de anlayabilirim: yanlış yapmayan ölü biriyle rekabet etmek çok zordur. Ve hayatta kalan eş için o kişiyi asla düşemeyeceği bir kaideye oturtmak çok kolaydır. Başlangıçta bundan kısaca bahsetmiştik.

Callum elimi sıkarak, 'Eminim çok hoş bir adamdı,' dedi. 'Onu özlemeye hakkın var. Beni de sevdiğin sürece.

Callum duraksıyor, itirafımın içine işlemesine izin veriyor. Bir dakika sonra, "Adı Robert'tı," diye fısıldadı.

Hareket etmiyorum, az önce ne yaptığının farkına varıyorum. "Bana onun adını hiç söylemedin.

Burada, eskiden sahip olduğum hayata bu kadar yakın olmanın verdiği şoktan olsa gerek, geçmişimin hangi unsurlarını saklamam gerektiğini ve hangileri hakkında açık olabileceğimi unutmama neden oldu. "Fark etmemiştim.

Başını sallıyor ve bana inanmadığını fark ediyorum. İnanmamakta haklı. "Soyadı neydi?

"Ben..." diye kekeliyorum ve kendimi toparlamak için duraklıyorum. Dürüst olmak istiyorum. Ama bunun bir sınırı var. "Sana bunu söyleyemem.

Anlayışla değil ama boyun eğerek başını sallıyor. Ağzı ince bir çizgi halinde, çenesi gergin. Bana kızgın, biliyorum. Haklı olarak.

"Özür dilerim. Keşke daha fazlasını açıklayabilseydim.

Elini dizime koyuyor ve hafifçe sıkıyor. "Tamam," diyor, her hecesinde kafa karışıklığı var. Silkeleniyor ve başka bir açı deniyor. 'Buraya dönmek senin için zor olmalı. Senin için bu kadar zorsa neden burayı seçtin? Ve benim doğum günüm için? Bu garip bir seçim gibi geliyor.

Gözlerimi kapatıyorum, suçluluk gözyaşlarımı tutuyorum. Callum'un doğum günü gezisine ölen nişanlının hayaleti musallat olmamalıydı. *Öldürülen* nişanlının. Bunların hiçbirini düşünmedim ve hiçbirini açıklamak mümkün değil.

"Kalmak zorunda değiliz. Bu sadece... daha uzun bir yolculukta bir duraktı. "Bizim için yedi gece rezerve edildiğini söylemiştin.

'Yedi gece için müsait ama tüm süre boyunca kullanmak zorunda değiliz. Sadece bir sonraki misafir gelene kadar bu kadar süre var.

Bana döndü ve iki elimi birden tuttu. "Sana bir şeyler oluyor, Gilly.

Bakışlarımla buluşmaya çalışıyor ama gözlerinin içine bakamıyorum. Normalde çatışmacı değildir, başkalarının meydan okuyacağı şeyleri olurlarına bırakır. Ama belli ki bir Cuma gecesi tüm ailemi arabaya doldurmak ve onu gelecek haftaki randevularını yeniden ayarlamaya zorlamak sınırlarını zorlamasına neden oldu.

"Bana ne olduğunu söyleyemiyorsun," diyor ve bu bir soru değil. "Belki yakında söylersin?" Duraklıyor ama cevap vermeme beklemiyor. Cevap veremeyeceğimi biliyor.

Boyun eğerek ellerimi bırakıyor ve dönüp ateşe bakıyor. 'Sırların olduğunu biliyorum, Gilly. Aptal değilim.'

Gözlerimi kapatıyorum ve boğazımda yükselen yumruyu yutuyorum. "Aptal olmadığını biliyorum. Ben asla-"

Kanepede öne doğru eğilmiş, sırtı bana dönük bir şekilde ateşe bakıyor. 'Bu bir güven meselesi mi? Bana güvenmemen için sana hiç sebep verdim mi?

Başımı öyle bir sallıyorum ki sanki beynim zangırdıyor. "Asla. Güvenilir ve nazik olmaktan başka bir şey yapmadın. Tüm evliliğimiz boyunca.

Tekrar bana dönüyor, alnı bastırılmış bir duyguyla kırışmış. 'Güvenini hak ediyorum, Gilly. Ve bunu kazanmak için başka ne yapabilirim bilmiyorum. Bütün evliliğimiz boyunca bana açılmanı bekledim. Neden hiç arkadaşın olmadığını, neden ailenden kimseyle görüşmediğini hiç anlamadım. İnsanlar sana yakınlaşmaya çalışırken bile neden kendini sosyal ortamlardan soyutlamayı seçiyorsun? Yalnız bir tip değilsin ama kendini bu kalıba sokmaya zorluyorsun. Yalnız olduğunu ve daha fazlasına ihtiyacın olduğunu söyleyebilirim. Kendini mutlu edemediğini biliyorum. Ve nedenini anlamıyorum.'

Gözlerim yaşla doldu. İyi rol yaptığımı sanıyordum. Onu kandırdığımı sanmıştım. Ama Callum'a yeterince değer vermedim ve onu küçümsedim. O benim hak ettiğimden daha iyi bir koca. "Sana karşı adil davranmadım," diye fısıldıyorum, hâlâ ona bakamıyorum. Izgarada titreyen ateşe bakarken gözlerim yaşlarla doluyor.

Hayal kırıklığı içinde inliyor. Ona hiçbir şey söylemeyeceğimi biliyor. 'Sadece iyi olduğunu söyle. İyi misin?'

Nefesim göğsümde titriyor ve başımı sallıyorum. "Belki de burası Robert'a ait olduğu için öyle görünmüyordumdur. Geri dönmek çok garip.

Sonra bana döndü ve ellerini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. Bir yalvarış. "Benimle kafa bulma, Gilly. Ses tonu sert. Ağzını ince bir çizgi haline getiriyor ve çenesinde bir kas titriyor.

Callum'u kızdırmak için çok şey gerekiyor ama bu sefer başardığımı biliyorum. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama sonra tekrar kapatıyorum. Söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Ona gerçeği söyleyemem ve yalan söylemek de istemiyorum.

Koltuktan kalkıyor ve üst kata açılan kapıya yöneliyor. 'Ben yatmaya gidiyorum. Uzun bir gün oldu.

"Bekle," diye yalvarıyorum, masanın üzerindeki yarı sarhoş şarap bardaklarına acınası bir şekilde işaret ediyorum. Yanımdaki koltukta onun varlığı olmadan üşüyorum ve sanki Callum'un hareketlerini hissediyormuş gibi, ateş ızgarada titriyor ve sönmekle tehdit ediyor. Beni terk etmesini istemiyorum. İçimden bir ses bunun onun erken yatmasından daha fazlası olduğunu söylüyor. Bu onun benden uzaklaşmasının başlangıcı olabilir. Ve işin korkunç tarafı, anlıyorum. Tabii ki benimle olmak istemez.

Yarım bir insanla evli; sırları ve paylaşmayacakları bir gemişı olan, tüm bağlantıları reddeden ve kimsenin yaklaşmasına izin vermeyen biri. Burada onun için ne var?

Bir an için Callum'u başka bir eşle hayal ediyorum. Girişken ve kaygısız biri. Akşam yemeği partilerine ve oyun randevularına ev sahipliği yapan; 'kızlarla' dışarı çıkan ve geç saatlerde eve gelip onu cin kokan dudakları ve boğazında bir kıkırdama ile öpen bir kadın. Saklayacak hiçbir şeyi olmayan biri. O kadınla çok mutlu olurdu. Bir zamanlar olduğum kadınla.

Başını sallıyor ve eli kapı kolunda sıkılaşıyor, kapıyı çekerek açıyor, böylece cereyan ızgaradaki ateşi titretiyor ve sndrmekle tehdit ediyor. "ocuklar yıllardır kampa gitmek istiyor. Nefret ettiğini biliyorum. Sesi soğuk ve teslimiyetiydi; kendimi ne kadar geri çektiğimi, ondan ve evliliğimizden de ne kadar geri ekildiğimi fark ettim. Elini sakallı çenesinde gezdiriyor. 'Belki yarın onları kulübeye götürürüm, sana biraz yalnız zaman veririm. Kafanı toparlaman ve bana gerçeği söyleyip syleyemeyeceğine karar vermen için bir şans.

İtiraz etmiyorum. Sonuçta bu onların güvenliği için mümkün olan en iyi sonuç. Beni burada bırakıp şebekeden ayrılırlarsa güvende olacaklar. Uzak durarak onları korumuş olacağım.

şimdi ciddi ciddi ağlamaya başlıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı szlyor ve omuzlarım bastırılmış hıçkırıklarla titriyor. Kapının klik sesini ve Callum'un ayak seslerini duyuyorum, merdivenleri çıkıp yatağına gidiyor ve beni oturma odasında yalnız bırakıyor.

Bana hiç bu kadar kızmamıştı. Ben ağlarken hiç çekip gitmemişti. Beni hiç terk etmedi - ve bu kamp gezisi de böyle bir şey. Eğer bu kamp gezisinden döndüğünde ona bir şey -herhangi bir şey- söylemeye hazır olmazsam evliliğimizin biteceğini biliyorum.

Uyandıgımda oturma odasının penceresinde duruyordum, vücudum soğuktan titriyordu, elimde bir mutfak bıçağı vardı. Ne kadar zamandır orada durduğumu ya da başka ne yaptığımı bilmiyorum. Bildiğim tek şey uyurgezer olduğum. Tekrar.

Bir noktada uykumda yataktan kalkmış, aşağı inmiş ve mutfaktaki bloktan bir bıçak almış olmalıyım. Bir zamanlar bunun ne anlama geldiğinden, ne yaptığımdan korkarken, şimdi bunun benim hakkımda gerçekten ne anlama geldiğini biliyorum. Uykumda bile ailemi korumaya çalışıyorum. Her zaman tetikteyim. Hiç dinlenmeden.

Genellikle uyurgezerlik nöbetlerime eşlik eden derin uykuya rağmen dün gece pek uyuyamadım, evimizdekinden daha küçük olan çift kişilik yatakta Callum'un kamburlaşmış halinin yanında kaskatı yatıyordum. Nedense uyanık kalmam, Callum ve ailem için nöbet tutmam gerekiyormuş gibi hissettim. Biri benim peşimde ve bu son olduğunda ölü nişanlığının yanında uyanmıştım. Bu yüzden gökyüzü aydınlanmaya başlayana kadar uyanık kaldım, nöbet tuttum. Dinliyordum. Düşündüm. Sonunda, güneş doğarken uykuya dalmış olmalıyım, ancak sabah havasının serinliği pencerenin yanında duran pijamalı bedenime fazla geldiğinde bir başlangıçla uyandım. Uyurken bile tetikteydim.

Şimdi tüm gece yarısı korkularım geri geliyor: Beni terk eder mi? Eğer kamp gezisinden dönerse ve ben hala ona her şeyi anlatmazsam, evliliğimizi bitirir mi? Ve ben bunu test etmek istiyor muyum?

Saatli bir bombaya karşı savaşıyorum ve eğer Safeline aramasının sonundaki o sesin kim olduğunu bulamazsam patlama evliliğim olacak. Ve yıllar önce Robert'ı kimin öldürdüğünü ve suçu bana kimin attığını da. İkisinin bir şekilde bağlantılı olduğunu düşünüyorum. Maeve'i temize çıkarmak ve her şeyi açıklığa kavuşturmak için polise verecek bir bilgiye ihtiyacım var. Callum'a verecek bir şey, böylece beni hala hayatında isteyecek.

Sarsılarak fark ediyorum ki sadece kocamı kaybetme riskiyle karşı karşıya değilim, aynı zamanda geçmişimle ilgili somut bir şey öğrendiği anda çocuklarımı da kaybetme riskiyle karşı karşıyayım. Gizli kimliğimi ifşa etmek için hemen polise gitmese bile Callum riskten kaçınan ve temkinli biri. Daha önce hiç hız cezası bile almamış. Karısının aranan bir suçlu olabileceği fikri, nişanlısını öldürdüğünden şüphelenilen polisten kaçan biri... Benimle aynı odada bir an bile durmazdı. Çocukları da yanına alırdı, benden olabildiğince uzağa.

Hiçbirini bir daha göremeyecektim. Ve sonunda hapse girecektim. Beni kesinlikle ihbar ederdi. Hiç şüphe yok.

Tabii Robert'ı kimin öldürdüğünü bulamazsam, hem de hemen.

Ancak teorilerimi ve korkularımı daha fazla irdelemeye ya da gece gezintilerimde başka neler yapmış olabileceğimi -çocuklarımı korkutup korkutmadığımı ya da kapıyı davetsiz misafirlere açık bırakıp bırakmadığımı düşünmeye fırsat bulamadan, kanımı donduran bir şey görüyorum.

Kulübenin dışında park etmiş bir araba var. Siyah bir SUV, şafağın ilk ışıklarında parıltıyor, her şey mavi renkte ve çiğle yaldızlanmış. Oldukça yeni, camları renkli olduğu için içini göremiyorum.

Uykumda izliyor olmalıydım, gözlerim bakmaktan yapış yapış ve ağrıyordu.

Şimdi uyandım, ağzımda paniğin metalik tadı ve kulaklarımda çınlama ile saatlerce ona bakmaya devam ediyorum.

Callum ve çocukların bensiz kampa gitmeleri konusunda şüphelerim varsa da artık yok. Burada güvende değiller.

Otoyoldaki SUV mu? Dün gece geç saatte geldiğimizde o arabanın orada olduğunu hatırlamıyorum. Sokak boştu, bundan eminim. Şimdi caddenin karşısına, otlarla kaplı bir yolu ve kir bulaşmış camları olan boş görünümlü bir kulübenin önüne park etmiş durumda. Ev boş görünüyor ama araba temiz ve yeni park edilmiş. Ev sahibi kulübenin içinde mi, yoksa arabanın içinde, renkli ön camın arkasında mı gizleniyor?

Buraya kadar takip edildik mi?

Oturup arabayı izliyorum, sokağın karşısındaki evin pencerelerini tarayıp yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol ediyorum. Bir süre hareket olmayınca, kimsenin pusuya yatıp beni izlediğine dair bir belirti olmayınca, paranoyamdan sıyrılıp kaskatı kesilmiş kollarımı gevşetiyorum, bıçağı yerine geri koyuyorum ve sonra kendimi Jake'in tabletine gömüp tüm mesajlaşma servislerini sorguluyorum, oğlumdan benim hakkımda bilgi toplayan bu kişi her kimse ondan bir şeyler bulmaya çalışıyorum.

Snapchat'i, Jake'in muhtemelen bakmayacağımı düşündüğü 'Okul' adlı bir klasörün içinde buluyorum. Gelen kutusuna göz atıyorum, arkadaşlarıyla yaptığı sohbetlerin listesini gözden geçiriyorum: Tim, Chloe, Daniel... hepsi tanıdığım isimler, ta ki TheMagician adında birine rastlayana kadar. Profil resmi baş aşağı duran bir silindir şapka.

Sohbete tıklıyorum ama orada hiçbir şey yok. Tüm mesajlar kaybolmuş. Tabii ya. Hayal kırıklığı içinde gözlerimi kapatıyorum.

Jake'le irtibata geçen kişinin bu olduğunu biliyorum. 'Projeyi' başlatan, oğlumu birkaç hafta boyunca sorgulayan, aslında başından beri kim olduğumu bildikleri halde kimlik ortaya çıkaran bir dedektiflik oyunu oynuyormuş gibi davranan kişi. Sadece nerede olduğumu bilmeleri gerekiyordu. Safeline'da gönüllü olduğumu böyle öğrenmiş olmalılar.

Çocuklara Safeline'da gönüllü olduğumu hiçbir zaman doğrudan söylememiş olsam da, Callum ile aramızda geçen konuşmalara kulak misafiri olduklarından eminim. Bunu çocuklardan gizlemenin gerekli olduğunu düşünmedik ve aslında Callum zamanımı iyi bir amaç için harcadığımı görmelerinin onlar için yararlı olduğunu düşünüyordu. Çalışmıyor olsam da, her zaman çocukların etrafında dönmeyen, faydalı ve üretken bir hayat yaşıyordum. Böylece yardıma ihtiyacı olan insanlarla telefonda konuşmak için dışarı çıktığımı biliyorlardı. Jake'in Safeline'ın adını bilip bilmediğini bilmiyorum ama muhtemelen kararlı bir takipçiye bazı bilgiler verecek kadar çok şey biliyordu. Hayatımın kilit noktalarını anlamaya yetecek kadar.

Ancak takipçi kendi bilgilerini gizlemek için çok daha dikkatli davranmış. TheMagician'ın profil resmine tıklıyorum ve altında İngiltere'ye ait bir telefon numarası olan neredeyse boş bir profil sayfası çıkıyor. Telefon ayarlarımı kurcalıyorum, giden aramalar için kendi cep telefonu numaramı saklıyorum ve sonra numarayı kendi rehberime kopyalayıp kaydet tuşuna basıyorum. Son bir önlem olarak, takip edilemeyeceğimden iki kat emin olmak için numarayı düzenleyip önüne '141' ekliyorum. Sonra nefesimi tutuyorum ve 'ara' tuşuna basıyorum.

Bilgisayarlı bir ses hattan kulağıma dökülüyor. '*Aradığınız numara tanınmıyor. Lütfen kapatın ve tekrar deneyin.*

Nefesimin altında küfrediyorum ve tam tekrar deneyecekken Callum ve çocukların üst katta kıpırdadığını duyuyorum.

Onlar aşağı indiğinde ben oturma odasının penceresinin yanında durmuş, bir yandan içerken bir yandan da arabaya bakıyorum. Jake'in tableti odanın ortasındaki sehpanın üzerinde, her şey kapatılmış ve kapalı. Meraklı bakışlarımın tüm kanıtları dikkatlice gizlenmiş.

Jake ve Polly, Callum'un onu uyandırdıklarında anlatmış olması gereken kamp gezisi hakkında heyecanla bağırarak merdivenlerden aşağıya inerler.

Bir aşağı bir yukarı zıplıyorlar. 'Anne! Kamp yapıyoruz! Çadırda uyuyacağız! Polly çığlık atıyor.

"Yeni mancınığımı alacağım ve birkaç hedef belirleyeceğiz, değil mi baba?" diye soruyor Jake, lastiği çekip bir gözünü kapatarak nişan alma taklidi yaparak.

Bu seyahatle ilgili düşüncelerim dehşet ve minnettarlığın mide bulandırıcı bir bileşimi. Callum benden uzaklaşmak istediği için kırgın ve üzgünüm - ve evliliğimizi bitirmeye kararlı bir şekilde geri döneceğinden korkuyorum - ama aslında bu ideal. Her ne kadar onları yakınımnda tutmak istesem de, benden olabildiğince uzakta daha güvende olacaklar. Ve bu bana düşünmek için zaman veriyor. Bir sonraki hamlemi düşünmek için.

Callum onları odaya kadar takip ediyor, saçları dağınık ve yüzü uykudan şişmiş. Ona doğru koşmak ve kollarımı ona dolamak istiyorum ama yüzü hala sabit; ağzının köşesinde ve kaşlarının arasındaki kırıksıklıklarda öfke, gerginlik ve acı gizleniyor. *Çok üzgünüm*, diye düşünüyorum. O bundan çok daha iyisini hak ediyor.

Beni her zamanki gibi 'Günaydın' diyerek ve yanağıma bir öpücük kondurarak karşılamıyor.

Beni geçip mutfığa girmeden önce ona uzanıyorum. Elim koluna değdiğinde donup kalıyor.

"Acil durumlar için telefonunu al ama çocukların tabletlerini bırak, tamam mı? Dediğimde kaşlarını çatıyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. "Islanmalarını ya da zarar görmelerini istemem," diye açıklıyorum, asıl nedeni atlayarak: Çocuklarımın sapığa nerede olduğumuzu söyleme riskini göze alamam. Kimseye güvenemem, kendi çocuklarıma bile.

Yıkayıp giyindikten sonra çocukların kamp için sırt çantalarını hazırlamalarına ve birkaç günlük yiyeceklerini soğuk bir çantada bir araya getirmelerine yardım ediyorum. Callum evin içinde dolanıyor, eşyaları çantalara tıktırıyor ve benimle göz göze gelmeyi reddediyor.

"Araba olmadan iyi olacak mısın?" diye soruyor, yürüyüş botlarını bağlamak için merdivenlere otururken, koridordaki halının üzerinde küçük kurumuş çamur parçaları bırakıyor.

Soruya şaşırarak başımı salladım. Ama sonra fark ediyorum ki burada ne kadar zamandır ulaşım olmadan yaşadığımı bilmiyorum. Bu evde tek başıma, gidecek bir yolum ve konuşacak kimsem olmadan kalmanın benim için ne kadar normal olacağını bilmiyorum. Beni banliyöde yaşayan, her zaman insanlarla ve gürültüyle çevrili, her zaman bakacak birileri ve yapacak bir şeyleri olan bir eş ve anne olarak tanıyor.

"İyi olacağım," diyorum, saçlarını düzeltmek için uzanıyorum. İrkilerek uzaklaşıyor ve elim tekrar yanıma düşüyor. Onu arabaya kadar takip ediyorum. 'Sessizliğin tadını çıkaracağım. Belki bir kitap okurum.

Callum'a yalan söylemekten nefret ediyorum. Ama araba uzaklaşır uzaklaşmaz yapacağım şeyin Sarah'yı arayıp yardım etmesi için yalvarmak olduğunu biliyorum. Bunu kimin yaptığını bilmem gerek. Katil beni bulmadan önce Robert'ın cinayetini çözmeliyiz. Çocukların sırt çantalarını ve uyku tulumlarını arabanın bagajına yüklüyorum, Callum'un yürüyüş çantasının yanında, dibine çadır bağlanmış. Ağır olacak.

"Çocukların sizin gibi tecrübeli yürüyüşçüler olmadığını unutmayın," diyorum, omzumun üzerinden yolun karşısındaki boş eve bakarak. Hayal mi gördüm, yoksa bir tül perdenin seğirdiğini mi? Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpttırıyorum ama karanlık pencerelerde hiçbir şey yok. Işık yok. Bize bakan bir insan şekli yok. Hiçbir şey yoktu. Ev bomboş. Bir şeyler hayal ediyorum.

Başını iki yana sallayıp bagajı kapatıyor ve geri çekilmemi bekliyor. "Çiftliğe kadar sağlam bir yürüyüş olacak ama çocuklar idare eder," diyor ve onları arabaya götürmek için dönüyor.

Polly'ye sarılıyorum, karmakarışık saçlarına bir öpücük konduruyorum. O arabaya atladı ve ben de Jake'i kendime çektim. "Tabletini bıraktın mı? İlgisizmiş gibi davranarak soruyorum. "Zarar görmesini istemiyorum-

"Evet anne," diyor gözlerini devirerek. 'Oturma odasında şarjda. Eşyalarıma bakma.

Mahremiyet talebine gülümsüyorum, ki bu çok daha büyük bir çocuğun talebine benziyor - sırları ve ailesinden saklayacak şeyleri olan bir ergenin, en büyük tartışması Roblox'ta hakaret ticareti yapmak olan dokuz yaşındaki bir çocuğun değil. Keşke bu talebe saygı duyabilseydim. Ama bu ailemizin güvenliği için. Günlüğünü falan okuyacak değilim ya. Bunu asla yapmam. Bu farklı bir şey.

Jake yolcu koltuğuna tırmanır ve Polly söylenmeye başlar. "Anne! Neden Jake önde oturuyor? Sıra bende olmalı. Ardından gelecek gözyaşlarını ve histeriyi duyabiliyorum, tıpkı ocaktaki su ısıtıcısının ısılk çalmak için çıkardığı alçak ses gibi.

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum, sokağın karşısındaki eve ve dışarıda park etmiş arabaya tekrar bakıyorum. Birbirlerine uymuyorlar. Burada doğal olarak şüpheli bir şey yok, ama kaçırdığım bir şey olmasından korkuyorum. Dikkat etmem gereken bir şey.

Sonunda Callum kulübeden çıkar ve yüzünde yarım bir gülümsemeyle arabanın anahtarlarını sallar. Sevgiyle birleşmiş bir istifa. "Onları bulamadım. El çantandaydılar.'

Özür dilerim. Dün gece geldiğimizde tam bir şaşkınlık içindeydim. Düşünemedim.'

Polly'nin sızlanmaları daha da artarken yanağımı okşuyor.

Arabanın yanında duran ve birbirleriyle boğuşan çocuklara bakarak, "Ben halletsem iyi olacak," dedi. 'Sen içeri gir. Yola çıkmamız birkaç dakika sürebilir.

Kulübenin kapısını arkamdan kapatıp rahat bir nefes almadan önce çocuklara el sallıyorum ve onlara öpücükler gönderiyorum. Benden uzaktalarsa güvendeler.

Tehlikenin dışındalar. Ama kaybedecek zamanım yok.

Jake'in tabletini alıp bir kez daha Snapchat'e tıklamak, TheMagician hakkında başka neler öğrenebileceğimi görmek ve diğer uygulamalara göz atmak niyetiyle oturma odasına dönüyorum. Ama bir zamanlar şarja takılı olduğu sehpa boştu, bağlı olmayan bir şarj kablosu yakındaki prize doğru uzanıyordu.

Jake söz vermesine rağmen almış olmalı. Büyücü'nün ona erişimi var.

Pencerenin dışındaki bir hareket gözüme çarpıyor ve yukarı bakıyorum.

Arabamız hâlâ orada, çocukların ikisi de arka koltukta, Jake'in kafası küçük ekranının üzerine eğilmiş. Ama Callum orada değil.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve parmaklarım pencere pervazını kavlıyor, tırnaklarım beyaz boyayı kazıyor.

Nerede o? Onları bırakmazdı. Savaşmadan olmazdı.

Ama bunu Robert için de söyledim. O savaşırdı. Kendisine saldırılmasına ve öldürülmesine izin vermezdi. Çok canlıydı, çok güçlüydü. Ta ki ona bir şans verilmeyene kadar.

Callum nerede?

Kendimi korkutuyorum ve durmam gerek.

Pencereye doğru eğiliyor, yüzümü cama yaklaştırıyor ve sokağı her iki yönden de izliyorum. Ve orada: sokağın birkaç metre aşağısında, bir posta kutusunun arkasına sıkışmış Callum'u görüyorum, sırtı bize dönük. İçimde bir rahatlama hissediyorum. Kimse onu kaçırmadı ya da öldürmedi. Çocuklarımızı terk etmedi.

Kapıya doğru yürümeye başlıyorum, Jake'in yanına gidip sahtekârlığı için onunla yüzleşmek üzereyken sokaktaki bir hareket beni durup tekrar bakmaya zorluyor. Callum biriyle sohbet ediyordu, posta kutusunun gizlediği bir figür. Callum konuşurken kollarını hareket ettiriyor. Vücut dili rahat; bu tehditkâr bir konuşma değil ve tetikte de değil. Dost canlısı bir insan ve muhtemelen yerel tavsiyeler falan istemiş.

Ama sonra Callum uzanıp figürle tokalaşıyor, boştaki elini dostluk ve samimiyet jestiyle iki elin üzerine koyuyor. Sadece tanıdığınız biriyle yapacağınız türden bir tokalaşma. Minnettar olduğunuz biriyle. Borçlu olduğunuz biriyle.

Uzaklaşıyor ve arabaya dönüyor, yabancıya teşekkür etmek için kolunu kaldırıyor. Ve ben dışarıda yağmurun altında gördüğüm siluetin aynısını görüyorum.

D n oyun alanında  ocuklarım la konu uyordum: uzun boylu, koyu renk ya murluklu, kap  onu yüzüne kadar çekilmiş bir figür.

Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum.

Callum'un içinde çocuklarımın bulunduğu arabaya doğru yürümesini, motoru  alı tırmasını ve uzaklaşmasını çaresizce ve donmuş bir halde izliyorum.

O kişiyi tanıyor.

Ona güvenemem. Ve çocukları aldı.

Tehlikeyi de yanımda getirdim. Callum'a güven olmaz.

Pencereden geri çekilirken panik ve üzüntüden gözlerim yaşıyor ama yeterince hızlı değilim. Yolun ilerisindeki kapüşonlu figürle göz teması kuruyorum ve onlar da beni pencerede görüyorlar.

Donup kaldım.

Birbirimize bakarken zaman durmuş gibi görünüyor, iki vahşi hayvan saldırmak üzere daireler çiziyor. Gözleri keskin, delici. Solgun, sağlıksız görünen bir yüzdeki karanlık delikler. Nefret ve niyet dolu.

Figür hırlayarak üst dudağını kaldırır ve küçük, sivri köpek dişlerini ortaya çıkarır.

Sanki bir aslanın inine girmişim gibi dişlerimin arasından havayı tıslıyorum.

Geri çekiliyorum, ama yolun karşısındaki figürü hâlâ görebiliyorum, kararlı adımlarla ilerliyor, elleri ceplerinde, bakışları kulübeye çevrilmiş. Bana.

Benim için geliyorlar. Callum onları buraya getirdi. Bir hüznü bastırıyorum. İhanet.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve titreyen parmaklarımla tuş takımını açıp 999'u çeviriyorum. Ama yeşil tuşa dokunmadan önce donup kalıyorum.

Polisi arayamam. Bu kadar uzun süre yetkililerle muhatap olmadan yaşamayı başardım ve adımlarım sistemlerinde arattıkları anda Gilly'nin gerçek bir kişi olmadığını, kim bilir nereden, muhtemelen dark web'den alınmış belgelerle sahte bir kimlik olduğunu fark etme riskiyle karşı karşıya kalacağımı biliyorum. Sarah'nın benim için ayarladığı evraklar.

Sarah.

Tuş takımından uzaklaşıyorum ve dün öğleden sonra çatı katındayken telefonuma kaydettiğim kişiye yeni bir kısa mesaj açıyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde bir metin yazıyorum: *SOS*.

Dışarıda, figür hâlâ eve doğru acele etmeden ilerliyor, avını gözleyen bir yırtıcı gibi başı eğik.

Panik içinde oturma odasına baktım. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Bir şeyler ararken ellerim titriyor. Herhangi bir şey. Bir fikir.

Bir kurtarıcı.

Silahım yok. Kendimi savunacak bir şey yok.

Ama bir silaha ihtiyacım olmadığını fark ettim. Gilly olabilirim, yumuşak bir ev kadını ve iki çocuk annesi, ama aynı zamanda Maeve'im: eğitilmiş bir savaşçı. Güçlü ve cesur. Korkusuz çünkü bir zamanlar kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Ya da öyle sanıyordu. Evet, eğitimime devam edemedim ama tecrübeğim hâlâ yerinde.

Önceki paniğimi yutuyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum, kaslarımın canlandığını hissediyorum, savaşmak, korumak, savunmak için hazırlanıyorum.

Cevaplar istiyordum. Hâlâ da istiyorum. Küçük oğlumla kimin konuştuğunu, hayatım ve nerede olduğum hakkında bilgi almak için onu kimin yokladığını bilmek istiyorum. Beni Safeline'da saatlerce, vardiyalar boyunca telefonda kimin rehin tuttuğunu bilmek istiyorum. Maeve olduğumu nereden bildiklerini bilmek istiyorum. Tecavüzümü nasıl bildiklerini. Ve Robert'ı.

Derim karıncalanıyor. Kulübenin ön kapısının diğer tarafında Robert'ın katili olabilir. Bana komplo kuran kişi. Gilly'nin var olma sebebi.

Korkum buharlaşıyor, yerini öfke alıyor.

Ön kapıyı anahtarla açtım. Sokak boştu. Nereye gittiler?

Kıpırdamadan durup sokaktaki diğer evlerin pencerelerini tarıyorum, ta ki karşıdaki arabada bir hareket gözüme çarpana kadar. Bizi buraya kadar takip ettiğinden emin olduğum araba. Bütün gece gözümün üzerinde olduğu, bir şeylerin ters gittiğini bildiğim araba.

Ön kapıyı menteşeleri üzerinde sallanır halde bırakarak koşmaya başladım.

Kendimi arabaya doğru fırlattığımda motor çalışıyor, ellerim sürücü kapısının kolunu tırmalıyor.

Yeterince hızlı değil.

Bir kadın, kapıyı açıp anahtarları kontaktan çekip cebime sokarken yüzünde bir ifade var. Motor durdu.

Uzun ve yüksek sesle çığlık atıyor, belli ki yakındaki evlerin dikkatini çekmeye çalışıyor. Bir saniye içinde, elim ağzını kapatıp sesi boğuyor ve kafatasını bir gümbürtüyle araba koltuğunun başlığına geri itiyor.

"Kapa çenenini," diye tıslıyorum ona, sesimdeki güç ve saldırganlıkla kendimi şok ediyorum.

Mücadele ediyor, ellerimi tutuyor, tırnaklarıyla tırmalıyor, kendini tutuşumdan kurtarmaya çalışıyor. Ama emniyet kemerine bağlı, direksiyon simidine sıkışmış durumda ve göz bebeklerinin büyümesinden paniklediğini görebiliyorum. Benden, benim ondan korktuğumdan daha çok korkuyor. Ve iyi.

Yüzünün elimin altında hareket ettiğini hissediyorum ve dişlerini avucuma geçiremeden geri çekiyorum. Yine çığlık atmıyor.

Omuzlarını iki elimle koltuğa sabitliyorum ve onu yerinde tutmak için bacağının üzerine diz çöküyorum. Sonra sokağın yukarısına ve aşağısına bir göz atıyorum. Hâlâ ıssız. Airbnb'ler ve ikinci evler için şükürler olsun, tatil yerlerimizi meraklı sakinlerden boşaltıyorlar.

"Kimsin sen? Eğilip yüzüne doğru hırlayarak soruyorum. Eskisi kadar güçlü olmasam da ondan daha iriyim. Şimdiden dövüş eğitimim geri geliyor ve onun fizikselliğini değerlendiriyorum, eğer varsa

Yakınlardaki silahları, boyut farkımızı nasıl avantaja çevirebileceğimi. Çok zayıf. Muhtemelen güçlü ama arkasında bir ağırlık yok. "Kocamı nereden tanıyorsun?"

Sorumu duymazdan geliyor ve sadece başını sallıyor. "Benden ne istiyorsun?" diye soruyor, sesi titreyerek.

Sesi tanıdık geliyor ve bir endişe patlaması hissediyorum. Telefondaki ses. O'ydü. Onu tanıyorum.

'İstiyorsan arabayı al. Sadece bana zarar verme. Gözleri etrafta geziniyor, omuzlarındaki ellerimi ve ıssız sokağı görüyor. Bu çaresiz hareket sahte. Bir sonraki hamlesini hesaplıyor.

Şimdi onun sesini şahsen duyduğumda, bunu daha önce de duyduğumu biliyorum, sadece Safeline'da değil. Yüzünü tanıyorum. Sivri bir çene, buz mavisi gözler, kısıtılmış bir ağız... Bu yüzü nereden tanıyorum? Onu gözlerinin etrafındaki ince çizgiler olmadan, belki de farklı saçlarla hayal etmeye çalışıyorum. Tanıdıklık bilincimin sınırlarını zorluyor ama onu bulamıyorum. Henüz çıkaramıyorum. Arabasında güreşirken, ona tutunmaya çalışırken değil. Ama bir kıpırtı var, silik bir anı, bir gölge... geçmişimde gizlenen bir şey.

Onu tekrar koltuğa itiyorum ve başını tekrar koltuk başlığına çarpıyorum. Darbeden irkilerek gözlerini kırptırdı.

"Benim hakkımda bir şeyler bildiğini biliyorum. Neler yapabileceğimi anladığından eminim. Eğer incinmek istemiyorsan, cevap vereceksin. "Kimsin sen?" dedim.

Başını sallıyor ve ben de yüzüne kelepçe vuruyorum. Yaralayacak kadar sert değil, sadece şaşırtmak için.

Bizi buraya kadar takip ettin. Beni Safeline'dan aradınız. Oğlumla irtibata geçtiniz. Seni kocamla konuşurken gördüm. Ne istiyorsunuz?" Dişlerimi sıkarak tekrar sordum.

Benden uzaklaşıyor ve ben de elimi hafifçe gevşetiyorum. Korkmuş ifadesi kayboluyor, yerini çok az bilgiye sahip olduğumu ve bunu ne kadar çaresizce istediğimi fark ettiğinde alaycı bir küçümsemeye bırakıyor. 'Benden aldığın şeyi istiyorum. Bunun ne kadar acı verdiğini bilmeni istiyorum.

Sersemlemiş bir halde, sözleri beynimde yankılanıyor. *Benden aldığın şeyi istiyorum. Ne kadar acı verdiğini bilmeni istiyorum.*

Ne demek istedi? Ben ne aldım? Onun kim olduğunu bilmezsem bu sorulara cevap veremem.

Dikkatimin dağıldığını görüyor - düzenli olarak antrenman ve eğitmenlik yaptığım zamanlarda asla yapmayacağım bir hata - ve bundan faydalanarak beni kabaca itiyor ve nefesimi kesiyor.

Ben fark etmeden emniyet kemerini çıkarmış olmalı. Diğer kapıdan çıkmak için arabanın diğer tarafına geçti.

Koşmaya başlar, ayak sesleri ıssız köy sokağında yankılanır.

O hızlı ama ben her zaman iyi bir sprinter oldum ve nefesimi toplar toplamaz onun peşinden koşuyorum. Kendimi savunmayı bırakmış ve son birkaç yıldır çok az kardiyo yapmış olsam da, beni çevik ve esnek tutan düzenli yoga seanslarım için minnettarım. Bedenim daha yumuşak ve ağır olsa da kaslarım hatırlıyor. Nefesim ciğerlerimde kabarıyor ve bacaklarım yanıyor, ama onun da nefesini duyana kadar ona yetişiyorum, koşarken ciğerlerindeki hırıltıyı.

Park etmiş arabaların etrafından dolanarak kafamı karıştırmaya çalışıyor ama ben ona yetişmeye çalışıyorum.

Köyün sonuna ulaştığında, nerede olduğumu kontrol etmek için dönüyor ve işte o zaman avantajı yakalıyorum: kaldırımında duran postanenin tebeşir tabelasına takılıyor ve onu uçuruyor. Tabelanın üstünde yere çakılıyor ve ben de bir an bile kaybetmeden kendimi tabelanın üzerine atıyorum.

onu yere sabitlemek için üstüne çıktım. Kollarını hızla kavrayıp başının üzerine kaldırıyorum ve hareket edemesin diye göğsümle yüzünü yere bastırıyorum. Üstünde dizlerimin üzerindeyim, ince bilekleri ellerimde. Rakibinizi hareketsiz bırakmak ve orada tutmak için tasarlanmış bir hareket.

"Ne istiyorsun?" Etrafımızı tararken kulağına tıslıyorum. Postanenin içinde hiç hareket yok ve pencereler karanlık. Kapalı. Yaşlı posta müdürü elinde telefonla kapıya doğru koşmuyor. Bizi görececek kimse yok. Polisi arayacak kimse yok.

Kadın cevap vermiyor, sadece sırtındaki ağırlığım ciğerlerindeki havayı iterken inliyor.

Yüzünü kaldırırma daha sert bastırıyorum ve ellerimi bileklerinde sıkıyorum. 'Oğlumla iletişim kuruyormuşsun. Neden? Bizi nasıl buldun?'

Gülüyor ve başını başka yöne çeviriyor, tutuşuma karşı gönülsüzce çekiştiriyor. Yine cevap vermeyi reddedeceğini düşünüyorum ama sonra başını yana çevirip bana bakıyor, gözleri benimkileri yakıyor. "Şöyle diyelim," diye tıslıyor, "senin yemek yapabildiğini hiç bilmiyordum.

Duraksıyorum, ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum.

'Acaba çocuklarınızın okulu *gerçekte* kim olduğunuzu bilseydi sizi kapıdan içeri alır mıydı? Bunun yerine senin kek ve Victoria süngeri satmana izin veriyorlar.

Ve sonra nefesim boğazımda düğümleniyor. Birkaç ay önceki okul kermesi. Pasta tezgahını işletmek için gönüllü olmuştum ve tam son peri *pastasını* satıyordum ki bir fotoğraf makinesinin deklanşör sesini duydum. O anda hiçbir şey düşünmemiştim ama belli ki fotoğraf bir yerlerde yayınlanmış. Çok dikkatli olduğumu sanıyordum. Okul, internette fotoğraf yayınlarken çocukların yüzlerini gizleme konusunda çok başarılı ama belli ki bunu ebeveynlere uygulamıyorlar. Ve birdenbire bu kadın ihtiyacı olan her şeye sahip oldu: nerede yaşadığını ve çocuklarının hangi okula gittiğini biliyordu.

Yerimizi öğrendikten sonra tek ihtiyacı olan şey sosyal medyada şansının yaver gitmesiydi: herkese açık bir Snap ya da 'yakınlarda arama' ve yeterince kararlıysa sonunda bizden birini bulacaktı.

Dişlerini gıcırdatıyor ve altımdaki ağırlığında bir kayma hissediyorum. Aniden, sol kalçası alt bacağıma takılıyor ve elleri hızla yerde kayıyor, bir eli yukarı, diğeri aşağı, ağırlığımı öne doğru atıyor ve dengemi kaybediyorum.

Korkuyla doluyum. Bu hareketi hatırlıyorum ve yıllar önce sınıfta öğretmişim. Yüzüstü yere çakıldığınızda nasıl kaçacağınızı.

Ben cevap veremedim, kancalı bacağını kullanarak beni sırtüstü çeviriyor ve hızla ayağa kalkıp üstüme çıkıyor.

Utanç ve korku üzerime çöktü. On yıl önce buna kanmazdım. Böyle bir saldırıya karşı nasıl korunacağımı çok iyi bilirdim. Ama zaman affetmiyor ve üniversiteden sonraki yıllarda seyahatlerimde öğrendiğim savunma hareketlerinin çoğunu hâlâ biliyor olsam da - birçoğu bilinçaltıma bir dövme gibi kazındı - bazıları aklımda kalmadı.

Kaburgalarım bir tekme atıyor ve bir şeyin çatladığını hissediyorum. Top gibi kıvrılıp kaçıyorum, sırtımı postanenin taş duvarına dayıyorum, organlarımı daha fazla saldırıdan korumak için dizlerimi göğsüme çekiyorum.

Ama saldırı gelmiyor.

Ayağa kalkıp bana bakıyor, yüzünde bir zafer ifadesi var, çünkü başından beri tek istediği beni dövüşte yenmektir. Kukuletası inmiş, kahverengi saçları kazınmış at kuyruğundan kurtulmuş. Yanakları efordan benek benek kızarmış, göğsü her nefeste kabarıyor. Üst dudağında bir ter tabakası var.

Kaldırıma tükürüyor, tükürüğü kanla pembeleşmiş. Düşerken dudağını ısırması olmalı. 'Orası hep senin kör nokta oldu,' diye alay ediyor.

Ve aniden, onun kim olduğunu anladım.

"Ella," diye nefes alıyorum ve bir tekme atarak yüzüme toprak ve çakıl püskürtüyor.

İçgüdüsel olarak, bunun beni daha da savunmasız hale getirdiğini bilmeme rağmen ellerimle yüzümü kapatıyorum. *Dokunuşunu kaybettin*, diye bir ses kafamın içinde söyleniyor.

Ama arabasına doğru koşan ayak seslerini duyuyorum.

Kaçıp gidecek. Cevapsız kalacağım.

Ella Priestley. Arkadaşım olduğunu sanıyordum.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, bir elim yanımda, beni tekmelediği yerde her şeyi bir arada tutuyor. Kaburgalarımındaki acıyla irkiliyorum ama adrenalın sistemimden geçiyor ve onu kovalamaya hazır bir şekilde ilerliyorum.

Robert'la birlikte yaşamaya başlamadan önce, onunla hâlâ çıkıyorken, benim -Maeve'in- kendini savunma sınıfında öğrenci olarak başlamıştı. İlk dersinde bana Ella'nın acil servis hemşiresi olduğunu söylemişti. Hemşireliği seviyordu ama son zamanlarda sarhoş ya da dengesiz hastalarla bir dizi tatsız olay yaşamış, bu da kendini koruyabilmek için daha fazla öz savunma bilincine ihtiyacı olduğunu hissetmesine neden olmuştu. Saldırıya ihtiyacı olmadığını açıkladı. Sadece savunmaya.

İkisini de verdim.

Ella arkadaşım oldu ve öğrenmek istediği tüm hareketleri öğrendikten çok sonra bile derslerime katılmaya devam etti. Onu sosyal ortamlarda görmeye başladım, hatta evime davet ettim ve bir keresinde onu Robert'ın arkadaşlarından biri olan Pablo ile bir barbeküde yarı başarılı bir şekilde eşleştirdim. Bir bakıma Robert'la da arkadaş olmuştu: Robert'ın

Yaklaşan sergiler ve galeri açılışlarına katılarak ücretsiz Prosecco içmek ve resimlere bakmak.

Elbette, Robert'ın ölümünden sonra her şeyi geride bıraktığımda irtibatı kaybetmiştik. Ama zaman zaman onu düşünüyor, iyi olduğunu umuyor ama bunu öğrenmek için ona asla ulaşamayacağımı biliyordum. Ve elbette, ben saklanırken onu televizyonda görmüştüm, suçluluğumu ima ederken ve Robert için adalet talep ederken gözlerinde bir zafer parıltısı vardı.

O zaman neden burada? Neden oğlumla bağlantı kuruyordu? Ne istiyor?

Elimi sıkıca yanıma sabitleyerek peşinden koşuyorum. Kaçmasına izin veremem.

Beni kovaladığımı duyuyor ve omzunun üzerinden geriye bakıp kaldırıma doğru tökezliyor. Arabanın kapısıyla uğraşırken ona biraz yaklaştım. Elleri titriyor. Benden korkuyor.

Ve aniden, yeni bir adrenalin dalgası vuruyor ve yapabileceğimi bildiğimden daha hızlı koşuyorum. Benden korkuyor çünkü neler yapabileceğimi biliyor. Hayatımdaki diğer herkesin aksine, Ella Priestley çıplak ellerimle öldürebileceğimi biliyor. Hızlı olduğumu, iki metre boyunda ve benim iki katım ağırlığında bir adamı hareketsiz bırakabileceğimi biliyor.

Ben sadece Gilly değilim. Ben de Maeve'im. Ve Ella korkmakta haklı.

Ayaklarım kaldırıma vuruyor ve tam arabasının kapısını açarken ona yetişiyorum. İçeri girmeden onu yakalıyorum ve arka kapıya sıkıştırıyorum, hareketlerim akıcı ve pratik. Kemikleri kırmak, diz kapaklarını yerinden çıkarmak için ne kadar baskı gerektiğini biliyorum. Bir boğmadan nasıl kaçılacağını biliyorum. Öldürecek kadar sert bir yumruğun arkasına ağırlığımı koyabilirim. Yıllar önce Singapur'da öğrendiğim ve sınıflarımda aktardığım dersleri hatırlıyorum. Ella gibi öğrencilere. Ella'nın unutmuş olabileceği bu hareketler kemiklerimde yazılı, varlığıma kazınmış durumda.

Ürkütücü bir şekilde sakinim, sanki bizi yukarıdan izliyorum, her şey artan duyularım sayesinde sanki ağır çekimde gerçekleşiyor.

Tavrını değerlendiriyorum ve benden korktuğunu ve tedirgin olduğunu hemen anlıyorum. Üst dudağında boncuk boncuk ter var, seğiriyor ve gözleri her yere kayıyor. Hareketleri hakkında bilinçli ya da bilinçli kararlar veremiyor. Zaten avantajlıyım.

Tutuşuma karşı mücadele ediyor, ama yapacağını tahmin etmiştim ve zaten hazırım, vücut ağırlığım hazır ve onu kavrayışım güvenli.

Onu yaralayabilirim, hatta bayıltabilirim ama cevap istiyorum. Bilincinin yerinde olmasını, ciğerlerinde nefes almasını istiyorum ki niyetini itiraf edebilsin. Onu saramam. Ona çok sert vuramam.

Bunun yerine, bu sefer kendimi karşı saldırıya karşı savunmasız bırakmamaya dikkat ederek onu yere yatırıp sabitliyorum. Şimdi her şey aklıma geldi.

Ve onunla birlikte, Ella'nın daha fazla anısı geliyor.

Düğünümde olması gerekiyordu. Robert ve ben onu davet etmiştik ve sanırım o gün, Robert'ın kanıyla kaplı olarak uyandığım gün, mekanda bekleyen konuklardan biriydi.

Prova yemeğimize katılmış, konuşma yapmam için beni ikna etmişti. Bana bir kart ve bir hediye verdi. O gece Robert yanımdayken onları açtığımı hatırlıyorum, ikimiz de gerçek günden önce birlikte yaptığımız ilk gerçek 'düğün' gibi hissettiğimiz için heyecanlıydık.

Birden, dairemizdeki şöminenin üzerinde duran, yeşil mürekkeple yazılmış 'tebrik' kartını hatırladım. Robert'ın zarfı açtığını ve Ella'nın garip bir şekilde yazılmış mesajı karşısında kendi kendine kıkırdadığını hatırlıyorum:

Robert kartı elinde tutarak yüksek sesle 'Ölüm sizi ayırana kadar' diye okudu. "Neredeyse bir tehdide benziyor," demişti, hediye açtığımızda ve ince bilenmiş Sabatier mutfak bıçağı setini bulduğumuzda daha da çok gülmüştü. O zamanlar bu eğlenceli bir yan yanalıktı, gülüp geçebileceğimiz ve dünyayı biraz karanlık yorumlamamıza bağlayabileceğimiz bir şeydi.

"Sence bize bir şey mi söylemeye çalışıyor? Robert şaka yaptı.

Ben de gülmüştüm. Şimdi, ıssız sokağın ortasında Ella'ya bakarken, kahkahalar bir ömür boyu uzakta gibi geliyor, şimdi ne kadar haklı olduğunu biliyorum.

Önceki sakinliğim paramparça oldu ve kafa karışıklığı ve acı dolu bir dünyaya fırlatıldım.

Ella o gece konuşmamı yapmadan önce bana bir kadeh şampanya ve portakal suyu uzatmıştı. İçimde filizlenen minik bebeği, benim ve Robert'ın sırrını bildiğim için kendime izin verdiğim tek kadeh. Alkolün meyve suyuyla seyreltiğini varsayarak hepsini içmiştim. Kısa bir süre sonra eve gittim ve hayatımın en derin uykusuna daldım, o kadar derin ki nişanlığımın cinayeti bile beni uyandıramadı. Bana ilaç vermişti, tadını portakal suyuyla gizlemişti ve sonra Robert'ın katili o Sabatier bıçaklarından birini kullanmıştı, şimdi hatırlıyorum, kanım donuyor. Cinayet silahı Ella'nın düğün hediyesiydi.

O yeşil tonlu 'ölüm sizi ayırana dek' birlikte uzun ve mutlu bir yaşam için umut dolu bir dilek değildi. Bu bir tehdit ve sözdü.

Ella dikkatimin dağılmasından yararlanarak hızla hareket ediyor. Başımın yan tarafında kör edici bir darbe hissediyorum ve Ella ona öğrettiğim bir hareketi kullanırken kulaklarımda bir çınlama duyuyorum: kulak zarını yaralamak ve saldırganı şaşırtmak için tasarlanmış bir darbe.

Sonra üstüme çıktı, elleri boynuma dolandı.

Parmak uçlarının şahdamarıma bastırıp solunum yolumu kestiğini hissettiğimde gözlerimi kapatıyorum ve neredeyse Ella'nın ellerindeki kaderime razı oluyorum. Eğer artık kendimi savunamayacaksam, hayatta kalmayı hak ediyor muyum?

Ciğerlerim kabarıyor, ağrıyan göbeğime hava çekmeye çalışıyor ama başaramıyorum. Görüşümün kenarları kararmaya başlıyor.

"Neden?" diye mırıldanıyorum ciğerlerimdeki son nefesle birlikte. Ve bu düşünce beni bir kez daha harekete geçiriyor, şimdiki zamana geri sürüklüyor. Çünkü hala cevaplara ihtiyacım var; duymak için yıllarca beklediğim cevaplara. Bu kulübede tek başıma geçirdiğim o haftalar, Robert'ın yasını tuttuğum ve polisin kapıyı çalıp beni bir katil olarak gözaltına almak üzere olmasından korktuğum o haftalar. Ve sonra Maeve'i bırakıp Gilly olarak yeniden başladığım, bunun neden başıma geldiğini hala bilmediğim yıllar. Çocuklarım gerçek beni hiç tanımadı. Kocam adımı bile bilmiyor. Ailem bana ne olduğunu ve iyi olup olmadığımı bile bilmeden öldü. Bunu bir hiç uğruna yaşamış olamazlar. Nedenini bilmem gerek.

Kafamın içinde koçumun sesini duyuyorum, Singapur'daki kendini savunma akademisinde yaptığı gibi bana bağıyor. *Rakibine odaklan. Diğer her şeyi görmezden gel. Şu anda senin üstünde olması dövüşü kazandığı anlamına gelmez. Yaptığı her hareket bir fırsattır. Değerlendirin.*

Hâlâ üstümde, elleri boğazıma sarılmış ve kalçaları kollarımı iki yanıma sıkıştırmış durumda. Vücudumu kasıp kavrayışından kurtulmaya çalışıyorum ve bu süreçte ellerimi serbest bırakmayı başarıyorum.

Hareketlerim onun dengesini bozuyor ve kendini sabitlemek için boynumu bırakıyor. Zorlanan ciğerlerime hava çekiyorum. Görüşüm netleşiyor ve onu başımın üzerinde öne doğru iterek tekrar kıpırdanıyorum. Ellerimi o yakalayamadan yanlara doğru fırlatıyorum, kollarımı kalçalarına doluyorum ve kafatasımı korumak için başımı karnına sokuyorum. Bir kütüğün altındaki küçük bir tespih böceği gibi onun altında kıvrılmıştım. Sert kabuk. Sert dış görünüş.

Ağırlığını geri vermeye çalıştığında, kolumu onunkinin üzerinden geçirene kadar vücuduna tırmanıyorum. Ne yaptığının farkında değil ve aniden ayaklarımı dikip bizi ters çevirebiliyorum ve onun üstündeyim, kolları bir kez daha yere yapışmış durumda.

"Neden?" diye bağıyorum yüzüne, sesim etrafımızdaki duvarlarda yankılanıyor. Tükürüğümünden bir parça yanağına geldi ve irkilerek yüzünü başka tarafa çevirdi. 'Robert'ı sen öldürdün. Bana komplo kurdun. Oğlumun peşine düştün. Neden?

Yüzünden bir ifade geçiyor, neredeyse eğleniyor. Bundan zevk aldığını fark ettim. Benim gibi o da yıllardır bu yüzleşmeyi bekliyordu. Düşün günümünden beri beni aradığından şüpheleniyorum.

Daha önceki sözlerini hatırlıyorum. "Senden ne aldım?"

Yüz ifadesi değişiyor, eğlence kaybolup yerini alay ve nefrete bırakıyor. Benden nefret ediyor. Şu anda ellerini bıraksam beni öldürmeye çalışacağını biliyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Kavrayışımı sıkılaştırıyorum, bileklerini yere sürüyorum ve ağırlığım altında kemiklerinin gıcırdadığını hissediyorum.

"Geleceğim," diye tükürüyor. 'Bütün hayatım. Ben de seninkini aldım.

Buz mavisi gözlerine bakıyorum, oradaki nefret beni delip geçiyor. Ama Ella'nın benden neden bu kadar nefret etmesi gerektiği konusunda hâlâ bir fikrim yok. Biz arkadaşlık. O benim öğrencimdi. Başka bir şey değildi. Ona hiçbir şey yapmadım. Neden nişanlımı öldürsün ki? Cinayeti üzerime mi yıktı? On yıl sonra peşime düşsün? "Anlamıyorum," diyorum.

Tüm vücudu geriliyor ve ondan dalga dalga yayılan öfke ve nefreti hissediyorum. İçgüdülerim bana bu kişinin tehlikeli olduğunu, bırakıp kaçmamı, olabildiğince uzağa kaçmamı söylüyor. Ama onun kararlılığını görebiliyorum. Artık beni bulduğuna göre gitmeme asla izin vermeyecek. Ya da ailemi. Güvende değiliz ve nedenini bilmem gerekiyor, bu yüzden elimi sıkıyorum ve cevabımı bekliyorum.

Bir, iki kez nefes alıp veriyor, cevabımı vermeden önce acele etmiyor.

"Çünkü" diyor, sesi duygusallıktan titriyor. 'Masum bir adamın hayatını mahvettin. Ve sonra adalet kapıyı çaldığında gölgelerin içine doğru kayarak kaçtın. Bunu bir daha yanına bırakmayacağım.

Masum bir adamın hayatı. Farkına varıyorum. Boğazımda bir safra gibi yükselen alaycı ifadeyi güçlkle bastırabiliyorum.

Onun sanık sandalyesinde oturduğunu, yüzünde hiçbir ifade olmadan jüriye baktığını hatırlıyorum. Jüriye, önünde koca bir hayat olan, gelecek vaat eden genç bir adam gibi görünüyordu. Yandan ayrılmış, tarak izleri hala o sabahtan kalma yeni ve keskin saç kesimi. Yepyeni, ince kesim gri takım elbise, beyaz gömlek, siyah kravat.

Onu gördüğümde tüm vücudum geri çekildi. Kıpırdadığı tek an ben kürsüye çıktığımda oldu, o zaman da boş ifadesi değişti. Bir an için kalkan bir perde gibi, aniden dudaklarında bir alay belirdi. Ve sonra, ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde, tekrar kayboldu ve yerini bir kez daha boş, tarafsız yüzüne bıraktı. Başka kimse göremeden.

Simon Adam-Todd. Bu onunla ilgili. Tecavüzcüm. Bana saldıran ve bundan paçayı sıyıran adam. O gün mahkeme salonundan elini kolunu sallayarak çıktı ve bana karşı işlediği suç için hiçbir zaman hapis yatmadı. Ve nedense Ella daha sonra başına gelenlerden benim sorumlu olduğumu düşünüyor. İntiharından.

İnanamamaktan dilsizleşmiş bir halde başımı sallıyorum. "Hayatımı mahvetti," diye nefes alıyorum, sesimden inançsızlık damlıyor.

Gözleri vahşi ve nefret dolu. 'Hayatın bana mükemmel görünüyordu. Yakışıklı nişanlın, kendi işini yürütmen, küçük güzel bir dairen. Hayatı mahvolan tek kişi onunkiydi. Onu sen öldürdün. Arkasına yaslandı ve kendimi tutmama rağmen yüzüme tükürmeyi başardı.

Tükürük topağı yanağıma sıçrayıp yüzümden aşağı damlarken geri çekiliyorum. Ellerim onun üzerinde, onu tutuyor; silemiyorum ve sümüksü hisle ürperiyorum.

"Kendini öldürdü," diyorum sesim titreyerek, kendimi durduramadan. Yemi yuttuğum, onun sözlerinin beni etkilemesine izin verdiğimi gösterdiğim için zihinsel olarak kendimi tekmeliyorum. Boğazımda öfke kabarıyor ve sonraki kelimelerim öfkeyle çakıllı: 'O adam bana tecavüz etti. Jüri ne karar verirse versin, ben gerçeği biliyorum. Sen kim oluyorsun da gerçekte ne olduğuna karar veriyorsun? Ben oradaydım. Benim başıma geldi. Benim bedenimdi. Benim hayatımdı. Başına gelen *her şey - her şey* - kendi kararlarının ve eylemlerinin bir sonucuydu. Benim değil.'

Bunu düşünmek için yıllarım vardı. Ve düşündüm. Simon'ın suçlu olduğunu ve sonuçları ne olursa olsun onu ihbar ederek ve suç duyurusunda bulunarak doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Belki de o partiden birkaç gün sonra polis kapısını çalmasaydı daha fazla kadına tecavüz etmeye devam edecekti. Belki de bu tek seferlik bir şey değildi. Belki eylemlerim başka kadınları korudu. Eminim masum olduğuna inanıyordu. Ve eminim ki mahkemenin 'kanıtlanmadı' kararı onun bu masumiyet inancını pekiştirmiştir. Ayrıca birçok arkadaşının ve ailesinin de onun masum olduğuna inandığından eminim.

Ve daha sonra olacıklardan beni sorumlu tuttu.

Ella'nın yüzüne bakıyorum, ne istediğini, hayatımın o dönemiyle bağlantısını çözmeye çalışıyorum. Onu üniversitedeyken tanıdığımı hatırlamıyorum. Onu o zamandan hatırlamıyorum. Sadece daha sonra, kendini savunma derslerimden birine girdiğinde ve saldırganlara karşı desteğe ihtiyacı olduğunu beyan ettiğinde. Simon gibi adamlara karşı.

Sonra aklıma kanımı d o n d u r a n bir düşünce geldi. Evet, polise gitmemiş olsaydım Simon hâlâ hayatta olacaktı. Robert da öyle. İhbarda bulunmak üzere polise gittiğim o gün, nasıl bir kelebek etkisi yaratacağımı asla t a h m i n edemezdin. O gün verdiğim kararın tsunamiye yol açacak kanat çırpışı olduğunu

O sırada henüz tanışmadığım bir adamın cinayeti.

Ella, *adalet kapıyı çaldığında gölgelerin arasına kaçtığını* söyledi.

Suçlanmaktan kaçınmak için kimliğimi değiştirdiğim zamandan bahsediyordu, bir sarsıntıyla fark ettim. Göğsümde bir öfke parıltısı belirliyor ve yüz ifadesi acıyla buruşana kadar bileklerini sıkıyorum.

Tükürükle nemlenmiş yanağımda nefesini hissedene kadar yüzüne doğru eğildim. "Adalet mi? Kulağına doğru tısladım. "Robert'ı öldürmenin adalet olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hiç düşünmeden başımı omzuma doğru götürüp yanağımdaki tükürüğü silmeye çalışıyorum.

"Öyle olmalıydı," diye hırlıyor ve bir kez daha dikkatsizliğimden yararlanarak beni üzerinden itip ayağa fırlıyor. Kaçmaya çalışıyor ama ben onu çabucak yakalayıp kafasına bir darbe indiriyorum ve yere yığılıyor.

Bu yeterli değildi. Robert'ı öldürmek Ella için yeterli değildi, bilmediğim bir nedenden dolayı. Ama bunun bir önemi yok.

İstesem onu öldürebileceğimi bilerek başında duruyorum. Ama ben bir katil değilim. Robert ve Simon'ın ölümlerinden yeterince sorumlu hissediyorum, listeme kasıtlı bir ölüm eklemeden.

Öyle olmalıydı. Adalet. Hâlâ kendi adalet anlayışının peşinde. Ve kanım donuyor.

Benim için burada olmadığını fark ettim. Ailemi istiyor. Ailemi öldürecek. Adalet olarak gördüğü şey bu.

Ella, intikam, adımı temize çıkarmak... ya da kocam ve çocuklarım dışında hiçbir şey umurumda değil; onlara ulaşmam gerekiyor.

Kaburgalarına hızlı bir tekme atıyorum, birkaç dakika önce benimkini tekmelediği yere, kaburgalarının ayağımın altında çatladığını hissediyorum. Ve sonra koşuyorum.

Arabası hâlâ caddede, kapısı aralık ve anahtarları cebimde. Sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırıyorum, tam o sırada dikiz aynasından onu görüyorum, postaneden caddeye doğru koşuyor.

Ben uzaklaşırken tekerlekler onun yüzüne çakıl püskürtüyor, köyden çıkıp tepelere doğru hızla ilerliyor, ben sürdükçe aynadan köyün giderek küçülmesini izliyorum, ta ki yol bir tepenin etrafından dolanıp bir vadiye girene ve artık onu göremeyene kadar.

Ella'dan kilometrelerce uzakta olduğum için kalbim nihayet biraz yavaşlıyor, hiçliğin ortasındaki bir benzin istasyonunda durup depoyu dolduruyorum, benzin, su ve peynirli sandviçin parasını ödemek için kartımı kart okuyucuya dokundururken kasanın arkasındaki kadın sohbet etmeye çalıştığında başımı eğiyor ve çok fazla meşgul olmuyorum. Sorularını mümkün olduğunca unutulabilir olmaya çalışarak sessiz tek hecelerle yanıtlıyorum: evet, tatildeyim. Evet, havanın iyi olmasından memnunum. Hayır, henüz tatarcıklar tarafından ısırılmadım. Evet, biraz kovucu alacağım, teşekkürler.

Unutulabilir olmakta iyiyimdir. Yıllarca pratik yaptım.

Benzin istasyonunda birkaç müşteri daha var: Motosikletlerinin yanında, deri kıyafetleriyle duran ve kahvelerini yudumlarken sohbet eden birkaç motorcu; sarı Lamborghini'siyle, muhtemelen virajlı yollardan yararlanmak için kuzeye çıkmış bir süper araba sürücüsü ve kocaman sırt çantasıyla, sanki tek yiyeceği buymuş gibi ağzına Snickers tıktıran bir yürüyüşçü

Günlerdir bu kadar içmemişti. Kimseyle göz teması kurmuyorum, tuvaleti kullanıyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde çalıntı arabama dönüyorum.

Acaba Ella arabasının kaybolduğunu bildirdi mi? Acaba beni arayan var mı?

Bulunmadan önce aileme ulaşmalıyım. Hiçbir şey beni durdurmadan önce. Callum'u uyarmalıyım.

Callum.

Sürücü koltuğuna geri döndüğümde midem bulanıyor. Callum çocuklarla ayrılmadan önce sokakta Ella ile konuşuyordu. Bunun ne anlama gelebileceğini düşünecek zamanım olmadı ama arabayı Highlands'in dolambaçlı yollarında, sinyal bulmaya çalışan radyonun cızırtısından başka bir şey olmadan yönlendirmek, şimdi üzerinde düşünecek zamanım olduğu anlamına geliyor.

Callum Ella'yı tanıyor. Gördüğüm o el sıkışma bir dostluk, bir anlayıştı. Bir değiş tokuş ya da bir anlaşma. Bu sadece Callum'un sokakta karşılaşp kısa bir süre sohbet ettiği biri değildi.

Araba kullanırken olasılıkları gözden geçirirken kalbim acıyla sızlıyor.

Bana bir şekilde ihanet etti, bu kadarı doğru olmalı. Başından beri Ella'nın planının bir parçası mıydı? Açıkça görülüyor ki uzun bir oyun oynamaya istekli, aylarca derslerime katıldı ve nişanlımı en acı anımda elimden alabilmek için bir arkadaşlık kurdu; Safeline'ı haftalar boyunca sırf bir kedinin fareyi öldürmeden önce onunla oynadığı gibi benimle oynamak için aradı. Ella aradığı adaleti elde etmek için acele etmiyordu. Belki Callum da öyledir. Tüm evliliğimiz bir yalan mıydı? Onun için mi çalışıyordu?

Yoksa onunla yakın zamanda tanıştı ve hayatına sızmayı mı başardı? Varlığını gizli tutmak için bir neden olmadıkça yeni bir arkadaştan bahsederdi. Belki de bir ilişkiydi.

Kaslarım kasılıyor, bedenim bu düşünceye içgüdüsel olarak tepki veriyor. Ama zihnim bu konuda net. Bir ilişki değil. Callum değil. O yapmaz. Yapamaz. O kararlı ve dürüsttür. Gizlice dolaşmaz, bana böyle ihanet etmez.

Ama o Ella'yı tanıyor, diye başka bir ses yükseliyor zihnimde. Sana ihanet etti. Tek soru ne ölçüde olduğu.

Ne kadarını biliyor? Acaba geçmişimi, Maeve'i, Robert'ı hep biliyor muydu?

Ama eğer ilişkimizin başından beri gerçeğimi biliyorsa, bu Ella'nın da bildiği anlamına gelirdi. Ve eğer hem nerede olduğum hem de kimliğim

Neden biri ya da ikisi birden beni polise teslim etmesin ki? Yani hayır, geçmişimi her zaman bildiğini sanmıyorum. Ama yakın zamanda bir noktada - belki de Ella'nın Safeline'ı aramaya başladığı sıralarda - Jake'in yanı sıra Callum aracılığıyla aileme de sızmış olmalı. Belki de Callum'la iş vasıtasıyla temasa geçip arkadaşlık kisvesi altında hayatına girmiştir. Ya da belki de eski bir arkadaşım gibi davranarak onu bir şekilde tanıdığımı inandırdı.

Bunu öğrenmemin tek yolu Callum'a ulaşip ona sormak. Cevap alamazsam da en azından çocuklarla birlikte olacağım. Şu anda tek önceliğim Jake ve Polly. Onları güvenli bir yere götürmek, ne olursa olsun yanımda tutmak. Gerekirse onları babalarından ayırırım.

Parmaklarım direksiyonu eklemlerim beyazlaşana kadar kavrarken, ana yoldan sapıp arabayı bırakacağım ve kamp alanlarına doğru yürüyüşe başlayacağım yere giden bir dizi tek şeritli yoldan aşağı iniyorum.

Ya çiftlikte değillerse? Ya benim yıllar önce yaptığım gibi onları alıp hayatımdan kaybolduysa? Belki de tokalaşma bununla ilgiliydi: Ella bir şekilde onu çocuklarla birlikte gitmeye, ortadan kaybolmaya ikna etmişti.

Belki de biz konuşurken havaalanındadırlar, uçağa binmek ve ülkeyi terk etmek için sıraya girmişlerdir.

Gözlerim yaşardı. Daha önce her şeyimi kaybettim. Bunu tekrar yapamam. Bunu tekrar yaşayamam. Bir aşkı kaybetmek bir şeydir, ama çocuklarımı kaybetmek yaşayamayacağım bir cehennemdir.

Arabadan kulübeye kadar olan yürüyüşüm hayatımın en uzun yürüyüşü oldu, taşlı patikalar ve bataklık yollar boyunca tökezleyerek ilerledim. Ella'nın beni tekmelediği kaburgalarım hala ağrıyor ve elimi kaldırıp yan tarafıma bastırduğimde keskin bir ağrı karnımda dolaşıyor. Çocuklarımın kahkahalarını ve bağırışlarını duymayı umarak her köşeyi dönüyorum ama geniş tepeler, koyun sesleri ve kulaklarımda uğuldayan rüzgârdan başka bir şey yok.

Bir noktada yanlış bir dönüş yapıyorum, patika yerine bir koyun izini takip ediyorum ve hatamı fark ettiğimde geri dönüp adımlarımı tekrar takip etmek zorunda kalıyorum. Bunun bana çocuklarıma ulaşmak için çok ihtiyacım olan bir saatten fazla zamana mal olduğunu fark ettiğimde hayal kırıklığından gözlerim yaşıyor.

İskoçya'da günler bir parmak tıklaması kadar hızlı değişebilirken, sıcak güneş ışığından bir anda şiddetli yağmur ve sise dönüşebilirken, havanın ılıman olmasına minnettarım. Zemin, yürüyüş botlarımda altında nemli ve yumuşak, uzun otların arasında ilerlerken pantolonumu nemli bırakıyor, adımlarıma dikkat etmezsem botlarım çamura batıyor.

Yürürken benzin istasyonundan aldığım peynirli sandviçin bir kısmını yutmaya çalışıyorum ama ağzımda macuna dönüşüyor ve bir bardak su bile işe yaramıyor. Onu kuşlar için bir karaçalı çalılığına atıyorum ve düşüncelerim oraya vardığımda ne bulacağım korkusuyla dolup taşarken yoluma devam ediyorum.

Güneş göz hizamda geziniyor ve bir vadinin dibine sıkışmış, arkasında vadiden kıvrıla kıvrıla geçen bir nehir ve uzakta deniz bulunan kulübenin arduvaz çatısını gördüğümde retinalarımı yakıyor. Küçük bir yer.

Taş duvarların ortasındaki bir kapının her iki yanında iki küçük penceresi olan kulübe. Başlangıçta tek bir çiftlik işçisinin hayvanlarını otlatırken uyuması için basit bir barınak olarak inşa edilmiş bir bina. Modern bir insanın yaşaması için yeterince büyük değil, bu yüzden şimdi barınak arayan kampçılar ve keşfederken devasa çantalarını dinlendirecekleri bir yer için yeniden tasarlandı.

Dik tepeden kulübeye doğru inerken pencerelerin karanlık olduğunu ve ıssız görüldüğünü fark ettim. Ailemin orada olmayacağını hiç düşünmemiştim.

Hayal kırıklığı ve korkudan gözyaşlarımı yutuyorum, adımlarım koşuya dönüşürken nefesim boğazımda düğümleniyor, diz boyu çimler bacaklarımı kamçılıyor.

Neredeler?

Gerçekler ruhuma işliyor. Callum'un ihaneti tahmin ettiğimden daha derindi.

Çocukları aldı. Bütün bu yolculuk bir hiç uğrunaydı.

Burada olmak zorundalar. Burada olmalılar. Kelimeleri nefesimin altında tekrarlıyorum, hedefime ulaşmak için çabalarken yumruklarım yanlarımda sıkılı.

Nehri geçiyorum, basamaklı taşlardan atlayarak geçerken suları hızla akıyor ve sonra kıyıdan tırmanarak kulübeye arkadan yaklaşıyorum. Ön tarafında iki pencere ve bir kapı bulunan kulübenin arka duvarı taştan ve penceresiz. İçerisi karanlık ve pis olmalı, doğal ışık çok az. Elektrik yok. Akan su yok.

Kapı kilitli değil ve nefesimi tutarak itip açıyorum. Oda boştu.

Dizlerimin bağı çözülüyor ve çaresizlik içinde çıplak ahşap döşemeye çöküyorum. Neredeler?

Hava rutubet ve boş ve soğuk olan şöminenin külleri kokuyor. Ama şaşırtıcı derecede temiz ve rahat. Pencerenin yanında büyük, temizlenmiş ahşap bir masa ve diğer uçta da kampçıların uyku tulumlarını koyabilecekleri yükseltilmiş ahşap bir platform var. Basit ama kuru ve muhtemelen İskoç havasının en vahşi olduğu zamanlarda çadırdan uyumaktan daha iyi. Callum'un onları neden buraya getirdiğini anlıyorum. *Eğer* Callum onları buraya getirdiyse.

Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum.

Onları burada bulacağımdan o kadar emindim ki. Bir sonraki adımımın Callum'la konuşmak, her şeyi itiraf etmek olacağından o kadar emindim ki. Ona bana neden ihanet ettiğini sormak. Yardımını ve ona tüm gerçeği söylemediğim için beni affetmesini dilemek.

Arabadan kilometrelerce uzaktayım ve pencereden ufka baktığımda güneşin önümüzdeki bir saat içinde batacağını görebiliyorum. Karanlık çökmeden geri dönemeyeceğim.

Benzin istasyonundan aldığım suyun kalanını içiyorum ve şişeyi dereden dolduruyorum. Su berrak, soğuk ve temiz, yudum yudum içiyorum, boş midemi dolduruyor ve ben hareket ettikçe şırıltıyor. İçimi ürpertiyor. O peynirli sandviçi çalırların arasına attığım için pişmanım şimdi. Bunu daha iyi planlamadığım için kendime kızıyorum.

Yaz mevsimindeyiz, evet, ama İskoçya'nın vahşi doğasında yılın her döneminde insanlar ölür. Hazırlıksız ve deneyimsiz olanlar için sert bir yer ve ben her ikisiyim. Aptalım. Ve açım. Ve yorgunum. Ve yalnızım.

Çıplak ahşap platformun üzerinde top gibi kıvrıldım, kollarımı dizlerime doladım. Ve sonunda gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Robert'ın kaybı için, Callum'un ihaneti için, çocuklarımla korkusu için ağlıyorum. Ailemin ölümüne, yaşayıp yaşamadığımı asla bilemeyeceğime ama gazetelerin bana yönelttiği suçlamalardan masum olduğumu bildiğime. Ama en çok Maeve için ağlıyorum; düğününden bir gece önce kalbinde geleceğine dair umutla, aşk ve hırstan başka hiçbir şey olmadan aşkının yanında uyumaya giden o umutlu, hırslı kız için. Ertesi sabah uyandığında her şeyi elinden alınmış olan o kız için.

Kendine acıma partisi uzun sürmez. Zamanım yok. Karnım açlıktan ağrıyor ve kendimi soğuk odunların üzerindeki büzülmüş topumdan kaldırıp küçük mutfak alanına gidiyorum: lavabo ya da fırın yok, ama şöminenin içine sıkışmış odun sobasının üstünde kullanmak için tabak ve tavalara için ahşap bir çalışma yüzeyi ve altında birkaç dolap var.

Birkaç dolabı açıyorum ve sonra şansım yaver gidiyor: bir torba kuru makarna ve bir cam kavanoz domates sosu var. Rahatlamaktan neredeyse ağlayacaktım.

Sobanın yanına yığdığım birkaç parça çıra ve kütükle sobayı yakıyorum - sabah ayrılmadan önce odun stoklarını yenilemek için bir not alıyorum - ve makarna fokurdarken, ışık kaybolmadan ve vahşi bir gecenin derin karanlığına dalmadan önce düzene aşına olduğumdan emin olmak için kulübenin geri kalanını dolaşıyorum.

Ahşap uyku platformunu incelerken, ateş ışığının titreşimine takılan menteşelerin metalik parıltısını görüyorum. Bu sadece bir platform değil, bir saklama dolabı.

Kaldırdım ve şok içinde soluk soluğa kaldım.

Uyku tulumları ve kamp çantalarıyla dolu su geçirmez bir hayatta kalma antası. Birisi buraya gelmiş ve eşyalarını bırakmış. Hepsini. Geri geliyorlar. Uzun süre yalnız kalmayacağım.

Çok yakından bakmadan hayatta kalma çantasını bırakıyorum ve uyku platformunun kapağını kapatıyorum. Hayatta kalma çantası tanıdık değil, bu yüzden bu şeyler yabancılara ait olmalı. Tabii ki, Bothy'lerin ortak alanlar olduğunu anlıyorum - bir Bothy için rezervasyon yapamazsınız, bu yüzden her zaman paylaşma olasılığınız vardır - ama bu alanı kendi ailem dışında kimseyle paylaşmayı beklemiyordum.

Uyuyacak başka bir yer bulurum umuduyla gecenin karanlığına karışıp gitmeyi düşünüyorum. Ama bu aptalca olurdu. Bu insanlar yürüyüşçü. Callum ve çocukları görmüş olabilirler. Ödünç alabileceğim yedek bir uyku tulumları ya da en azından bir kazakları olabilir.

Ama istemediğim şey, onların kulübeye girip beni eşyalarını karıştırırken bulmaları. Bu çok hızlı düşman kazanmanın bir yoludur.

Makarna pişince kaşıkla bir kaseye koyup domates sosuyla karıştırıyorum. Sade, basit bir yemek ama sanki hayatımda tattığım en güzel şeymiş gibi ağzıma atıyorum.

Kaseyi bitirdiğimde arkama yaslandım ve kıyıya çıkan bir gemi kazazedesi gibi rahatlayarak nefes aldım. Umutsuzluğumun ne kadarının açlıktan kaynaklandığını fark etmemiştim.

Ancak yemek sonrası coşku uzun sürmüyor. Güneş nihayet ufku ardında batarken kulübenin içi karanlığa gömülüyor ve ben içime kapandıkça karanlıkla birlikte içimi bir korku kaplıyor.

Ella bir zamanlar arkadaşımdı. Yıllarca arkadaşlık ve birbirimizi her hafta mutlaka hem savunma derslerinde hem de sosyal olarak akşam yemeklerinde görüyorduk,

İçkiler, barbeküler, partiler... Ella her etkinliğin canı ve ruhuydu. Felaket randevulardan ya da zor ayrılıklardan sonra ağlaması için ona bir omuz verdim, ona randevular ayarladım, ertesi sabah bilgi almak için kahve içmeye götürdüm... Ve karşılığında Robert ile düğünüm için fikirler konusunda yardımcı oldu, tiyatro ve konserlerde bana eşlik etti ve kendini savunma okulumu nasıl geliştirebileceğim konusunda değerli geri bildirimler verdi.

Ve yine de, tüm bu zaman boyunca başka biri gibi davranıyordu. Simon'ı tanıyordu ve yıllar önce ölümü için beni suçladı. Beni aradı ve benimle arkadaş oldu ama arkadaşlığımıza dair hatırladığım her şey yalandı. Pusuda bekliyor, mükemmel bir intikam alacağını düşündüğü şeyi gerçekleştirene kadar zamanını bekliyordu.

Eğer niyetlerini gizleyen bir kişi tarafından kandırılabilirdiysem, bu tekrar olabilir.

Ella'nın ihanetine üzülmedim. Ne de olsa onu on yıldır görmedim. Ama şimdi hayatım için ne anlama gelebileceği beni dehşete düşürüyor. Simon'ın intiharının benim suçum olduğuna inanacak kadar dengesizleştğinde oynadığı uzun oyunun sınırı yok.

Hayır, bu gece kanımın damarlarımda buza dönüşmesine neden olan şey, ailemin içine ektiği zehirden duyduğum korku. Callum'la birlikte.

Ne kadar zamandır ilişkiye sızdığını ve ne planlıyor olabileceğini merak ediyorum. Ona ne söyledi? O neye inanıyor?

Ve sonuç olarak Callum ne yapabilir?

Ella beni kandırabilirdiyse, yıllarca arkadaşımış gibi davrandıysa... Callum'un da beni kandırmış olması mümkün mü bilemiyorum. Ve eğer öyleyse, ne kadar zamandır?

Beni gerçekten seviyor mu? Hiç sevdi mi?

Bu sorular, leşin üzerindeki bir karga sürüsü gibi beynimi gagalıyor, ben yine çıplak ahşap platformda bir topun içinde kıvrılıp kontrolsüzce titreyene kadar akıl sağlığımı gagalıyor ve gagalıyor.

Callum çocuklarımı kaçırdı. Buna ikna oldum.

Kulübenin kapısına yaklaşan ayak seslerini duyduğumda ve kapı açılıp meşale ışığı beni kör ettiğinde beynimde dönüp duran düşünce bu.

Titreyen ellerimi yüzüme götürerek gözlerimi fenerin delici ışığından koruyorum.

Ya Ella'ysa? Ya beni bulduysa?

Dizlerimin üzerine çöküp ayak sürüyerek uzaklaşıyorum, sırtımı kulübenin soğuk taş duvarına dayıyorum. Odayı zihinsel olarak tanıyorum, silah ya da kalkan olarak kullanılabileceğini hatırladığım şeyleri değerlendiriyorum... Burada tava ve tabaklar dışında pek bir şey yok. Tek bıçak körelmiş. Kontrol ettim.

"Ooops, pardon," diyor bir erkek sesi ve fener yere düşüyor. Kapının yanındaki paspasın üzerinde çözmekte olduğu çamurla kaplı yürüyüş botlarına. 'Burada başka birinin olmasını beklemiyordum. Umarım seni uyandırmamışımdır.

Gözlerim donuk ışığa alışmaya başlıyor ve midem bulanıyor. Bu sesi tanıyorum.

"Callum?

Figür botlarını çıkarırken yarı yolda donar. Ayağa kalkıyor, ışık hâlâ yere vuruyor. Doğrulurken sadece silüetini görebiliyorum ama yapısından ve boyundan onun kocam olduğunu anlıyorum.

Tek başına.

"Gilly?" dedi, sesi belirsizdi. "Burada ne yapıyorsun? Her şey yolunda mı?

Konuşma şeklini dikkatle dinliyor, düşüncelerini anlamaya çalışıyorum. Beni gördüğü için mutlu mu? Yoksa bazı planlarını mı engelledim? *Jake ve Polly nerede?*

'Gittiğini sanmıştım. Burası boştu.'

"Yürüyüşe çıktık ve sonra yakacak odun topluyorduk.

Ayağa fırlıyorum ve korkumu ve hayal kırıklığımı kontrol edemeyerek ona doğru uçuyorum. Polar ceketini yumrukla kavıyorum. "Neredeler?"

"Neler oluyor?" Geri çekildi ve beni uzaklaştırmak için bir elini göğsüme bastırdı. 'Onlar iyi. Nehrin diğer tarafında bir kamp ateşi yaktık. Ekmek kızartıyorlar ve kuru fasulye pişiriyorlar. Tatarcık ısırlıklarıyla kaplılar ve çok inliyorlar ama gizliden gizliye çok iyi vakit geçiriyorlar.

Büfeye doğru ilerliyor ve meşaleyi ucuna yerleştiriyor, böylece ışın tavanı aydınlatıyor ve kulübeyi süt gibi bir ışıkla dolduruyor. Kaşları çatık, endişe ve hayal kırıklığı karışımı. Son birkaç saattir aklımdan neler geçtiği, neler düşündüğüm hakkında hiçbir fikri yok. Ve hâlâ kafamda bir sürü soru var. Güvenemediğim o kadar çok şey var ki.

"Göster bana," diyorum, kapıya doğru ilerliyor ve kapıyı açık tutuyorum.

Bana bir bakış daha atıyor, bu seferki biraz kırgın ve bağcıklarını bağlamadan ayaklarını botlarının içine kaydırıyor. Bana bakmadan açık kapıdan içeri giriyor ve geceye doğru yola çıkıyor.

Çiftliği arkasından akan nehre doğru dolaşırken onu takip ediyorum ve karşı kıyıda bir kamp ateşinin parıltısını görüyorum; iki küçük figür kütüklerin üzerine tünemiş, çubuklardaki ekmekleri kızartmak için uzanırken sıcaklığa sokulmuşlar. Benim çocuklarım.

Hava bir anda ciğerlerimden boşalıyor ve saniyeler içinde ellerimi ve dizlerimi ıslatan çiylerle çimenlere gömülüyorum.

Callum hemen yanıma geliyor, bir elini sırtıma koyup ovuşturuyor. Sakinleştirici bir ses tonuyla 'Hey, hey' diye mırıldanıyor. 'Neler oluyor? Söyle bana G. Bu sen değilsin.'

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum. Onun yerine çocuklarımın birbirleriyle konuşurken çıkardıkları cıvıltıyı duyuyorum, iki rakip arasında nadir, anlık bir uyum. Tartışma yok, didişme yok. Sadece bir kamp ateşinin etrafında iki kardeş. Tıpkı Callum'un planladığı gibi. Ben de buraya onları kaçırmış olabileceğini düşünerek geldim. Hatta belki de... Bunu zar zor düşünebiliyorum. Ama bilincimin bir yerinde vardı. Belki de onları öldürdüm.

Ella bunu yapardı. Ve bir an için, bilinçaltımda, Callum'u da aynı hedefe yönlendirip yönlendirmediğini merak etmişim.

Çimenlere doğru öğürüyorum, akşam ağzıma tıktırdığım makarnayı midemden boşaltıyorum.

Callum yanıma çömeliyor, elini sırtıma koyuyor.

Nefes alışım yavaşladığında ve kusma hissim azaldığında dizlerimin üzerine kalkıp ona sarılıyorum, polarındaki ve sakalındaki odun dumanını ve açık havayı kokluyorum. Teni soğuk ve nemli yanağıma sıcacık değiyor. Onu kaybettiğimi sanmıştım. Bana ihanet ettiğini düşündüm.

"Bu sabah kulübemizin dışında kiminle konuşuyordun? Onu kucaklamadan bırakarak soruyorum.

Arkasına yaslanıyor ve yarı aydınlıkta kaşlarının çatıldığını görebiliyorum. "Bu sabah mı?

Zaman kazanıyor, şeytani bir ses kafamın içinde tıslıyor. Kendimi bu düşünceden kurtarmak için başımı sallıyorum.

Sen arabaya binmeden önce. Seni gördüm. Biriyle el sıkışırken.

Tanıyarak başını kaldırdı. "Ohhh. Onu görmedin mi?" "Ne?"

Arayan Sarah'ydı. Kendini tanıttı. Her şeyin nasıl olduğunu görmek için kır evine uğrayacağını söyledi. Ben de kalmamıza izin verdiği için ona teşekkür ediyordum.

Midem yine bulanıyor ve bir öğürtü daha yutkunuyorum ama içimde dışarı atacak bir şey kalmıyor. Ella ona Sarah olduğunu söylemiş.

"N'aber Gill? Omzumu sıktı. "Merhaba demek için gelmedi mi? Sabahı eski arkadaşınla kahve içerek geçireceğini düşünmüştüm. Ama sonunda onu görmedin mi? Neler olduğu konusunda gerçekten kafam karıştı.

Başımı salladım. "O

Sarah değildi.

Ağzını 'O' şeklinde açar ve şaşkınlıkla tekrar kapatır.

Sesimdeki aciliyeti ve korkuyu gizleyemiyorum. "Ona bugün nereye gideceğini söyledin mi? Burada olduğumuzu biliyor mu?"

Ve ayrıca aklımın bir köşesinde içimi kemiren bir ses soruyor: *Ella Sarah'yı nereden tanıyor?*

"Benim hakkımda bilmediğın bazı şeyler var," diyorum, kelimelerim korkuyla titriyor. Geri adım atıyorum, söylemek üzere olduğum şeyin Callum'u benden sonsuza dek uzaklaştıracakını biliyorum. Onun nazik gözlerine, yıpranmış tenine, ağzının kenarlarında her zaman oynaşan yarı gülümsemesine bakıyorum ve neredeyse söyleyemiyorum. Ama şimdi söylemem gerekiyor. Ona her şeyi anlatma vakti geldi ve Callum Ella'ya gidecekleri yeri söylemediğini teyit eder etmez, gerçek içimden dökölüverdi. "Benim gerçek adım Gilly değil. Ben Maeve Ross."

Aranan bir suçlunun ismini duyduğumda yüzünü tanımak için taradım ama yüzünde şaşkınlık ve endişeden başka bir şey yoktu, gözleri anlamaya çalışarak benimkileri tarıyordu.

Dizlerim hâlâ çimenlerin üzerinde, kalbimdeki korkuyla eşleşen ürperti yavaş yavaş vücuduma yayılırken Callum'a her şeyi anlatıyorum. Kelimeler bir çırpıda dökölüyor ve ben her şeyi anlatırken kıpırdamıyor, zar zor nefes alıyor: tecavüzüm, duruşma, karar, seyahatlerim ve eğitimim... ve sonra Robert'a geliyoruz.

Konuşurken yanaklarım kızarıyor ve otlardan avuç avuç alıyorum, topraktan ipleri çekip parmaklarımın arasından geçiriyorum, keskin kenarları kesmekle tehdit ederken derimin çekildiğini hissediyorum.

"Adı Robert McAuley'di.

Sonra başını eğiyor ve gazetelere yansıyan ismi hatırlıyor.

"Öldürüldü. Ona o sabahı, cansız bedeninin yanında, kanlar içinde ve yatağımızda bir bıçakla uyandığımı anlattım. Kesin olan şu ki

Tuzağa düşürülmüştüm.

Nefesi kesiliyor ve yere çöküp yanımdaki çimlere oturuyor, kollarını dizlerine dayıyor.

"Callum, bunu benim yapmadığımı bilmeni istiyorum. Sarah dışında, bunu söylediğim ilk kişi o. En başından beri her şeyi anlattığım ilk kişi. Ve itiraf etmek bende kaçıp bir daha geri dönmeme isteği uyandırır bile, bir sonraki kısmın da ortaya çıkması gerekiyor. Her zaman küçük bir şüpheyi tuttuğumu fark ettiğimde rahatlama gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlanıyor. Yıllar sonra bile. "Bir süre bunu kendim yapmış olabileceğimi düşündüm. Uykumda.

Nefesini dişlerinin arasından keskin bir şekilde içine çekiyor. "Uyurgezerken mi?

Dar derenin diğer tarafındaki çocuklara bakarak başımı sallıyorum. Tostlarını yemişler ve şimdi ateşi kurcalıyorlar ve gökyüzüne kıvılcımlar gönderdiklerinde neşeleniyorlar.

Callum başını sallıyor ve elini omzuma koyuyor. "Uyurgezerliğini gördüm, Gill-" Kendini durduruyor ve omuzları çöküyor. "Maeve? Gilly? Sana ne demeliyim?

Omzuna yaslanıyorum, vücudunun sıcaklığını hissediyorum. "Bilmiyorum. Gilly, sanırım. Senin için her zaman Gilly olacağım.

Başını onaylarcasına kaldırıyor ve devam ediyor ama artık her seferinde adımı kullanmadan önce tereddüt edeceğini biliyorum. Aramızda küçük bir engel var. Benim koyduğum bir bariyer.

'Stresli olduğunuzda hep böyle olur. Düğünden önceki gece uyurgezer olman mantıklı. Ama ben senin uyurgezerliğini gördüm. Yavaşsın, titizsin. Evin içinde dolaşp parmak uçlarınla eşyalara dokunuyorsun. Bazen mutfak masasında bir dakika oturuyorsun. Bazen çocuklara bakarsın. Ve sonra yatağa geri dönüyorsun. Sen bir katil değilsin. Buna inanmıyorum.'

Artık ben de inanmıyorum. Ama o zamanlar, o kulübedeyken... Neye inanacağımı bilmiyordum. İnanılmaz ve korkunç bir dünyaya dalmıştım. Her şey gerçek olabilirdi, o zaman öyle hissetmişim. Ama şimdi Ella'yla karşılaşınca...' Ona Safeline aramalarını, Ella'nın kızgınlığını ve Simon'ın ölümünden Ella'yı sorumlu tutmasını anlatırken sesim çatallaşıyor.

"Yani Simon'ı tanıyordu, siz üniversitedeyken? Omuz silktim. "Öyle görünüyor.

Anlamadığım şey neden şimdi? Robert öldürülmeden önce sizinle çok uzun süredir arkadaşı. Birini öldürüp suçu ortağının üzerine atmak istiyorsan neden bekliyorsun? Ortadan kaybolduğundan beri seni mi arıyordu? Yoksa nerede olduğunu biliyordu ve zaman mı kolluyordu? Ve yine, neden bekledi?'

Başımı sallıyorum, titrememi bastırmak için kollarımı kendime sarıyorum. Callum fark ediyor ve polarını çıkarıp omuzlarıma seriyor ve vücuduma doluyor. Onun kokusu var; sabunu ve teni. O kadar rahatlatıcı ki gözlerim yaşıyor.

'Keşke benimle bu konuyu daha önce konuşabilseydin. Seni gerçekten tanımama hiç izin verilmemiş gibi hissediyorum.

"Özür dilerim. Bu şekilde olmasını hiç istemedim.'

Beni kendine çekti ve başımın üstünü öptü. "Sen bunların hiçbirini hak etmedin.

Donup kaldım, sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Ella bunu hak ettiğime inanıyordu. Nişanlığının evlenmeden benden vahşice alınmasını hak ettiğime inanıyordu. Ve daha fazlasını.

Benden aldığın şeyi istiyorum.

Birdenbire bunu neden yaptığını anladım.

Gözlerimi kapatıyorum, mahkeme salonunu bir kez daha yaşıyorum, tıpkı Safeline'ı arayan kişinin hayatımın bir parçası olduğunu ortaya koymasından bu yana defalarca yaptığım gibi. O zamanın bir parçası.

Gri peruklu avukat vekilinin ve önündeki masada oturan avukatların karşısında sanık sandalyesinde oturduğumu hatırlıyorum. Savunma ve iddia makamı. Gözleri benim üzerimdeydi. Jürinin gözleri üzerimde. Simon'ın gözleri sanık kürsüsünden bana bakıyordu. Ve onun arkasında, halk salonundaki koltukları dolduran arkadaşları ve ailesi. Bana bakıyorlardı.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, ben ölmüş olurdum. Bunu düşündüğümü hatırlıyorum. Onların gazabını ve kızgınlığını hissettiğimi.

Şimdi aradan yıllar geçtikten sonra, saldırganıma yakın olmaktan duyduğum panik ve korku geçtikten sonra, tüm ifadem boyunca orada olan o kızı düşünüyorum ve onu yeni bir ışık altında hatırlıyorum. İfadem verdikten sonra duruşmanın tamamına katılmadım; o galeride benden ve varlığımdan nefret eden insanların arasında oturma fikrine dayanamadım. Ama benim orada olduğum her gün o da oradaydı - ve ben onun tüm duruşmaya katıldığını varsayıyordum.

Simon'ın annesinin yanına oturdu. El ele tutuştular.

Kız kardeşi olduğunu düşünmüştüm. Belki de kuzeni. Ama şimdi, gözlerimi kapatıp çocuklarımın kamp ateşinin etrafında toplandıkları görüntüyü görmezden geldiğimde, adrenalin ve korkunun hafızama kazındığı mahkeme salonunun görüntüsünü gözümün önüne getirebiliyorum ve onun Ella olduğunu biliyorum. Yıllar sonra arkadaş olduğumdan daha genç bir versiyonu - daha yuvarlak bir yüz ve farklı saçlarla -

ama yine de Ella. Birkaç yüz değişikliği ve yeni bir sa kesiminin bir insanı ne kadar tanınmaz hale getirebileceğini bilen biri varsa o da benim.

Callum'a, "Onun nişanlısıydı," diyorum; farkına vardığım şeyin ağırlığı sesimi soluksuz ve sessiz kılıyor.

"Hm?" diye mırıldanıyor, ağzını saçlarıma bastırmış.

"Bu sizin sorunuzun cevabı: "Neden şimdi?" Yüzünü görebilmek için ondan uzaklaşarak söylüyorum. "Ondan aldığımı inandığı şeyi benden de almak istediğini söyledi. Onunla hiç evlenemedi çünkü kendi hayatına son verdi. Bu yüzden benimle arkadaş oldu ve düğününden önceki geceye kadar bekledi. Hiç evlenemedi, o yüzden bunu da benden almak istedi.

Başını sallıyor. "Bu akıl dışı.

Aklını kaçırmış durumda Callum. Yaptığı her şeyi düşün. Durmayacak. Birden korkudan başımın döndüğünü hissettim ve derenin karşı kıyısındaki çocuklarımıza baktım. Asla sahip olmamam gerektiğine inandığı, Ella'nın bilgisi olmadan evlenmeyi başardığım kocamdan olan çocuklar. Ağzımda biriken tükürüğü yutuyorum. Simon'ın tecavüz konusunda masum olduğuna inanıyordu. İnanmak zorundaydı, bundan eminim. Her şey boyunca onun yanında durdu. Suçlu bulunmamasına rağmen duruşmadan sonra taciz edildi. Birçok insan - haklı olarak - hala onun suçlu olduğuna inanıyordu. Saldırıya uğradı, evi tahrip edildi. O zamanki gazeteler onu intihara sürükleyen şeyin kendisine karşı yürütölen nefret kampanyası olduğunu yazdılar. Ona göre, işlemediğı bir suç yüzünden cezalandırılmıştı.

Callum yavaşça başını sallıyor, teorimi dikkatle dinliyor. İfadesi kararlı değil, ama bu onun özelliği: tüm gerçekleri duyuyor ve kendi kararını veriyor.

Durmayacak Callum. Ben de onun kadar yalnız kalana kadar durmayacak. Ailem yok olana ve Robert'ın cinayeti yüzünden hapse girene, işlemediğim bir suçun bedelini ödeyene kadar, tıpkı onun Simon'ın ödemek zorunda olduğuna inandığı gibi.

Sisli şafağın ortasında, ayaklarım soğuktan ağrarak, ıslak otlar üşümüş tenime yapışarak uyanıyorum. Titriyorum, çıplak bacaklarım etimden beslenen tatarcıklarla kaplı.

Burada olmamam gerektiğini hemen anladım. Kocamın ve iki çocuğumun yanında, uyku tulumlarıyla çevrili sıcak bir kulübede olmam gerekiyordu. Dün gece Callum'la konuşmamız bittikten sonra kamp ateşinin etrafında geç saatlere kadar sohbet ettikten sonra hep birlikte uykuya daldığımız yerde.

Ama ben yalnızım. Nehir kıyısında üşüyorum, güneş ufukta yükselmeye başlarken üzerimdeki gökyüzü koyu mavi ve yere yakın açık pembe bir renk alıyor. Bir karga sessizliği çağırıyor, unutulmaz bir çığlık.

Yine uyurgezer oldum.

Bunun farkına varmak ruhuma korku salıyor.

Dün gece hepimiz uyumadan önce kulübenin kapısına barikat kurmuştuk. Çocuklara bunun hayvanların yiyeceklerimizi kemirmesini engellemek için olduğunu söyledik. Ama gerçekten de Callum ve ben Ella'nın bizi bulma ihtimalinin son derece düşük olduğu konusunda hemfikir olsak da risk almak istemedik.

Kapıdan çıkmak için ağır ahşap masayı bir şekilde hareket ettirmiş olmalıyım ve Callum ve çocuklar muhtemelen gürültüden uyudular - ağır uyurlar. Yıllar önce hissettiğim gibi, bilinçli olarak farkında olmadan ne kadar çok şey yapabildiğim ruhumu dehşetle dolduruyor. Robert'ı kendim öldürdüğümünden korkmama şaşmamalı. Uyurgezerken neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Sınırlar yok. Kural yok. Korkunç bir şey.

Kulübeye geri koşuyorum, ayaklarım otlara takılıyor ve devedikenleri çiğ inciklerimi tırmalıyor.

Kulübeye yaklaşırken donup kalıyorum, dinliyorum. Yakınlarda bir yerde bir araba motorunun mırıltısını duyabiliyorum.

Ama hiç yol yok. Sadece off-road'cular için çakıl taşlı yollar var. Bu kadar erken bir saatte nasıl araba olur? Ne yapıyorlar?

Ve sonra dehşete kapıldım. Onu onlara ben götürdüm. Ella'yı buraya getirdim ve sonra onları savunmasız bıraktım, kapı açık uyuyorlardı ve tüm korumaları kaldırılmıştı. Midem kendi üzerine çöküyor ve birden kendimi yok etmek istiyorum. Eğer yakınlarda bir silah ya da bıçak olsaydı kendimi sakat bırakırdım, kafatasıma darbe üstüne darbe indirir ya da derime izler kazırdım. Bunu ben yaptım. Bunu buraya ben getirdim.

Adımlarım hızlanıyor, belime kadar gelen otları itiyor, karaçalı ve fundalıkları sıyrıyorum. Derim çiğ ve çizik içinde ama umurumda değil.

Sonunda ulaştığımda kulübenin kapısı açık duruyor.

Ayak seslerim çıplak taş duvarlarda yankılanarak içeri daldım.

Kulübe boştu.

Ailem gitti.

Bizi buldu. Onları aldı.

Gerçeği bilsem de hemen kavrayamıyorum. Uyku tulumlarımızın hala üst üste yığılı olduğu uyku platformuna koşuyorum ve sanki bir şekilde ailemden birini yığılmış kumaşlarının altında saklanırken bulacakmışım gibi onları kaydırıyorum. Ama orada üzerinde *skopolamin hidrobromid: KONSANTRAT* yazan boş bir tıbbi şişeden başka bir şey yok.

Ne yaptığımın farkına varmadan elime alıyorum ve etiketi görür görmez geri bırakıyorum.

O buradaydı. Ve ailemi uyuşturdu.

Bir pantolon ve bir çift ayakkabı alıyorum, oğlumun iki numara küçük spor ayakkabılarını giydiğimi fark ettiğimde bile duraksamıyorum. Önemli değil. Ella'ya yetişmek ve yapmayı planladığı şeyi yapmadan önce onu durdurmak dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Skopolamini biliyorum. Polisin Simon'ın bana kafamı karıştırmak ve iştahımı açmak için verdiğinden şüphelendiğı ilaç.

Ella bir hemşire. Bunun gibi şeylere erişimi var.

Kulübeden koşarak çıkıyorum ve donmuş bir şekilde dinliyorum. Motorun gürültüsü hâlâ yakınlarda ve ben sığ nehre doğru sıçrayıp tepeye doğru koşuyorum.

Güneş neredeyse doğmak üzere ve ben zirveye tırmanırken tepenin üstü yükselen güneş tarafından pembeye boyanıyor. Çok uzakta olmayan uçurumun kenarını ve denizi görebiliyorum, uçurumlar karanlık ve dikenli. Ve daha uzakta, deniz aşağıdaki pürüzlü kayalara çarptıkça sertleşiyor. Sahile bu kadar yakın olduğumuzu fark etmemiştim.

Ciğerlerim yanıyor ama buradan kilometrelerce uzağı görebiliyorum: uzaktaki dağlar, birkaç kilometre ötedeki birinin bacasından çıkan duman sütunu. Ve tepenin diğer yüzünde, çok aşağıda ve küçük: eski bir Land Rover Defender'ın park ettiği ve motorun çalıştığı, egzozun soğuk sabah havasına duman bulutları saçtığı küçük bir dolambaçlı yol.

Ve Ella, kapüşonunu başına kadar çekmiş, çocuklarımın sarkık, zar zor canlı bedenlerini kamyonun açık arka kapısına itiyordu.

Ona seslenmemek, durması için avazım çıktığı kadar bağırmamak için kendimi zor tutuyorum. Onları rahat bırakması için. *Beni al*, diye bağırarak istiyorum. *İstediğin benim*.

Ama öyle değil. Yalnız kalmamı istiyor. Suçlanmamı.

Her ne planladıysa, bunu benim yapmışım gibi görünmesi için parçaları yerine koymayı da içerdiğinden hiç şüphem yok. Sanki ailemi, onun yapmak üzere olduğu gibi onlara zarar vermek için vahşi doğaya kadar takip etmişim gibi. Ailemin benden alınmasını istiyor, tıpkı nişanlısının ölümüyle onunkinin de alındığına inandığı gibi. Ve Simon'ın başına geldiğine inandığı gibi, masum olduğum bir suçtan dolayı hapse girmemi istiyor.

O kulübenin her yerinde parmak izlerim var. Ve şimdi de verdiği ilaç.

Tepeden iniyorum, çiy kaplı çimenlerden kayarak iniyorum, birçok kez neredeyse kafa üstü yuvarlanıyorum. Koşarken gözlerimi Land Rover'dan ayırmıyorum ve Ella'nın ailemi çalıntı arabasına yüklemeyi bitirip arka kapıyı çarpmasını ve karşı taraftaki sürücü koltuğuna koşmasını izliyorum.

Sonra arabanın vitesine geçtiğini, gaz pedalının canlandığını ve tekerleklerin kaygan çimenlerin üzerinde döndüğünü duyuyorum.

"Hayır," diye bağıyorum ve hızımı artırmaya çalışıyorum ama bir kâbusun içindeymişim gibi daha hızlı hareket edemiyorum, olacakları durduramıyorum. Bacaklarım ağırlaşıyor, kotumun kumaşı sanki bacaklarımı çamurda sürüklüyormuşum gibi hareketlerimi kısıtlıyor. Ciğerlerim yanıyor ve kanım vücuduma hücum ediyor, kulaklarımda bir uğultuya neden oluyor, bunun altında çocuklarımın çaresiz çığlıklarını neredeyse duyabiliyorum, her ne kadar hepsinin zihnimde olduğunu bilsem de.

Lastikler çimlere tutunur ve Land Rover hızla uçuşuma doğru ilerler.

Tekrar çığlık atıyorum, sesim çatlayıp parçalanana ve kaybolana kadar şafak havasını dolduruyor.

Zaman yavaşlıyor ve tek yapabildiğim tüm ailemin - her şeyimin - dünyada sahip olduğum her şeyin - içinde bulunduğu arabanın uçurumdan aşağı yuvarlanışını izlemek oluyor.

Sonra dalgaların burna çarptığı yerin yüz metre aşağısındaki kayalara çarpışının mide bulandırıcı, mekanik çıtırtısını duyuyorum.

Her şeyi aldı. Tam istediği gibi.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve boğazım düğümlenene kadar çığlık atmaya kesmiyorum.

Uçurumun kenarına doğru koşuyorum, umutsuzca aşağı inmenin bir yolunu arıyorum. İçlerinden biri hâlâ hayattaysa, araba suyla dolmadan önce onlara ulaşabilirim. Kayalara çarpmadan önce.

Dudaklarımdan bir ıstırap feryadı daha kaçıyor ve kulaklarıma ulaşamadan rüzgâr tarafından sürüklenip götürülüyor.

Tüm vücudum titriyor ve buradan aşağı inmenin bir yolunu bulamıyorum. Burada daha fazla durursam ben de düşeceğim.

Ama belki de sorun değildir. Belki de istediğim budur: bedenim kayalıklara çarpıp parçalansın, dalgalar tarafından uçurumlara savrulsun. En azından o zaman ailemle birlikte olurum. Ve o zaman Ella istediğini asla elde edemezdi: Ben, yalnız, hapiste.

Rüzgârın beni savurmasına izin veriyorum, her esintide kenara doğru itilirken sallanıyorum.

Ayak parmaklarımı toprağa gömüyorum ve aşağıdaki kayalıkların üzerinde duran parçalanmış Land Rover'a bakıyorum, açıkta kalan alt kısmı gökyüzünü işaret ediyor. Tekerlekler hâlâ dönüyor, aracın içinden gaz pedalına basılıyor. Bir yerdeki depodan sıvı akıyor, mazot mu, su mu yoksa başka bir şey mi, bilmiyorum.

Sallanıyorum, kendimi atlamaya hazırlıyorum.

Arkamdan bir ses geliyor ve dönüyorum, bu sırada neredeyse dengemi kaybediyordum.

"Sen. Sesim boğazımdan çakıllı bir tıslama gibi çıkıyor.

Bu Ella, bana doğru ilerlerken yüzünde muzaffer bir gülümseme var. Hareket halindeki arabadan uzaklaşmadan önce gaza basmış olmalı. Arabanın onsuz uçuruma yuvarlanmasına izin verdi. Tabii ki öyle yaptı. Kendini öldürmezdi. Ön sıradan intikamının tadını çıkarabilecekken değil.

Gözlerimi onun intikamcı yüzünden ayırıp aşağıdaki kayalara çarpan dalgalara bakıyorum. Ella'nın bir önemi yok. Önemli olan tek kişi ailem.

"Umarım atlamayı düşünmüyorsundur," diye fısıldıyor ve bakışlarımı denizden uzaklaştırıp Ella'ya geri dönmeye zorluyorum. Kolları iki yanında gevşekçe sallanıyor. Dışarıdan rahat görünüyor, ama vücudunu şöyle bir taradığımda saldırıya hazır olduğunu görebiliyorum. Kolları yanlarında, evet, ama tabancalarla düello yapmak üzere olan biri gibi havada asılı duruyorlar, kapmaya ve dövüşmeye hazırlar. "Seni istediğim yere getirmeye bu kadar yaklaşmışken olmaz.

Kederimi yutuyorum, savaşıma içgüdülerim otomatik pilottaymışım gibi beni ele geçiriyor. Yumruklarımı sıkıyor ve dişlerimi gıcırdatıyorum. "İsteddiğini aldın," diye bağıryorum. Robert'ı öldürmek senin intikamındı. Acı çekmemi istedin-'

"Maeve.

Durdum, şaşırdım.

Maeve'in acı çekmesini istedim. Ama sen Gilly'sin, değil mi?' Başını eğdi, alaycı bir masumiyetle. "Tanıştığımızı sanmıyorum.

Başımı sallıyorum, hangi deliliğe varmak istiyorsa onu görmezden geliyorum. Bir önemi yok. *Onun bir önemi yok.*

Yavaşça, neredeyse belli belirsiz, kendimi uçurumun kenarından uzaklaştırıyorum, yanlara doğru adım atıyorum, böylece aramızdaki mesafeyi korurken arkamdaki uçurumla arama boşluk koyuyorum. Zihnimde bir kum saati çalışıyor, akıp giden her kum tanesi, aşağıda ters dönmüş Land Rover'ın içinde uyuşturulmuş ve bilinçsiz bir şekilde yatan ailemin hayatını kurtarmak için bir potansiyel ve umut anı.

"O zaman işe yaramadı, değil mi? Sesimdeki aciliyeti korumaya çalışarak hareket ederken soruyorum. *Onu konuşturmaya devam et. Bir plan yapana kadar dikkatini dağıt.* "Asla kazanamayacaksın.

Ella'nın yüzü şaşkınlıkla bulutlanır.

'Maeve kaçtı, değil mi? Uzun bir hayat yaşadı ve senin sahip olmasını istemediğin şeye sahip oldu. Şimdi ne yaparsan yap, o mutluluk yıllarını asla geri alamazsın. Çocuklarımla büyüdüğünü gördüm-' Sesimdeki çatlağı yutuyorum ve uçurumun kenarına geri dönmek için kendimi zorluyorum, devam etmek için kendimi zorluyorum. 'Gerçek aşkı ve düğünü yakaladım. Sen bile

Onları öldürmek' -söylerken sesim yine kırılıyor- 'Onları hala sevmem ve onlara sarılmam gerekiyor. Onları uçurumdan aşağı itmeden önce sahip olmadığım şeylere sahibim.

Son sözleri söylerken, sonunda kendimi uçurumun kenarından ona doğru fırlatabileceğim kadar uzaklaştırıyorum. Tüm vücut ağırlığımı ona veriyorum ve tıpkı dün kulübenin dışında yaptığım gibi onu yere itiyorum. Onu çimlere yapıştırıyorum, yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta.

'Ben kimseyi uçurumdan aşağı itmedim. Sen neden bahsediyorsun?' Nefesi yanağıma sıcak bir şekilde değişiyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Dur, Ella. Kulübedeki ilaç şişesini gördüm. Land Rover'ı gördüm. Çocuklarımı içine yüklediğini gördüm. Eminim Callum zaten oradaydı, aklını kaçırarak kadar uyuşturulmuştu. Sonra da onu uçurumdan aşağıya doğru hızlandırdığını gördüm.

Yüzü o kadar şaşkın ki bileklerindeki tutuşumu bir anlığına gevşetiyorum. Hareket etmiyor, bir anlık dikkatsizliğimden faydalanmaya çalışmıyor. Kafam çok karıştı. Ne kaçırdım?

"Buraya Land Rover'la gelmedim Maeve. Kendi arabamda bir hava etiketi var - çaldığın arabada - bu yüzden bir araba çaldım ve izleyiciyi takip ettim. Park ettiğin yerdeki patikayı takip ettim. Aileni kaçırmadım. Onları öldürmedim. Ben olsam çocukları öldürmezdim.

Yüzündeki tüm kendini beğenmişlik ve kötülük kayboldu ve bir an için bir katilin standartları, kimi öldürüp kimi öldürmeyeceğine dair bir hiyerarşisi olması bana saçma geldi. Yani ben uyurken nişanlımı yatağımızda öldürecek ama çocukları bir arabaya doldurup uçurumdan aşağı atmayacak.

Bu o kadar saçma bir standart ki ona gerçekten inanıyorum. Bunu Ella yapmadı.

'Onları senden almak istedim, bunun elinden alınmasının nasıl bir his olduğunu sana göstermek istedim. Onlara gerçeği göstermek, hayatıma ne yaptığını anlatmak istedim. Onları kaybetmeni istedim, evet, ama seni terk etmeyi seçtikleri için, hayatlarını aldığım için değil. Tüm yalanların ve geçmişin yüzünden seni artık istememelerinin daha acı verici olacağını düşündüm. Öldükleri için değil. Duraklıyor ve sonraki sözleri o kadar sessiz ki neredeyse kendi kendine konuşuyor: 'Bunun neresi eğlenceli?

Gevşeyen elimden kurtuluyor ve uçurumun kenarına doğru sürünerek enkaza bakıyor.

Keder ve şok içinde donmuş bir halde izliyorum. Bunu Ella yapmadıysa, kim yaptı? Dışarıda geçmişimi bilen, benden bu kadar nefret eden başka biri olabilir mi?

ailemi öldürecek kadar çok mu? Yoksa bunun benimle bir ilgisi yok mu?

Boğazım düğümlenmediyse tabii. Çocuklarımızı Land Rover'a bindirip uçurumdan aşağı sürerken gördüğüm Callum değilse. Olur, değil mi: Ebeveynlerden biri çocuklarını alır ve yanında kendini öldürür. Her ebeveynin kabusu. Ve Callum bir dişçi: belki de dişçiler sakinleştirici olarak skopolamin kullanıyordur. Muhtemelen muayenehanesinde böyle bir ilaca erişimi vardır. Konsantre halde de olabilir.

Tenimde bir ürperti dolaşıyor.

Başımı sertçe sallıyorum. Hayır. Yapmaz. Yapamazdı. Dün gece her şeyi konuştuk ve söylediği her şeye inandım. Ona her şeyi açtığımda beni duydu. Tüm sırlarımı öğrendikten sonra beni hâlâ seviyordu. Ben uyurken bana sarıldı.

Ta ki ben ayağa kalkıp uzaklaşana ve onları savunmasız, kulübenin kapısı ardına kadar açık bırakana kadar.

Belki de bu onun için bardağı taşıran
son damlaydı. Kendimden nefret
ediyorum.

Bu kadar yeter. Bunu başka bir açıdan düşün, diyorum kendime.

Belki de birisi başından beri Callum'un peşindeydi, benim değil. Ama bunun saçmalığı beni hemen etkiledi. Callum'un tanıdığım en temiz adam olması bir yana - sırrı olmayan bir adam - Ella'nın beni takip ettiği sırada birinin Callum'un peşinde olma ihtimali de çok düşük. Hayır. Hayır, bu Ella'nın tanıdığı biri olmalı, henüz farkında olmasa bile. Bir suç ortağı tuttu ve onlar da yoldan çıktılar. Onun talimatlarını aldılar ve planın dışına çıktılar.

Ben bir şey yapamadan, onu durduramadan, Ella bacakları uçurumun kenarından sarkana kadar etrafta dolanıyor, onunla ailem arasında sadece yüz metrelik bir hava var.

Düşecek.

"Ne yapıyorsun sen? Bağırıyorum, onu durdurmak için ileri atılıyorum. Elimde başka bir ölüm daha olamaz. Özellikle de polisin gözünde. Ayrıca, bir telefonu olmalı. Benimki kulübede, ekranı siyah ve şarjı bittiği için yanıt vermiyor. Ella'nın telefonu uçurumun dibinde cebindeyken ailemi kurtarmaları için sahil güvenliği arayamam. 'Bekle' diye bağırıyorum ama cevap vermiyor.

Birkaç santim geri çekiliyor, bir dayanak noktası bulmak için iyice konsantre oluyor ve sonra ellerini aşağı indirerek uçurumun kenarından çıkan köklere ve taşlara tutunuyor. Eğildim, zorlukla nefes alıyorum. Uçurumun yüzü ham ve açıkta,

Taze toprak, son uçurum düşüşlerinin uçurumun iç bağırsaklarını açığa çıkardığı yere ihanet ediyor. Güvenli değil.

Bu güvenli değil. Buraya geri dönün. Başka bir yol bulacağız. Ayağa kalktım, kayalıklara giden bir yol bulmak için sahil boyunca uçurum kenarını taradım. Bir tane olmalı.

Ama belki de gitmesine izin vermeliyim. Oraya tek parça halinde inerse, aileme yardım edebilir. Ama ona güveniyor muyum? Eğer aşağıya inerse ve ben onun onları arabaya koyma konusunda masum olduğuna inanmakla hata yaptıysam, o zaman o onlarla birlikte aşağıya iner ve ben de burada olurum. Düşmekten kurtulmuş olsalar bile onları öldürmesini engelleyecek ne var? Hayatta kalan tanıklardan kurtulmanın bir yolu da bu olurdu, böylece suçu bana atmaya devam edebilirdi.

Neye inanacağımı bilmiyorum ve ailemi kurtarmam gerek. Eğer çok geç değilse.

Felç oldum. Kayboldum.

Altımızda Land Rover'ın tekerlekleri hâlâ dönüyor, ancak parçalanmış motordan duman çıkıyor ve bir yerden yakıt damlıyor. Aracın tamamının alev almasına az kaldı. Ve eminim ki her dalga vuruşunda içerisi suyla doluyor. Gelgit geliyor. Zamanımız yok.

"Git yardım çağır. Ella'nın zihni açıkça benimkiyle aynı yörüngeyi izliyor. Yenilenmiş bir kararlılıkla aşağıya bakıyor ve kendini uçurumun yüzeyinden daha da aşağıya indiriyor. Aşağı iniyorum. Onu kurtarmamız gerek-"

Tutuşunu kaybettiğinde yüzünde şok ve dehşet dolu bir ifade belirir. Elleri çırpınıyor, yumuşak topraktan kurtulan bir avuç otu yakalıyor ve elinde hiçbir şey kalmıyor. Taşlar düşerken, uçurumdan sekip aşağıdaki kayalıklara inerken aşağıdaki şangırtıyı duyuyorum.

Kendimi yere atıyorum ve öne doğru uzanıyorum, kendimi sabitliyorum ve onun ellerine uzanıyorum.

Parmaklarını tutmayı başardım ama çok geç kaldım. Tutamıyorum. İyice kavrayamadan parmak uçları avuçlarımdan kayıyor ve delici çılgılığı havayı dolduruyor.

Gitmesine izin verdim.

Bilinçli bir karar vermeden gözlerimi kapatıp kulaklarımı tıkayarak düşüşünün görüntüsünü ve sesini engelliyorum.

Sonra dalgaların aşağıdaki kayalara vuruşundan ve gergin Land Rover motorunun doğaüstü sızlanışından başka bir şey yok, hala

Çalışıyor, tekerlekler hala dönüyor.

Bakamıyorum. Hayatımda ikinci kez bir ceset var ve ben bir katılmışım gibi görüldüğünün farkındayım. Altımdaki kayalıklarda dalgaların Ella'nın parçalanmış bedenini yaladığını duyuyorum. Uçurumun üzerinden bakmadan bile, o yükseklikten düştükten sonra vücudunda hiç yaşam kalmayacağını biliyorum.

Bir an için hızlı bir perspektif kayması yaşıyorum, farkındalığım sanki bu duruma çok yüksekte bakıyormuşum gibi, beden dışı bir deneyim gibi yakınlaşıyor. Neredeyse on yıldır Robert'ın katili zihnimde kötü, tek boyutlu, kötülükten başka hiçbir nüansı olmayan bir varlık olarak beliriyordu. Şimdi, bunların hepsi değişmek zorunda. Evet, Robert'ı öldüren Ella'ydı. Ve şimdi, on yıl sonra, o da çocuklarımı kurtarmaya niyetliydi. Onlara ulaşmaya çalışırken öldü.

Kafamı sallıyorum, kendimi kafa karışıklığından ve karmaşıklıktan kurtarıyorum. Bunları düşünecek zaman yok. Ailemi kurtarmam gerek.

Ella'nın ölümüne tanık olduktan sonra, aynı riski kendim alamayacağımı biliyorum. Onları kurtarma şansım varken olmaz. Yani, benim işim yardım getirmek. Ve harekete geçmeliyim: Land Rover'ı uçurumdan iten her kimse hâlâ buralarda olabilir ve istediklerini elde etmek için çocukları öldürmek istiyorlarsa hiçbir şeyden çekinmezler. Tehlikeli ve şiddet yanlısılar ve sınırları yok.

Koşmaya başladım.

Kulübeye döndüğümde her şeyin altını üstüne getirip Callum'un telefonunu ararken nefesim kısa ve panik içinde kesiliyor. Sırt çantalarını boşaltıyorum, uyku tulumlarını silkeliyorum ama hiçbir şey yok. Yanında olmalı. Uyuşturucunun etkisi ne olduğunun farkına varmasına yetecek kadar uzun sürse bile, deniz suyuna batmışsa telefonunun çalışıyor olması pek olası değil.

Çocukların cep telefonu sahibi olmasına izin vermediğim için kendime lanet ediyorum; onları koruduğumu düşündüğüm için. Bizi koruduğum için. Bunu yapmamış olsaydım burada bir şey olurdu, yardım çağırabileceğim bağlantılı bir şey.

Ailemin kamp malzemeleriyle çevrili kulübenin çıplak taş zemininde diz çöktüğümde gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Bu kadar mı? Böyle mi ölecekler? Onları denizden nasıl kurtaracağımı bulamayacak kadar zavallı olduğum için mi?

Acınacak haldeyim.

Titreyen nefeslerim ve zavallı kendime acımam arasında, Jake'in sırt çantasının bir cebinden küçük bir cıvıltı duyuyorum. Düşük pil bildirimi. *Tablet.*

Gözlerimdeki yaşları silerek, nihayet tableti bulana kadar çantasını karıştırıyorum, ekranı son %5 pil gücüyle karanlık. Menüler arasında gezinirken kalbim küt küt atıyor. Bu şeyi çevrimiçi hale getirmenin bir yolu var mı? Bir şekilde yardım çağırmanın?

Kaydırıp tıklarken, parmaklarım panik ve telaş içinde beceriksizce hareket ederken, yeni bir Snapchat bildirimine tıklıyorum ve aniden Jake'in TheMagician ile mesaj dizisi açılıyor, yakın zamanda gönderilmiş bir resim ve başlık ile birlikte: "Tanıdığınız biri var mı?"

Sarah'nın yüzü ekranı dolduruyor, küçük bir geri sayım sayacı görüntünün kaybolmasına saniyeler kaldığını gösteriyor. Biraz daha genç, gülümsemesi biraz daha geniş, yüzü alışılmadık sarı röflelerle çerçevelenmiş. Gösterişli kırmızı bir fötr şapka, Robert'ın düğününde taktığının aynısı. Aynı elbise de. Ve onun yanında, bir kolunu Sarah'nın omuzlarına atmış ve aynı genişlikte gülümseyen, çok daha genç bir Ella.

Tabletin pili bitince ekranı kararıyor ve elimden düşüp çanta ve giysi yığınının içine geri dönüyor.

Sarah ve Ella arkadaşlardı. Ella, Robert'ın düğününe gitmişti. Birbirlerini yıllardır tanıyorlar.

Bu ne anlama geliyor?

Düşüncelerim kulübenin kapısının açılıp kapanırken çıkardığı gıcırtyla bölünüyor ve donup dinliyorum. Birisi benimle birlikte küçük kulübeye girdi.

Bir yürüyüşçü mü? Ya da Ella'nın suç ortağı, saldırılarını bitirmek için mi burada?

Yavaşça kapıya doğru dönüyorum ve karanlık kabinin ortasında duran figürü görünce sesim kontrol edemedi dışarı taşıyor.

"Aman Tanrım, sensin.

"Merhaba Maeve," diyor bir zamanlar tanıdık gelen sesiyle. Bu sesle anılar geri geliyor. Güzel anılar. Mutlu olanlar. "Yoksa artık Gilly'yi mi tercih ediyorsun?"

Başımı sallıyorum. Önemli değil.

Bir yanım ona koşmak, kollarımı ona dolamak istiyor. Keşke daha iyi koşullarda yeniden bir araya gelebilseydik. Keşke birbirimizi normal insanlar gibi, bir içki, kahve ya da akşam yemeği için görebilseydik. Gülüşerek. Yanağına bir öpücük. Burun deliklerimde parfümü. Beynim henüz beni yakalayamadı ve ona yakın olmak istiyorum, Gilly olduğumdan beri asla sürdüremediğim arkadaşlıklarım gibi.

Donup kaldım. Sesini duyunca anılarım canlanıyor ama az önce gördüklerimi unutamıyorum. Parlak gülümsemesi, Ella ile kucaklaşması. Robert'ın katili. Jake'in tabletinden parlayan yüzleri.

Jake. Zamanımız yok.

"Polisi ara," diye bağıryorum. 'Sahil güvenlik. Ambulans. Çabucak ayağa kalktım.

Kımıldamıyor.

"Uçurumdan atladılar. Suyun içine. Araba ters dönmüş.'

Ben gevezelik ediyorum ama o kıpırdamıyor. Söylediklerim karşısında neredeyse hiç irkilmiyor.

Ayağa kalktım, dolapları açıp kapamaya başladım. 'Bir ip bulmama yardım et. Ya da herhangi bir şey.'

Sessizce duruyor ve gözlerini kısarak beni izliyor. 'Cep telefonun var, değil mi? Çıkar onu lütfen. Yardım çağır.'

Sanki beni gördüğüne memnun olmuş gibi sabit bir gülümsemeyle bana bakıyor. Yaklaşık on yıl önce onu son gördüğüm günkü halinden farklı görünmüyor. Saçlarının kumral parlaklığı belki biraz daha sönük ve gözlerinin etrafındaki çizgiler daha belirgin. Bunun dışında, gece 2'de kovulana kadar üniversite barlarında benimle içen, aşklarımız hakkında notlarımızı karşılaştıran, Simon'ın duruşmasından sonra beni teselli eden aynı kişi olabilir...

Çoğunlukla mutlu olan bu anıların yerini hızla korku alır. Onun burada ne işi var? Ne istiyor? Yüzü tanıdık gelse de kim olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

Ve sonra korku göğsüme vurdu. Ailemi Land Rover'a götüren oydu.

Cevap vermiyor çünkü zaten biliyor. Çünkü bunu o yaptı.

Beni bugün olduğum kişiye dönüştüren neredeyse her şeyde yanımdaydı. Ve tüm bu zaman boyunca, muhtemelen her şeyi paramparça edene kadar zamanını bekledi.

Sarah. En iyi arkadaşım. Ve Robert'ın kız kardeşi. O benim ailemi öldürdü.

Ella'yı nereden tanıyordu? Benim şampiyonum ve koruyucum olmaktan, yeni bir kimlik edinmeme yardım etmekten ve banka hesabıma para göndermekten ne zaman ailemi yok etmek isteyen bu kişiye dönüştü? Onları uyuşturup bir Land Rover'a bindiren ve sonra da uçurumdan aşağı iten kişi?

Düğün fotoğrafına bakılırsa, Sarah ve Ella, Sarah ve ben tanışmadan çok önce arkadaş olmuş olmalı. Üniversitenin ilk yıllarından beri, Ella'nın nişanlısı bana tecavüz ettiğinde. Belki de Ella için Sarah'yı tecavüz konusunda yalan söylediğime ikna etmek kolaydı. Ne de olsa Sarah o zamanlar beni tanııyordu, bana verdiği zararı ilk elden görmemişti. Ama Ella'yı tanıyordu.

Ve Ella nişanlısının ölümünden benim sorumlu olduğuma inanıyordu. Çok kararlıydı. Hatta zaman zaman kendimi sorumlu bile hissettim.

Belki yakın zamanda tekrar temasa geçmişlerdir. Belki de Ella, Sarah'yı Robert'ı benim öldürdüğüme ikna etmeyi başarmıştır. Eminim sonunda kardeşinin ölümünden kimin sorumlu olduğunu bilmek çekici bir olasılık olurdu. Suçu üstlenmek. Adaleti sağlamak için.

Umut güçlü bir ilaçtır. Adalet arayışı da öyle.

Sarah yavaşça kulübenin kapısını kapatıyor ve biz yalnız kalıyoruz, sadece ikimiz loş bir ışığa gömülüyoruz, sadece küçük pencereler yetersiz, sütlü gün ışığını içeri alıyor.

"Ella nerede?" diye soruyor, etrafına bakınıp işbirlikçisini arıyor.

Bunu ne zamandır planladıklarını, Sarah'nın ne kadar dahil olduğunu merak ediyorum. Sarah Ella'nın Safeline aramalarını biliyor muydu? Belki de yıllar önce öğrenci evimizde ona ağlarken, hıçkıra hıçkıra ağlarken ve Simon'ın bana yaptıkları yüzünden kendimden nefret ederkenki sırlarımı kullanarak Ella'ya bilgi verdi. Başarısızlıkla sonuçlanan duruşma sonrasında beni teselli etmişti, sonra da onun intiharı için kendimi suçladığımda. Ella'ya her şeyi anlatmış olmalı. Belki de Ella'nın daha fazla bilgi toplamak için Jake'in tabletine sızmasına bile yardım etmiştir - ne de olsa Sarah'ya adresimi hiç vermemiştim. Ama Ella'nın aksine, aradığı takdirde beni bulabilecek kadar çok detaya sahipti.

Çünkü ona güvenmiştim.

'Nasıl yaparsın Sarah? Onlar çocuk. Jake Robert'ın oğlu. Senin yeğenin.'

Birden vücudumdaki her kas gücünü kaybediyor ve çıplak taş zemine yığılıyorum, soğuk kemiklerime kadar işliyor. Ailem dışında hiçbir şey umurumda değil. Hiçbirinin önemi yok. Evet, belki Ella istediğini elde edemedi - Maeve'in hayatını istediği gibi kalıcı olarak yok edemedi - ama şu anda Sarah'nın sapkın hedeflerine ulaştığını biliyorum. Sahip olduğum her şeyi aldı ve paramparça etti. Kocam, oğlum, kızım... onun yüzünden öldü.

Ve şimdi, en iyi arkadaşım olduğunu düşündüğüm kişi. O da gitti.

İsterse beni öldürebilir. Ne isterse yapabilir. Artık kaybedecek bir şeyim yok.

Ancak, kışın derinliklerinden sonra topraktan çıkan küçük yeşil bir filiz gibi, küçük bir parçam hala ailemin kurtarılabilmesine dair umut taşıyor. Ve kaybedecek hiçbir şeyim olmadığı için, onları kurtarmak için ihtiyacım olan şeyi elde etmekten beni alıkoyan hiçbir şey yok.

Umutsuzluğumu derinlere, çok derinlere itiyorum ve doğruluyorum, yerden kalkıyorum ve kendimi tam boyuma yükseltiyorum. Sarah'nın karşısında duruyorum, gözleri benimkilerden birkaç santim uzakta.

Bir silah, onu tehdit edebileceğim bir şey bulmak için kulübenin etrafına bakıyorum ama hiçbir şey yok. Ve bu önemli değil: Silah benim. Ve Sarah bunu biliyor.

O geri çekilmeden önce öne uzanıp parmaklarımı boğazına doluyorum. Sıkıyorum, sadece sıkıca tutuyorum, böylece kaçamıyor ya da kaçamıyor. Ona zarar vermek istemiyorum. Henüz değil.

Yüzünün rengi solar ve göz bebekleri büyür. Nefesi burnundan sıkıntılı hava pufları halinde çıkıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye kekeliyor, bir kaçış yolu bulmaya çalışırken gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor.

"Neden bu kadar bekledin Sarah? On yıl. Neden?"

Gözlerini kapatıyor ve başını benden yana çeviriyor.

"Kardeşini kaybettin. Robert benim yüzümden öldü. Buna inanıyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor, hâlâ benden kaçıyor. Uzanıp ellerini bileklerime doluyor, kendini tutuşumdan kurtarmaya çalışıyor ama

faydası yok. Üniversiteden sonra ne kadar eğitim aldığımı biliyor. Kendimi savunma derslerimin bazılarına katıldı. Ve ona o zamanlar öğrendiğim ve başka kimseye asla öğretemeyeceğim şeyleri anlattım: öldürme tekniklerini. Korkunç şeyler. Yüzümü tararken tüm bunların gözlerinin önünden geçtiğini görebiliyorum, çaresizlik her tarafını sarmış.

Büyük bir hata yaptığını biliyor.

'Hayır. Senin hatan olmadığını biliyorum. Seni hiç suçlamadım. Dişlerini sıkı ve bana ikinci kez sordu: "Ella nerede?"

Onu görmezden geliyorum. Henüz Ella'nın öldüğünü bilmesine ihtiyacım yok. Önce bilgiye ihtiyacım var. Anlamaya ihtiyacım var.

"Elbette beni suçluyorsun, Sarah. Ella benden intikam almak için Robert'ı öldürdü. Ve evet, onu benden aldı ama bu süreçte onu senden de aldı. Neden beni suçlamıyorsun? Onunla hiç tanışmamış ya da nişanlanmamış olsaydım, Robert hala burada olurdu. Yaşıyor olacaktı.'

"Hayır. Ella'nın akli dengesi yerinde değil," diye mırıldanıyor, kollarımı tırmalıyor. 'Yapma bunu. Her şeyi yanlış anladın. *Nerede o?* Bu son soruyu çaresizlikle soruyor.

Onu yine görmezden geliyorum.

'Robert'ın ölümünün benim hatam olduğuna inansanız bile, bunun acısını Callum ve çocuklardan çıkarmayın. Onlara yardım getirmeme izin ver, Sarah. Bana telefonunu ver. Benimle uçuruma gel. Gelgit gelmeden önce onları kurtarmalıyız ve-' Devam edemiyorum. Hâlâ umut var. Ama Land Rover denize sürüklenirse olmaz. "Bana yardım et.

Ama Sarah sadece başını sallıyor ve dudaklarının bir kez daha soruyu şekillendirdiğini görüyorum: "Ella nerede?"

Boynunu sıkıca kavıyorum. 'O öldü,' diye tıslıyorum.

"Ne?" diye fısıldıyor. "Ne?"

Ella. Senin suç ortağın. Suç ortağın. Senin için her neyse. O öldü.'

Sönmüş gibi görünüyor, yanaklarına biraz renk geliyor.

Kafam karışmış bir şekilde onu izliyorum. Neler olduğunu anlamaya çalışırken elim gevşiyor. Neyi kaçırdım?

"Öldü mü? Sesi titriyor ve Ella'ya da Robert'a tuttuğu gibi yas tutup tutmayacağını merak ediyorum. "Gerçekten mi?"

Sonra bunun, eğer çok geç değilse, ailemi kurtarmaya yardım etmesini sağlamanın bir yolu olduğunu fark ettim. Onu çevirip kapıya doğru itiyorum.

Sarah'yı kayalıklara doğru itiyorum, arkasından yakın takip ediyorum ve kaçamasın diye üst kolunu tutuyorum. Ona ihtiyacım var. Ve onun telefonuna ihtiyacım var.

Ne planladığımı gerçekten bilmiyorum, tek bildiğim o uçuruma yakın olmam gerektiği. Ailemi sudan kurtarmak için bir şeyler yapmalıyım, eğer kazadan kurtulmaları için hala umut varsa.

Tepeden aşağı tökezleyerek iniyoruz ve Sarah'yı uçurumun kenarına doğru itiyorum. Temkinli davranıyor, küçük adımlar atıyor ve kenara yaklaştıkça ağırlığını test ediyor. Sırtındaki baskıyı arttırıyorum. Düşerse, düşer. Bir zamanlar Sarah'yı kendi ailemden birini koruduğum kadar korurdum. Bir zamanlar, o benim ailemin bir üyesiydi. Neredeyse kayınbiraderimdi. Ama şimdi o benim düşmanım ve ailemi güvenli bir yere götürene kadar ona öyle davranacağım ve sonra da her şeyi anlatması için onu bir karakola götüreceğim.

Benim dünyam o arabanın içinde, uçurumun dibinde. Bütün dünyam. Ve onları oraya o koydu. Onları kurtarmak için her şeyi yaparım.

Uçurumun kenarına geldiğimizde Sarah bana doğru uzanıyor ve bir zamanlar sahip olduğumuz arkadaşlığın kafa karıştırıcı bir yankısı olarak elini benimkine uzatıyor. Sanki hafızamdan güç alıyormuş gibi ona uzanıyorum ve parmaklarını kavırıyorum, uçurumun kenarından öne doğru eğilirken sıkıca tutuyorum.

Saniyeler içinde bir solukla geri çekiliyor, yüzü bir kez daha solgunlaşıyor. "O öldü," diye fısıldıyor, gözleri kocaman. "Cesedini suyun içinde gördüm. Hareket etmiyordu.

Başımı salladım ve elini bıraktım. Böylesine dengesiz inançları paylaştığınız birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Bu kadar çok kaybı hak ettiğim inancını. Simon'ın intiharı ve Robert'ın cinayetinin bedelini ödemem gerektiği inancı. Bana karşı kardeşinin katiliyle birleşmenin bir şekilde doğru seçim olduğuna inanıyorsa Sarah'da derinden yanlışı giden bir şeyler var demektir. Son yıllarda ona ne oldu da böyle vahşi bir psikolojik yola girdi? Yoksa Ella o kadar ikna edici miydi?

"Ella öldü," diyor tekrar ve sesi çatlıyor.

Bunun için zamanım yok. Ella bana ve aileme yaptıklarından sonra yas tutmayı hak etmiyor.

Sarah çimlere çöktü, başı ellerinin arasında. Yüzünü gökyüzüne kaldırıyor, gözlerinde manik bir parıltı var ve sonra bana bakıp bağılıyor. Bir cümle; bir şey. Ama bana ulaşmadan rüzgar onu savurup götürüyor.

Yanına gidiyorum, onu silkeleyip kendine getirmeye, telefonunu cebinden çıkarmaya, ailemi daha hızlı kurtaracaksa onu uçurumdan aşağı itmeye hazırım. Ama sonra yukarı baktı ve ben donup kaldım.

Ağlamıyor. Gülüyor.

Sonra ayağa kalkıyor ve koşmaya başlıyor.

Küfredip peşinden atılıyorum. Kaçamayacak.

İç kesimlere, ormana ve nehre doğru koşuyor. Kayalıklardan uzağa.

O benden daha hızlı. Hâlâ güçlüyüm ama artık Sarah kadar hızlı değilim. Son birkaç günün stresi ve adrenalini beni yakaladı ve bacaklarımı pekmezin içinde sürüklüyor gibiyim.

Ailemi kurtarmak için pencerenin kapanmakta olduğunu ve Sarah'nın onlara ulaşmak için tek umudum olduğunu fark ettiğimde boğazımda bir hıçkırık yükseliyor.

Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor ve boğazımın panikle sıkıldığını hissedebiliyorum. Yanlış yöne gidiyorum. Ailemden, Callum, Jake ve Polly'den kaçıyorum.

Koşmayı bırakıyorum, göğsüm kabarıyor.

Sarah arkasına bakmadan ağaçların arasında kayboluyor. Hala onun hemen arkasında olduğuma inanıyorum.

Siktir et. Uçurumdan kendim inirim.

Ella'yı öldürdü, evet, ama kaybedecek bir şeyim yok. Eğer oraya inebilirsem, hala bir şansım var. Zaten çok fazla zaman harcadım.

Ama Sarah tereddütümü fark etmiş olmalı ki yüzünde manik bir gülümsemeyle ağaçların arasından yeniden ortaya çıkıyor. Neden böyle davrandığı ya da ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama umurumda değil. Çok yorulmuş. Benden bu kadar. O da tıpkı Ella gibi dengesiz. Ve ben buna katlanmayacağım.

"Benimle gel Maeve," diye sesleniyor ve sesindeki bir şey beni durmaya zorluyor. Ses tonunda, ismimi kullanışında bir şey var - ben

Yirmi yıl geriye gittiğimizde yine en iyi arkadaşlardık, her gün birlikte takılıyorduk, birbirimizin ölüm kalım meselesiydik. "Sadece bana güven. Son bir kez.

Beni ormanda gezintiye davet edercesine elini uzatıyor ve ben tiksintiyle başımı sallıyorum. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum.

Gülümsemesi kaybolur, yerini hayal kırıklığı alır. "Anlamıyorsunuz. Sana göstermem gereken bir şey var. Artık Ella öldüğüne göre-'

"Umurumda değil. Arkamı dönüp uçurumun kenarına koşuyorum, bir kez daha yüzüstü düşünüyorum ve ters dönmüş Land Rover'a bakıyorum, hala merhametli bir şekilde suyun dışında, gelgit henüz içindekileri boğacak kadar yüksek değil. Ama eğer yaşıyorlarsa, neden dışarı çıkmadılar?

Uçurumun yüzünü tarıyorum, Ella'nın seçtiğinden daha iyi bir iniş yolu arıyorum.

Ayağa kalktım ve kenar boyunca her iki yönde yirmişer metre yürüdüm.

ve Risk ve ölçme ve Bırak. Her yön

Tehlikeli görünüyor ve hangi rotayı seçersem seçeyim, tıpkı Ella gibi, aşağıdaki kayalıklarda buruşuk, kırık bir yığın olma riskiyle karşı karşıyayım. Ama önemli değil. Sonunda, uçurumun ortasından çıkan bir yeraltı deresine benzeyen ve suyun döklüğü kayalık bir çıkıntıyı

aşındırmış bir yer buluyorum. Bu bir kumar, ama burada ayağımı kaybedersem düşüşümü kayalıkla yavaşlatma ve sadece kendimi yaralama şansım var

düşüp ölmek yerine.

Planı yapmaya, kendimi uçurumdan inişe hazırlamaya o kadar konsantre oluyorum ki, Sarah'nın kaybolduğunu fark etmiyorum, ta ki yukarı bakana kadar, kendimi uçurumun kenarından önce bacaklarımdan aşağıya indirmeye hazır ve nazır bir şekilde. O gitmişti. Umurumda değil.

Uçurumdan aşağı inmeye başladım.

Bu korkunç bir hata. Daha önce kaya tırmanışı ve bouldering yaptım, ancak her zaman güvenlik ekipmanlarıyla ve hayatımın üst vücut gücümün çok daha gelişmiş olduğu bir dönemde. Bu yeni bir zorlu seviye ve geri dönüp tekrar zirveye tırmanmaktan küçük bir kayma uzaktayım.

Jake'in iki numara küçük ve tabanları yıpranmış ayakkabıları parçalanmış uçurumun yüzeyinde tutunmaya çalışıyor, her harekette toprak ve kayalar yerinden oynayıp aşağıdaki sivri taşların üzerine sıcıyor. Bulabildiğim her köke ve sert toprak parçasına sıkı sıkı tutunmaktan parmaklarım zaten çığ ve sıyrık içinde.

Kalbim o kadar çok çarpıyor ki, sanki tek başına bu bile tutunduğum yeri gevşetmeye ve beni ölüme yuvarlamaya yetecekmiş gibi geliyor. Aşağıya doğru o kadar yavaş iniyorum ki sanki aynı noktaya yapışmış, olduğum yerde donmuş gibiyim. Her seferinde bir santim. Yavaşça. Dikkatlice.

Cesedim Ella'nın cesedinin üzerinde paramparça olmuş bir şekilde ölmeyi ve Sarah'nın olayları kendi çarpık versiyonuyla polise anlatmak için yaşadığını düşünmemeye çalışıyorum.

Ella. Vücudu tam altımda olmalı. Sonra aşağı baktım.

Korkunç bir hata. Yer beni karşılamak için yükseliyor gibi görünüyor, vertigo dengeme saldırıp beynimi döndürürken tüm dünya baş aşağı devriliyor. Uçurumun yüzüne daha sıkı tutunup doğruluyorum, alnımı toprağa bastırıp gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Öleceğim. Öleceğim.

İçimden güç toplayarak, sadece ailemi kurtarma ihtiyacıyla motive olarak, ağırlığımı değiştiriyorum ve bir kez daha, şimdi daha da yavaş bir şekilde alçalmaya başlıyorum.

Bir ısı duvarı sırtıma çarpıyor. Donup kalıyorum, ne olduğunu anladığımda bir kez daha uçurumun yüzüne yapışıyorum: yangın. Motor yakıt sızdırırken ve gaz pedalı takılıyken, bu sadece bir zaman meselesiydi. Bunu biliyordum. Ve zaman tükendi.

Başımın üzerinde martılar ciyak ciyak ötüyor ve yuvaları ateşin sıcaklığından rahatsız olduğu için havayı doldurarak dönüyorlar.

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Aşağıya bakıyorum ve tek gördüğüm arabanın tüten, yanan gövdesi. Land Rover alevler içinde kaldı.

Ailem öldü. Her
şeyimi kaybettim.

Ailem öldü. Sürekli karışan saçları, hala yuvarlak olan yanaklarıyla güzel kızım. Bir daha asla masal okumak için kucağıma kıvrıldığını hissedemeyeceğim, ağırlığı tam da kalçalarımın üzerinde. Her şeyi derinden hisseden ve başkalarını çok önemseyen nazik oğlum. Sırf bir arkadaşına karşı cömert olmak istediği için son peynirli pufunu ikram edecek olan. Ve ona hiçbir zaman tam beni gösteremesem de beni sadece olduğum gibi sevmek isteyen onurlu, mantıklı kocam. O daha iyisini hak ediyordu. Hepsini hak ediyordu.

Kayıp, göğsümde bir delik açılmış gibi hissettiriyor. Zar zor nefes alabiliyorum. Görüşüm kapkara. Hiçbir şey kalmadı.

Zaman geçiyor; dakikalar da olabilir, saatler de. Ellerim parçalanmış uçurumu kavıyor, kir tırnaklarımın altına gömülüyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve gelgit yükselip alevleri söndürmeye ve ailemden geriye kalanları yutmaya başladıkça dumanın azaldığını görüyorum.

Feryat ediyorum, göğsümün derinliklerinden gelen derin bir inilti. Rüzgâr dudaklarımdan koparıp denize gönderiyor, martılar yuvalarına dönmeden önce dumanın dağılmasını beklerken orada dönüp duruyorlar.

Şu anda bırakabilirdim. Geriye yaslanabilir, kayalara tutunmayı bırakabilir ve rüzgâra doğru eğilebilirdim. Aşağıdaki sivri kayaların tıpkı Ella'ya yaptıkları gibi saniyeler içinde canımı alacağını bilmek için aşağıya bakmama bile gerek yok.

Artık acı yok. Daha fazla kayıp yok. Tekrar onlarla birlikte olacaktım: Robert, Callum, Jake, Polly. Ailemle. Kaybettiğim herkes.

Burada uğruna yaşanacak bir şey kalmadığı kesin. Ölümden sonra yaşam olmasa bile, bu uçurumun yukarısında dönmek isteyeceğim bir dünya yok. Her şeyi kaybettim.

Bırakacağım.

Sonra yukarıdan bir ses duyuyorum. Bir hışırtı.

Bir çakıl taşı kafama çarptı. Üstümde biri var, mücadelemi izliyor.

"İyi misin? Sana yardım edeyim.

Sarah.

Geri çekilmesi, gitmesi ve beni yalnız bırakması için ona bağırma ve küfretme dürtüsüne direniyorum. Kafesteki korkmuş vahşi bir hayvanım, yanıma yaklaşan herkese saldırmaya hazırım.

"Kenardan çekilin lütfen," diye bağıryorum son enerji kırıntılarımla. "Toprağı üzerime iteceksin. Artık bir önemi yok.

Gilly? Maeve? Sana ne diyeceğimden emin değilim. Gergin bir kıkırdama çıkartıyor ve ilk kez onu nasıl okuyacağımdan emin değilim - paniklediği için mi gülüyor, yoksa düşmemi istediği için mi?

"Umurumda değil. Bana ne dediğin umurumda değil. Sadece geri

çekil.' Bana doğru uzanıyor, eli rüzgarla savruluyor. "Ama-

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Kenardan çekil," diye bağıryorum, olabildiğince yüksek sesle.

Bir sessizlik oluyor ve beni duyup duymadığını merak ediyorum. Ama sonra başka bir ses geliyor. Bir hareket daha. Üzerime yine moloz yağıyor: toprak ve küçük taşlar başıma ve saçlarıma saçılıyor. Donup kaldım, her kasım kaskatı kesildi. Bırakmasam bile, inişime devam edip etmeyeceğimi; yangından sonra geriye ne kaldığını görüp görmeyeceğimi ya da pes edip geri tırmanıp tırmanmayacağımı bilmiyorum. Hangi kararı verirsem vereyim, bu aptal deli kadın tüm uçurumun kaymasına neden olmadan önce ilerlemeye devam etmeliyim. Sadece birkaç metre aşağıdayım ve daha gidecek çok yol var.

"Dedim ki-

"Anne?

Keskin bir nefes alıp gözlerimi açıyorum ve bakışlarımı hemen gökyüzüne çeviriyorum. Orada, uçurumun kenarından bakan iki yüz var, kaşlarında endişe dolu bakışlar. Jake ve Polly. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve şok içinde neredeyse uçurumun kenarını bırakıyorum.

Sonra başka bir yüz, sakallı, gülümseyen, dost canlısı bir ayı yüzü. Evin yüzü. Hıçkırarak ağladım.

Yaşıyorlar. Yaşıyorlar ve yanlarına gidip onları kollarıma almam, burnumu saçlarına gömmem, onlara sarılmam, sarılmam, sarılmam ve asla bırakmamam gerekiyor. Benim ailem hayatta.

"Hepiniz uçurumun kenarından uzaklaşın," diye bağıyorum. 'Bugün başka kimsenin canı yanmasın. Ve yenilenmiş bir güçle onlara doğru tırmanmaya başladım.

Çayım var. Sıcak ve şekerli, iki elimle kucakladım. Omuzlarımda bir uyku tulumu var ve Callum kokuyor, rahatlatıcı, ev gibi bir koku. Önümde Jake'in yaktığı kamp ateşi gürül gürül yanıyor ve güzel oğlum öne doğru eğilerek bir sopayla közleri dürtüyor, havaya kıvılcımlar saçıyor.

Callum sert bir el uzatır ve Jake'e başını hafifçe sallar. Dikkatli ol, diyor yüzü. Konuşmasına gerek yok. Jake başını sallar ve çubuğu ateşe bırakır.

Polly yanımdaki kütüğün üzerinde oturuyor ve başını omzuma yaslıyor. Diğer tarafında Sarah var. En iyi arkadaşım. Bir marshmallow kızartıyor, ara sıra alevden çıkarıp pişip pişmediğini test etmek için parmağının ucuyla dokunuyor. Tatmin olur olmaz Polly'ye uzatıyor, o da keyifle sırtarak alıyor, birkaç kez üflüyor ve ağzına atıyor.

İki dünyam çatışıyor: eski dünyadan en iyi arkadaşım ve yeni dünyadan ailem.

Ateşin sıcaklığına ve Temmuz başındaki günün ısisına rağmen titrememi durduramıyorum. Callum bana endişeli bakışlar atıp duruyor. Bilmediği o kadar çok şey var ki. Ona göre tuhaf davranıyorum: hazırlıksız çıktığımız yolculuk, gergin tavırlar, uçurum tırmanışı... ama bunların yarısını bile bilmiyor. Neyse ki, son birkaç gündeki olayların çoğundan korunmuş durumda. Yine de ona anlatmak zorunda kalacağımı biliyorum. Artık sır yok. Artık yalan yok. Her şeyi bilmeyi hak ediyor.

Neden uçuruma tırmandığımı anlamıyor. Neden 'başka birinin' uçurumdan düşmesinden bu kadar korktuğumu. Çünkü sonunda uçurumun tepesindeki düz çimenlik alana geri döndüğümde ve onlara göstermek için arkamı döndüğümde Ella'nın cesedi gitmişti. Denize sürüklenmişti. Ve su, kayaların üzerinde hâlâ tüten Land Rover'ı neredeyse gizleyecek kadar yükselmişti. Kabusumun kanıtı su tarafından yutulmuştu.

Sanki hiç olmamış gibi.

Çok geçmeden ateş yeniliğini yitiriyor ve Callum çocukları iki kütüğü kale direği olarak kullanarak futbol oynamaya götürüyor. Onları görebileceğim kadar yakınlar - gözlerimi onlardan hiç ayırmak istemiyorum - ama duyamayacağım kadar uzaktalar.

Şimdi cevaplara ihtiyacım var.

"Ne oldu Sarah? Anlamadığım çok şey var."

Bir lokum daha alır ve çubuğunun ucuna takar. "En başından başlayacağım, yardım isteyen mesajını aldığımda. Hemen yola çıktım ve tam zamanında kulübeye vardığımda Ella'nın köyün hemen dışında park halindeki arabalardan birine girdiğini gördüm. Ella'nın arabasıyla gitmiş olmalısın. Uyumak için kenara çekene kadar onu takip ettim. Şansım yaver gitti: Haritaya baktığımda İskoçya'nın bu bölgesinin belli bir noktadan sonra o kadar ücra bir yer haline geldiğini gördüm ki Ella'nın gidebileceği tek olası yer Bothy'ydi. Bu küçük kulübenin dışında her yer tarım arazisi, tepeler ve sonra da deniz. Başka bir şey yoktu. O uyurken onu geçmeyi başardım ve güneş doğarken buraya geldim. Seni dışarıda dolaşırken buldum. Uyurgezer birini uyandırmanın tehlikeli olduğunu biliyordum.

"Aslında bu bir efsane," diye mırıldandım dişlerimin arasından.

Duraklıyor, yüzünde bir sırıtış. "Artık biliyorum. Sahte bir bıkkınlıkla kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ve birden sanki hiç zaman geçmemiş gibi oluyor. Sesini alçak tutuyor. "Çocukları uyandırdım ve Callum'la birlikte onları ormanın ilerisindeki küçük bir balık tutma yerine götürdük.

"Onlara ilaç vermedin mi?"

Bana kocaman gözlerle bakıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. "Uyuşturucu mu? Ne?"

"Kulübede bir şişe skopolamin vardı.

Her iki elini de alnına götürüyor ve sanki söylediklerimi zihninin işlemesine yardımcı olmaya çalışıyormuş gibi derisini düzeltiyor. "Scopolamine?"

İç çekiyorum. Ona inanıyorum. "Bir uyuşturucu. İnsanları kontrol etmek için kullanılabilir. Ella'nın onları arabaya bindirmek için verdiğini düşündüm. Ve sonra düşündüğümde

sen miydin...' Başımı sallıyorum. "Sanırım bir parti uyuşturucusu olabilir. Sanırım başka kampçılar bırakmış olabilir. Vahşi doğada iyi vakit geçirmek için.

Başını sallıyor. "Ben kimseye ilaç vermedim. Aileni uyuşturmadan kulübeden çıkardım çünkü Ella'nın seni aradığını biliyordum ve yaratacağı delilik için onları yolumdan çekmek istedim.

Sarah'nın da önemli miktarda deliliğe katkıda bulunduğunu araya sokmamaya çalışarak başımı sallıyorum. "Neden bana sadece ne planladığını söylemiyorsun?

Ağzını büküyor ve düşünerek gökyüzüne bakıyor. "Ella ve ben birinci sınıf haftasında tanıştık, sen ve ben arkadaş olmadan çok önce. O zaman bile aşırı biriydi. Başka bir kızdan mesaj aldığı anda erkek arkadaşının kıyafetlerini pencereden aşağı atacak türden bir kızdı. Ya da barda ona tuhaf bakan birinin üzerine içkisini boşalttırdı. Benim tipim olmadığını fark edene kadar bir süre birlikte takıldık ve işte o zaman bana biraz daha uygun arkadaşlar bulmaya başladım. Senin gibi arkadaşlar.'

Beni neden uyarmadın? Üniversiteden sonra Glasgow'da onunla arkadaşım. Yıllarca kendini savunma derslerime katıldı.'

"Sen ve ben arkadaş olduğumuzda senin davan çoktan bitmişti, bu yüzden Ella'nın nişanlısı ve dava arasındaki bağlantıyı kuramadım. Şaşkınlıkla başını sallıyor. 'Sen ve Ella biz mezun olduktan sonra tanıştınız. Ben hukuk fakültesindeydim ve birbirimizi çok az görüyorduk, hatırladın mı? Yani her şeyi birbirine bağlamak için senin Ella'nla hiç tanışmadım. Sen geçen gün beni arayıp Safeline'a neler olduğunu anlatana kadar onun aynı kişi olduğunu bilmiyordum. Sizi davadan ve Robert'la olan ilişkinizden tanıyan biri olmalıydı. Ve bildiğim kadarıyla kimse yoktu. İki gece önce telefonu kapattık ve prova yemeğindeki fotoğrafları bulana kadar tüm dosyalarımı karıştırdım ve işte oradaydı. Ella. Eski arkadaşım ve senin yeni arkadaşın.

Gözlerimi kapatıyorum ve bunu değerlendiriyorum. Kelebek etkisi yine iş başında: Sarah'nın üniversiteden sonraki o birkaç yıl içinde katılabileceği tek bir buluşmam olsaydı, bunlar olmadan önce beni Ella konusunda uyara bilirdi. Sarah prova yemeğine gelebilseydi ve Ella'yı tekrar görebilseydi, belki Robert hala hayatta olurdu. Callum'la evlenmezdim. Polly var olmazdı.

"Robert'ı öldürenin o olduğuna dair şüphelerim vardı ama bildiğiniz gibi adalet sisteminin kanıta ihtiyacı var. Mahkemeyi olaya dahil etmek için çok erkendi.

Polis. Seni tutuklayacaklardı. Ben de arabaya atladım ve doğruca kulübeye gittim, sonra da ailenizi güvenli bir yere götürdüm.

Gözlerimi tekrar açıyorum ve ateşe bakıyorum. 'Neden bana hayatta olduklarını söylemedin? Seni her türlü şeyle suçluyordum. Onları öldürdüğünü düşündüm. Seni öldürebilirdim.

Başını iki yana sallar. 'Benden nefret etsen bile beni öldürmezdin. Bir kere kafanda çok fazla soru vardı. Yıllarını cevaplar bekleyerek geçirdin, eğer cevaplarım olduğunu düşünseydin onları almanı engelleyecek hiçbir şey yapmazdın.

O haklı. Ella'nın ölümüyle birlikte ona soramayacağım o kadar çok şey var ki. Asla bilemeyeceğim şeyler.

Ucundaki kızarmış lokumu bana ikram etmek için çubuğunu uzatıyor. Başımı sallıyorum. Olanlardan sonra midem hala çalkalanıyor. Omuz silkiyor ve devam etmeden önce yapışkan bir ısırik alıyor. 'Seni yalnız bırakması için ailenin öldüğüne inanması gerekiyordu. Tepkilerinin gerçekçi görünmesi gerekiyordu.

O Land Rover'ın, içinde ailem olduğunu düşündüğüm şeyle birlikte uçurumun kenarından aşağı düşüşünü izlediğim anda hissettiklerimi bir anlığına yeniden yaşayarak nefes veriyorum. Ve sonra alevlerin dehşet verici sonunu. Ama hayır, onlar sadece Sarah'nın Land Rover'ında bulabildiği her şeyle doldurulmuş birkaç yedek kıyafetiydi, Ella'yı - ve beni - uzaktan kandırmak için her şey. Ve işe de yaradı. Onları kurtarmaya çalışırken neredeyse uçurumdan aşağı düşüyordum. Ve Ella düştü. Ölümüne.

"Tüm bunların çok anlamsız olduğunu düşünmeden edemiyorum. Tatlı çaydan bir yudum almak için duraklıyorum ve sıcak sıvının damlayarak içimi ısıttığını hissediyorum. "Ella'nın yıllar önce yardıma ihtiyacı vardı. Simon öldükten sonra. Bir terapist. Bir psikiyatrist. İçindeki acının çirkin bir şeye dönüşmesine izin vermek yerine bu acıyı işlemesine yardımcı olacak herhangi bir şey.

Sarah başını sallar. 'Nişanlınızın tecavüzle suçlanması nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Ve sonra onun intiharı...' Sesi kesiliyor ve titriyor. 'Elbette Ella'nın terapiye ihtiyacı vardı. Herkesin olurdu.

"Polisi aramalıyız," diyorum, bu öneriyi yaparken bile ellerim titriyor.

Sarah'nın gözleri büyür. 'Buna hazır mısın? Her şeyle yüzleşmeye? Önce Callum'a söylemen gerekecek.

Ona üzgün bir gülümseme veriyorum. "Birkaç seçeneğim var. Şimdilik Gilly olarak yaşamaya devam edebilirim. Gidip hiçbir şey yapamayabiliriz. Birinin keşfetmesini bekleriz.

enkazı bulup ihbar edeceğiz. Ama polis bu tarihlerde bölgede kimlerin olduğunu araştırır araştırmaz izimizi bulacak ve sorgulanacağız. Ya da sizin hurda arabanızı ve Ella'nın ölümünü ihbar edebiliriz. Herkesin bildiği kadarıyla, biz sadece tatildayken birisinin Land Rover'ınızı çalmaya çalışmasının ardından trajik bir araba kazası geçiren bir aileyiz. Her iki durumda da geçmişimi, kimliğimi araştırmaları riski var. Evrak işlerine yardım ettiğin için sen de bu işe bulaşabilirsin.

Dudaklarını büzüyor. "Pişman değilim. Ne olursa olsun.

'Ya da hemen her şeyi açıklarız. Ella'nın kazası ve Robert'ın ölümü hakkında polisle temasa geçerim, artık gerçeği bildiğimize göre adımı temize çıkarmaya çalışırım.

Uzandı ve elimi tuttu. 'Adın temize çıkana kadar her adımında yanında olacağım. Kulübedeki o gün sana Robert'ı kimin öldürdüğünü bulacağımı söylemiştim. Cinayetle ilgili şeylerle dolu bir dosya üzerinde çalışıyordum. Ve şimdi Ella hakkında bildiğimiz her şeyi ekleyebiliriz. Somut kanıtlar.'

Ağlamaklı bir kıkırdamayı yutuyorum. *Tabii ki* bir dava dosyası var. Ne kadar da... Sarah. "O zaman belki de Gilly'ye veda etme zamanı gelmiştir. Maeve'i dünyaya yeniden tanıtmanın. Artık saklanmak istemiyorum. Korkmak istemiyorum. Boğazımdan histerik bir kıkırdama çıkıyor. 'Tekrar kendi savunma derslerimi vermek istiyorum. Ve kenara çekilmekten korkmadan otuz bölgede saatte otuz beş mil hızla araba kullanmak. Ve kendimi tutmadan konuşabileceğim düzgün arkadaşlar edinmek; tuhaf şakalar yaptığımda gülecek insanlar. Senin gibi.'

Elimi sıkıyor ve alçak sesle kıkırdıyor.

"Ve evet, Callum'a gerisini anlatacağım," diyorum, dün gece ona her şeyi anlattığımdan beri ortaya çıkan ekstra ayrıntıları zihnimde katalogluyorum. O zamandan beri olanlar hariç her şeyi. "Ona her şeyi yıllar önce anlatmalıydım. Sahip olabileceğimiz yakınlığın boşa gitmesine, sevdiğim adamdan ne kadar çok şey sakladığıma dair başımı sallıyorum.

"Bana neyi söylemeliydin?

Kafamı kaldırdığımda Callum ve çocukların yaklaştığını gördüm, yüzleri futbol maçından dolayı kızarmış ve mutluydular. Polly ile el ele tutuşuyorlar ve ben izlerken Jake uzanıp Callum'un diğer elini tutuyor. Jake'in pantolonu çamurlu, dizleri çimen lekeleriyle kaplı. Saçları Robert'ın ki gibi tek gözünün üzerine düşüyor. Polly ise Callum'un tükürüğü gibi

Delici kahverengi gözler. Benim dünyam, üçü de, Robert'ın küçük bir parçası Jake'in içinde yaşıyor.

Sarah bana başıyla onay veriyor, temize çıkma, hayatlarımıza devam etme ve sonunda Robert'ın anısını unutturma planımızı onaylıyor.

'Sana anlatacak çok şey var. Sonra anlatırım. Bir sonraki lokumu kimin alacağı konusunda tartışmaya başlamış olan çocuklara doğru başımı sallıyorum. "Şimdilik sadece şunu bilmenizi istiyorum-" Boğazımdan bir kahkaha fokurduyor; on yıl önceki prova yemeğimden bu yana attığım ilk gerçek, sınırsız kahkaha gibi geliyor.

Callum diğer tarafıma oturuyor, omzu benimkinin yanında sıcak. "Mm?" diye soruyor, kahkahalarımın dinmesini beklerken yüz ifadesi eğleniyor. Beni hiç böyle görmemişti, mutlu ve kaygısız, bir arkadaşımınla gülerken. "Neyi bilmemi istiyorsun?"

Titrek bir nefes alıyorum ve konuşmaya başladığımda kahkahalarım kelimelerimin altında köpürüyor. "Kendimi savunma dersleri almaya karar verdim. Bu konuda oldukça iyi olabilirim.

Sarah kahkahalar atıyor ve eskiden yaptığı gibi beni omzumdan kelepçeliyor.

Aniden bir huzur dalgası hissettim. Mücadelemin sona erdiğini ve yakında bir gün artık saklanmak zorunda kalmayacağımı bildiğim için vücudumu derin bir sakinlik kaplıyor. Kendim olabilirim, adım Gilly ya da Maeve olur, bilmiyorum.

Tek bildiğim, bugünün hayatımın geri kalanının ilk günü olduğu.

EPİLOG

Çömeliyorum ve parmaklarımı mezar taşının gri granitinin derinliklerine oyulmuş harflerin üzerinde gezdiriyorum: Robert Angus McAuley, 38 yaşında. Başımın üstündeki dev meşe ağacının yaprakları arasında hışırdayan rüzgâr, güneşli bir öğleden sonra mezarı gölgeliyor.

Burayı çok severdi. Açık havada olmayı, rüzgarı ve güneşi teninde hissetmeyi severdi. Ailesi iyi bir mezar yeri seçmişti: Glasgow'un görkemli silüetini uzaktan gören eğimli çimenli bir tepede; evler, apartman blokları, kilise kuleleri ve sonra uzakta tepeler.

Keşke onunla konuşabilseydim.

Seni özlediğimi söyledim. *Özür dilerim.*

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama hiç ses çıkmıyor.

Artık polis onun dosyasını kapatabildiğine göre, nihayet kelepçeli olarak ayrılma endişesi olmadan onu ziyaret edebilirim. On yıldan fazla bir süredir bu anı hayal ettim - özlemimi çektim - ve Robert'ın mezarı başında, bedeni üzerinde durduğum toprağın altında durmanın nasıl bir his olacağını merak ettim. Kendimi ona yakın hissedeceğimi; o zamanlar yapamadığım şekilde nihayet veda edebileceğimi düşündüm. Elini tutamadan, kollarımı uzun ince bedenine dolayamadan ona bu kadar yakın olmanın acı verici olacağını hayal ettim.

Ama burada değil, diyorum kendime, ayaklarımın altındaki nemli çimlere bakarken. Onun varlığını hayal ettiğim gibi hissedemiyorum. Ruhunu, sıcaklığı ve yaşamı bu dünyayı uzun zaman önce terk etti, ben onun bedeninin yanında uyuşturulmuş bir uyku uyurken ve son nefesi dudaklarından ayrılırken. Robert'tan geriye hiçbir şey kalmadı. Eğer ben

Artık Robert'a yakın olmak istiyorum, duvarlarımdaki resimlerine bakabilirim, bir zamanlar fırçalarının tuvaleri süpürdüğü kurumuş yağların çıkıntıları boyunca elimi izleyebilirim. Sarah kulübedeki koleksiyondan bazılarını nazikçe bana verdi ve Callum da onların etrafta olmasından hoşlanıyor, Robert'ın gerçek bir yetenek olduğunu söylüyor. Ziyaret etmek için bir mezara ihtiyaç duymak yerine, Robert'ı her yerde yanımda taşıyorum, adı kalbimde diğer aşklarımınla birlikte yazılı: Callum, Jake, Polly, Sarah.

Ama bugün burada olmaktan, yanlış yere konulmuş nefret ve acı yüzünden kısa kesilen güzel bir insanın hayatının başlangıcını ve sonunu işaret eden oyma harfler üzerinde parmaklarımı nihayet gezdirebildiğim için mutluyum. Şimdi kendi adaklarımı bırakabildiğim için minnettarım: Robert ve benim yıllar önce o barbeküdeki resmimiz, Robert elimi öpüyor, yanaklarım mutluluk ve sevgiyle kızarıyor. Sarah kulübeyi yenilerken bu resmi benim için saklamıştı ve şimdi su geçirmez bir çerçeve içinde mezarının yanına bırakmaya hazır.

Mezar taşının önünde, farklı çürüme aşamalarında elle bağlanmış üç kır çiçeği buketi var. Sarah'nın bana söylediğine göre ailesi her hafta ziyaret ediyormuş, bu yüzden bunların üç haftalık adaklar olduğundan şüpheleniyorum. Fotoğrafa yer açmak için yaprakları kenarlarından kahverengileşmiş en eski buketi kaldırıyorum. Altında, avucumun içi büyüklüğünde yuvarlak, yassı bir çakıl taşı var, rüzgârlı bir sahil manzarasıyla boyanmış: dar bir sahile inen dik bir uçurum yüzü ve ardından dalgalı bir deniz, kumları hafifleten dalgalar. Robert'ın sanatçı arkadaşlarından biri bunu onun için buraya bırakmış olmalı. Gülümsüyorum ve daha yakından incelemek için elime alıyorum, elimde ağırlığını hissediyorum.

Tam o sırada rüzgâr hızlanıyor ve mezardan bir şeyi uçuruyor - çakıl taşı bir not ya da kart gibi bir şey taşıyor olmalı. Birkaç metre ötedeki çimenlere takılıyor ve aceleyle gidip onu alıyorum, boyalı taşın altına geldiği yere geri koymaya hazırım.

Ama onu almak için eğildiğimde nefesim boğazımda düğümleniyor ve çakıl taşı avuçlarımdan yuvarlanıyor. Bu bir not, sanki mezara yeni konmuş gibi kuru ve temiz. Yazı tanıdık, ama mürekkep daha da tanıdık: asit yeşili, canlı ve zehirli. On yıl önce bir düğün tebrik kartının üzerine bir uyarı karalayan aynı asit yeşili.

Kalp atışlarım daha da hızlanıyor ve öğleden sonra güneşinin sıcaklığına rağmen kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Omzumun üzerinden mezarları ve ağaçları tarayarak izlenip izlenmediğimi kontrol ediyorum. Yaz esintisiyle yer değiştiren çimler dışında hiçbir şey kıpırdamıyor.

Bir elimde çakıl taşı, diğerinde not var.

Çakıl taşını yüzüme yaklaştırıyorum, taşın üzerindeki detayları görebilmek için gözlerimi kısıyorum. O kadar küçükler ki ilk başta uçurumun içine karışıyorlar. Ama şimdi meşe ağacının gölgesinden çıktım, ayrıntıları görebiliyorum: orada, tanıdık uçurumun altındaki kumsalda, dalgaların vurduğu yerde, ters dönmüş bir Land Rover var. Ve kumsalda onun yanında el sallayan bir figür duruyor.

İçim çalkalanıyor ve dikkatimi gözümün önündeki sayfada dans eden yeşil mürekkepli nota veriyorum.

'Ne yaptığını biliyorum. Asla özgür olamayacaksın.'

* * *

Maeve'in dolambaçlı hikâyesinden etkilendiniz mi? Rosie'nin kalp atışlarını hızlandıran gerilim romanı ***Bebek Monitörü***'nü edinin. Bir anne, küçük kızı Olivia'nın yatak odasından gelen garip bir ses duyduğunda, sırlarının çözüldüğünü ve umutsuz bir tehlike içinde olduklarını fark eder...

Buradan alın ya da özel bir alıntı için okumaya devam edin!

BEBEK TELSİZİ

SON DERECE SÜRÜKLEYİCİ BİR PSİKOLOJİK GERİLİM
VE SARSICI BİR TWİT

Kızımı yatırdıktan sonra yatak odasının kapısını kapatıyorum ve onu son bir kez sevdiğimi söylüyorum, o sırada bebek telsizinin cızırdadığını duyuyorum.

Bebek

"Annen seni sevmiyor.

CHAPTER 1

"Eve geldik! Jeremy sesleniyor, ön kapıyı kalçasıyla iterek açıyor ve bebeğin araba koltuğunu koridorda manevra yaptırıyor.

Yorgunluktan bitap düşmüş bir halde arkasından patikayı tırmanıyorum. Oturma odamızın ışıkları yanıyor, panjurlar Edinburgh akşamına karşı yarı kapalı. Dışarıdan bakıldığında evimiz rahat görünüyor, iki tarafı komşularımızın karanlık pencereleriyle çevrili sıcak bir ada.

Koridorun aydınlığına çıkıp Jeremy'nin bağırmasına rağmen koltuğunda uyuklamaya devam eden bebeği kontrol ederken yorgun yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. Yeni doğanlar beni korkutur. İlk haftalarda o kadar kırılgan oluyorlar ki her nefesleri son nefesleri olabilirmiş gibi geliyor.

"Annem ve babam döndü. Jac'in sesi merdivenlerden aşağı süzülüyor. Liv'in vaftiz annesi. Kendimi en eski arkadaşımın parlak enerjisine ve kızımın heyecanına hazırlıyorum.

Jac merdivenlerin başında belirir. 'Liv üstünü değiştiriyor, sağ olsun. Yeni bebeğin *Frozen* elbisesini beğeneceğini düşünüyor. Gülüyor ve sonra bakışları araba koltuğuna takılıyor ve aceleyle merdivenlerden iniyor. "Aman Tanrım, hayatımda gördüğüm en güzel bebek. Koltuğun üzerine eğildi, sonra doğruldu ve beni kollarına çekti, nazikçe ama kuvvetle. "Seninle gurur duyuyorum, Miriam.

Yorgunluk üzerime çöküyor ve Jac'in kucağında dik durmak için mücadele ediyorum. Temiz, çamaşır deterjanı ve parfüm kokuyor. Her şeyin onun kontrolünde olduğu çocuksuz hayatına karşı bir kıskançlık duyuyorum. Buna karşılık ben hastane ve korku kokuyorum ve öngörülebilir gelecekte günlerimin nasıl şekilleneceği konusunda çok az söz hakkım var.

Jeremy sonbahar havasına karşı yakasını kaldırarak arabaya doğru yola çıktı. Bir sürü çanta hazırladım: hastane eşyaları, doğum sonrası eşyaları, bebek eşyaları... farklı bedenlerde eve dönüş kıyafetleri, bebek bezleri, ıslak mendiller, falan filan. Ben endişesini aşırı hazırlığa yönlendiren biriyim. Sonunda her şey o kadar hızlı gelişti ki planladığımız hiçbir şey için zaman kalmadı. Ne doğum havuzu, ne Jeremy'nin elindeki vantilatörle beni hafifçe havalandırması. Atıştırmalıklar, masaj, müzik için zaman yoktu. Sadece kasılmalar, ılgınlıklar, ıkmınmalar, bebek ve sonra beni tekrar bir araya getirmeye çalışmak.

Hastane kısmına hazırlanmak için çok fazla zaman harcadık ve bu kısım için yeterince zaman harcamadık: doğumdan sonraki garip, uykusuz alacakaranlık günleri. Evde tek başınıza ve yarımsız olduğunuzda, en ufak bir şey onu öldürebilecekken çaresiz yaratığınızı bir şekilde hayatta tutmak zorundasınız.

"Liv'e bizim için baktığın için çok teşekkürler," diyor Jeremy Jac'e, iki elinde birer çantayla eve yeniden girerken. "Bebekle tanışmak onun için tuhaf olabilir, bu yüzden burada olmanız dikkatini dağıtmak için iyi oldu. Çantaları yukarı taşıyor ve Liv'i çağırıyor.

"Lafı açılmışken, gitme vaktim geldi sanırım. Jac askıdan ceketini alıp üzerine geçirir, sonra da boynuna ekose bir fular sarar.

Başımı sallıyorum, onun anlayışına minnettarım. Liv'in yeni kardeşiyle tanışmasını dikkatlice planladık, onu kitaplarla ve eve bir bebek gelmesinin ne kadar heyecan verici olacağına dair sohbetlerle hazırladık.

Jac uyuyan bebeğe doğru başını sallıyor. 'Eminim sen de onu yerleştirmek istiyorsundur. Samuel'i mi seçtiniz?' diye sorar.

Başımı salladım. "Samuel. Onun yepyeni ismi ağzımda hantal görünüyor. Paniğe kapılıyorum. Yapılacak çok şey var. Bavulları boşaltmak, bebeği yerleştirmek. Minik bedenine uygun kıyafetler bulmak. Onu beslemek. Kendimizi beslemek. Onu Liv ile tanıştırmak. Ve banyo yapmak için ölüyorum.

"O çok sevimli. Neredeyse vaftiz kızım kadar sevimli. Duvardaki bir fotoğrafı işaret ediyor: Jac ve Liv birkaç yıl önce Liv'in üçüncü yaş günü partisinde, ikisi de aynı kaplan yüz boyasıyla. Liv çok değişti, tıbbi yanaklı yürümeye başlayan çocuğum gözlerimin önünde genç bir hanıma dönüştü.

Bebek eldivenli elini yüzünü ovmak için kaldırıyor, hareketleri sarsıntılı ve yeni.

"Samuel uyandı. Ablasıyla tanışmaya hazır. Ceketinin fermuarını çekmek için aşağı bakarken Jac'in eşarbi sesini bastırıyor. Beni bir kez daha kucaklıyor. Liv'in odasında bir sepet dolusu şekerleme var. Diğer ebeveynlerinden bir demet

Arkadaşlar da katkıda bulundu: Nicole, Zain ve diğerleri. Nicole'ün adından bahsederken göz devirmesini bastırmaya çalışıyor ama ben bunu fark edip başka tarafa bakıyorum. Bugün onları barıştırmaya çalışmak için çok yorgunum. Ama her ikisi için de içimi bir sevgi seli kaplıyor.

Berrak Eylül akşamında kapıyı kapattığımda, Samuel'in gurultuları feryatlara dönüşüyor.

"Benim büyük kızım nerede? Kalçamla çocuk odasının kapısını itiyorum. "Seninle buluşacak biri var.

Liv pembe tenteli yatağında bağdaş kurmuş oturuyor, iki elinde birer Barbie. Jeremy onun yanında, kucağında başka bir bebek var.

"Kimseyle tanışmak istemiyorum anne," diyor ve Barbie'lerin kafalarını birbirine vuruyor. Çenesinin inatçı duruşuna rağmen, mavi tüllü *Frozen* elbisesiyle mükemmel görünüyor. Keşke ona daha fazla zaman ayırabilseydim, daha fazla şefkat gösterebilseydim, tek çocuğum olarak daha fazla ay geçirebilseydim diye içimi bir hüznün kaplıyor. Ona yetemeyeceğimden çok korkuyorum, artık iki çocuğum var.

Zorlamayın, diyor tavsiye. *Onları rahat bırakın*. Bu yüzden onun yorumuna tepki vermiyorum ve ona sarılmak için yanıp tutuşmama rağmen sallanan sandalyeye titrek bacaklarımla oturuyorum, üstümün düğmelerini açıyorum ve Samuel'i göğsüme bastırıyorum. Ağzının içine hayretle bakıyorum, kocaman açılmış ve çığlık atarken diş etleri kıpkırmızı. Ama sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, gözleri kapalı olsa bile meme ucumu hissediyor ve yüzünü göğsüme sokuyor. Ağlamaları sevimli küçük burun çekişlere dönüşüyor. Kendime bir nefes ve bir nefes daha veriyorum. O gelene kadar emzirmenin nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Rahatlama ve huzur. Bir uçağın tekerleklerinin inişte piste çarptığı an gibi.

Odaya bakıyorum: yanımdaki alt değiştirme masasının üzerinde bebek bezleri, ıslak mendiller, kuklalar, muslin bezlerle dolu bir hediye sepeti var... çabuk tükenen ve her zaman işe yarayan küçük şeyler. Samuel'in başının üzerinden, Jac'in girdaplı eliyle yazılmış kartı dikkatle alıyorum:

Miriam, Jeremy ve bebeğe,

sevgiler,

/arkadaşlarımız xx

Gözlerim yorgun minnettarlık gözyaşlarıyla doluyor.

Jeremy keyifli bir gülümsemeyle bir süre beni ve Samuel'i izliyor, sonra Liv'i koluyla omuzlarından tutup kendine doğru çekiyor.

Gözlerimi siliyorum ve boğazımı temizliyorum. 'Liv, yeni küçük kardeşinle tanışmanın kolay olmayabileceğini biliyorum. Harika bir abla olacaksın.

Göğsünü şişiriyor ve başını sallıyor. "Oynayacağım anne. Her gün bebek Samuel ile oynayacağım.

'O biraz daha büyüdüğünde siz ikiniz çok eğleneceksiniz. Ama sen her zaman benim ilk bebeğim ve annemin özel kızı olacaksın. Bu yüzden sana annen, baban ve Samuel'den küçük bir hediye aldık.

Bebeklerinden başını kaldırıyor, kahverengi gözleri peri ışıklarının yansımasıyla parıldıyor.

Jeremy elini cebine atar ve hediye paketi yapılmış bir kutu uzatır. "Açmak ister misin?

Kadın omuz silkiyor ama adam kutuyu kucağına koyuyor ve kadın Barbie'leri bırakıp ambalaj kâğıdını yırtıyor. Kağıdı yere bırakıyor, başparmağına yapışan banttan kurtulmak için elini çırpıyor, sonra kutunun kapağını kaldırıp içine bakıyor. "İki tane var. Bana göstermek için kutuyu öne doğru itiyor.

Boştaki elimle uzanıyorum. "Bu benim için. İlk bileziği uzatıyorum: ortasında kalp şeklinde bir delik olan dairesel bir tılsımı olan narin bir gümüş zincir. "Ve bu da senin için. İkinci tılsım daha küçük ve kalp şeklinde. Onları birbirine takıyorum, Liv'inkini benimkinin içine. Gördün mü Liv? Sen her zaman kalbimdesin, her günün her anında.

Biraz duygusallaştığımı hissediyorum ve bilekliğimi bileğime takarken zorlukla yutkunuyorum. "Benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek için bileziğimi her gün takacağım. Meşgul olduğumda ya da Samuel'le ilgilendiğimde bile bu bileziği takacağım çünkü seni seviyorum. TAMAM MI?

Başını sallıyor. Gözleri Samuel'in üzerinde, beslenmesini izliyor. Bileziğini uzattım. "Seninkini takmak ister misin?

Bir Barbie alıp arkasını dönüyor. "Hayır, teşekkür ederim.

Tepki vermemeye, incindiğimi ona belli etmemeye çalışıyorum. Duygularımdan onu sorumlu tutamam. Ani bir yorgunluk dalgası sesimin soluk ve zayıf çıkmasına neden oluyor. "Sorun değil. Belki başka bir gün takarsın. Yatağının başucundaki çekmeceyi açıyorum. "Hazır olduğunda burada olacak.

"Hediye de Samuel'den," diyor Jeremy. "Onunla tanışmaya hazır mısın?

Yataktan kalkıp bize doğru bir adım atıyor, gözleri Samuel'e, küçük kafasındaki tüylü saç tabakasına, göğsüme bastırıldığı kalkık burnuna ve emerken açılıp kapanan denizyıldızı ellerine sabitlenmiş.

Yakından izliyor. Parmağımı uzatıyorum ve Samuel'in yumruğu parmağımın etrafını sarıyor. "Bak Liv. Senin parmağını da tutmasına izin vermek ister misin?"

Başını sallıyor. Alt dudağı dışarı çıkıyor ve titremeye başlıyor. Boştaki elimle ona uzanıyorum, teselli etmeye hazırım. Ama saniyeler içinde ifadesi değişiyor: dudağı geri çekiliyor ve ağzı sert bir teslimiyet çizgisine oturuyor.

Ona biraz zaman tanıyarak duraklıyorum. Bunu hazmetmek çok zor olmalı.

"Gerçek annesi ve babası onu almaya ne zaman gelecek?" diye soruyor, sesi belirsiz.

Jeremy öne doğru eğilerek gülümsüyor. "Ben ve annem onun gerçek anne ve babasıyız, tıpkı bizim senin olduğun gibi.

Tekrar kontrol altına almadan önce dudağı bir kez daha titriyor. "Samuel'e sahip olduğun için beni gönderecek misin?"

Onu kendime çekmek, kollarımın arasına almak ve daha iyi öpmek istiyorum. Ama bebek aramıza giriyor, küçük ağzı meme ucuma yapışıyor. 'Samuel artık bizimle yaşıyor, tıpkı senin gibi. Seni sonsuza dek seveceğiz ve yanımızda tutacağız. Biz mutlu bir aileyiz: Anne, baba, sen ve bebek Samuel.

Kollarını kavuşturuyor, duyduklarına inanamıyormuş gibi başını hafifçe sallıyor. Ayağını halıya vuruyor. "Onu geri götürün.

Gülümsememi bastırıyorum. Çok ciddi görünüyor. Zavallı küçük şey; bu aşama geçecek, eminim. Bu ana kadar heyecanlı görünüyordu. Gerçek ortaya çıktı: Bu hazır bir oyun arkadaşı değil, ebeveynlerin dikkatini çekmek için bir rakip. Şu anda nasıl hissettiğini gerçekten çok iyi anlıyorum.

Samuel küçük bir patlamayla meme ucumdan ayrılıyor. Aşağıya baktığımda onu derin bir uykuda buluyorum, gül goncası ağzı memnun bir gülümsemeyle yukarı kalkmış. 'Liv, yatağa otur ve onu bir dakikalığına kucağına al. Ona ablasından bir "merhaba" kucaklaması ver. Liv, Jeremy'nin yanındaki yatağa tırmanırken ben de emzirme sütyenimin kayışını bağlayıp üstümü aşağı çekiyorum.

Onu dizlerinin üzerine yatırıyorum ve elleriyle ne yapacağından emin olamadan sertçe tutuyor. Ona bakarken ağzının kenarları seğiriyor. İçimde bir umut kıpırtısı hissediyorum. İşte önümde hayatımdaki en önemli iki şey duruyor. Onları ben yarattım ve ben öldükten çok sonra da bu dünyada olacaklar. Onlar

Birbirimizi sevmeli ve birbirimize göz kulak olmalıyız, çünkü bir gün bunu yapmak için burada olmayacağım. Sertçe yutkunuyorum.

Jeremy ona doğru eğilir ve başını öper. "Çok rahat görünüyor. Ablasının üzerinde uyurken ne kadar huzurlu olduğuna baksana. Bir süre sonra ayağa kalkıyor ve kapıya doğru yürürken kot pantolonunun paçalarını düzeltiyor. "Ben gidip aşağıda işleri halledeyim.

O odadan çıkarken Liv tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

Öne doğru eğildim. 'Onu uyandırmamak için fısıldaman iyi oldu. Ne dedin sen?'

Tekrar söylüyor, daha yüksek sesle. "Onu atmak istiyorum.

Nefes alıyorum. "Biz bebekleri fırlatmayız. Ama bana nasıl hissettiğini söyleyebildiğine sevindim. Onu şimdi alacağım ve kendini güvende hissettiğinde tekrar kucağına alabilirsin, tamam mı?

Ona doğru uzanıyorum ama Liv ani bir hareket yapıyor ve parmakları onun boynuna dolanıyor. Parmak eklemleri bükülüyor, sıkmaya hazır.

"Ne yapıyorsun? Onu kollarıma aldım. Ona zarar verecek zamanı yok. Sıkmak için.

Üzerinden bir yük kalkmış gibi omuzlarını oynatıyor. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

"Liv, o da neydi? Hayal edip etmediğimi söyleyemem. Bu şeyleri yargılayamayacak kadar yorgun muyum?

'Yok bir şey anne. Sadece bebeği kucaklıyorum.' Yüzü duvara dönük bir şekilde yatağına uzandı. "Git lütfen. Kendi başıma olmak istiyorum.

Samuel az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadan uyuyor. Yoksa oldu mu? Belki de sadece beceriksiz bir şefkatin olduğu yerde saldırganlık gördüm. Yorgun bir nefes alıyorum. Hangisi olursa olsun, Liv'in yeni kardeşiyle ilgili tüm duygularına rehberlik etmek benim görevim, bunu biliyorum. Ama bugün başlamak zorunda değilim.

Arkamda, bebek telsizi kamerası vınlayarak çalışıyor ve ben de dönüp küçük kutunun yavaşça dönerek odayı taramasını izliyorum. Siyah merceği bize bir karganın gözü gibi parlıyor. Liv'i buluyor ve hareket duruyor. Jeremy bizi bir telefon uygulamasından mı izliyor?

Samuel'i yakınımda tutuyorum ve Liv'in yatak odasının kapısını arkamdan kapatarak odadan çıkıyorum. Dışarıda durup derin nefesler alıyorum. Önemli bir şey değil. O daha beş yaşında ve bugün zor bir gündü. Alnımı kapının soğuk tahtasına dayayıp biraz daha nefes alıyorum. Ve işte o zaman duyuyorum: odanın içinden gelen boğuk, mekanik bir ses:

"Yalan söylüyor. Annen seni sevmiyor.'

CHAPTER 2

Tökezleyerek aşağı indim. Liv'in odasında hissettiğim zihinsel yorgunluk kaybolmuş, yerini öfkeye bırakmıştı. Ama bedenim skoru koruyor: hareketlerim yavaşlıyor ve Samuel kollarımdayken merdivenlerden düşmeme bir yanlış hamle kaldı.

Oturma odasında Jeremy bir şişe şampanya açmış ve gümüş bir soğutucuya yerleştirmiştir. Lambalar yanıyor, perdeler alacakaranlık sonbahar akşamına karşı çekilmiş. Izgarada bir ateş yakmış, alevler dumansız kütükleri tutuşturmaya başlamış ve yüzünde yarım bir gülümsemeyle telefonuna bakıyor.

"Ne yapıyorsun? Kollarımdaki Samuel'i üzmemeye çalışarak sıkılmış dişlerimin arasından tıslıyorum. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gözleri şaşkınlıkla açılır. "Ne?" Biberona bakıyor. "Emzirdiğini biliyorum ama alabilirsin-

"Bu şampanyayla ilgili değil. Elindeki telefonu işaret ediyorum.

Kafası daha da karışmış görünüyor. "Reddit'te şu başlığı okuyordum-

Beni monitörden izliyorsun. Liv'le konuşuyorsun. Benim hakkımda bir şeyler söylüyorsun.

Telefonunu çevirip bana ekranındaki bir metin duvarını gösterdi. "Mim, seni izlemiyorum. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece Reddit'te takılıyorum.

'Sen buna oyalanmak mı diyorsun? Cidden, kamera bana göz kırıyor ve küçük standının üzerinde dönüp duruyordu.

Kanepede arkasına yaslanıyor ve endişeyle başını eğiyor.

Gözlerimi ovuşturuyorum, gözlerim yanıyor. Çok yorgunum ama bu işin peşini bırakamam. Bu çok önemli. "Çocuklarımıza bakmam konusunda bana güvenmiyorsan, ciddi sorunlarımız var demektir.

"Henüz bir monitör uygulaması bile kurmadım. İnanmayarak başını sallıyor. "Bu güvenle ilgili değil Mim. Elbette sana güveniyorum. İç çekiyor, yüzünü ovuşturuyor. Parmaklarının arasından sesi boğuk çıkıyor. "Ne dediğimi duyduğunu sandın?

"Ona "Annen seni sevmiyor" demişsin.

Keskin bir nefes alır. "Aman Tanrım, Miriam. Ellerini hareket ettiriyor, bir avucunu yüzünün iki yanına koyuyor. Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranıyor. 'Bunu ona neden söyleyeyim ki? Bu delilik.

'Bana deli deme. Ben de öyle duydum.' "Ben öyle demek istemedim...

"O zaman ne demek istediğinizi söyleyin lütfen.

Hayal kırıklığı içinde inliyor. "Sana deli demedim. Demezdin de. Ama çoğundan daha savunmasızsın. *Risk altındasın.*

Ebemin sözlerini kullanmasından ürktüm. Son seferle ilgili.

Her şey son seferle ilgili. Ne söylediğime, ne yaptığma çok dikkat etmeliyim.

Daha fazla tartışamayacak kadar yorgunum. Bir koltuğa oturuyorum, Samuel hâlâ kollarımda uyuyor. Ona bakıyorum, yanağının kıvrımına, burnunun eğimine hayranlıkla bakıyorum.

Jeremy ayağa kalkıyor ve odayı geçip sandalyemin yanına çömeliyor. Elini koluma koydu, gerildim ama geri çekilmedim. 'Bak, son kırk sekiz saat içinde çok şey yaşadın. Belki de beynin sana oyun oynuyordur. İşitsel halüsinasyonlar uyku yoksunluğunda yaygındır, değil mi? Yeterince dinlenmen çok önemli.' Elini uzatıyor ve koltuktan kalkmama yardım ediyor, beni Samuel'in aramızda kozalandığı bir kucaklamanın içine çekiyor.

Başımı omzuna yaslıyorum ve neredeyse orada, oturma odasının ortasında ayakta uyuyakalıyorum. Bunun tadını çıkar, diyorum kendime. Birbirimizi seviyoruz. İki sağlıklı çocuğumuz var. İşte rüya bu: Bunu çok istiyorduk ve şimdi burada.

'Yemin ederim seni ekrandan izlemedim, canım. Bence sen harika bir annesin.'

Gözlerim faltaşı gibi açılıyor ve omzunun üzerinden telefonunu görüyorum, yüzüstü kanepeye uzanmış. Öfkelenecek enerjim olmadığını fark ettim. Bir tane alıyorum.

derin bir nefes alıp veriyorum, şüphelerimi bir kenara bırakıp ona inanmayı seçiyorum. Bu daha kolay. Tek yapabildiğim bu.

Boğazını temizledi ve geri adım atarak beni ürküttü. "Banyo yapıp yatağa girmeden önce seninle bir şey daha konuşmam gerekiyor. Ses tonu ciddiye. Elmacık kemiklerinin üzerinde iki kırmızı deri lekesi beliriyor. "Geçen gün işte bir şey oldu.

Bakışlarımı görmezden gelerek kadehlere şampanya doldurmakla meşgul.

Midem bulanıyor ve oturuyorum. *Lütfen işini kaybetme.* Sadece sanat terapistimin cüzi doğum maaşı ile ne yapacağımızı bilmiyorum. Ucuz çocuk bakımımız yok, büyükanne ve büyükbabalar da bir seçenek değil: Jeremy ailesine yakın değil ve annem de doğal bir bakıcı değil. İşimi sevmeme rağmen, geri dönmemi karşılayıp karşılayamayacağımız belirsiz. Jeremy'nin gelirine ihtiyacımız var.

"Neler oluyor Jeremy?" Sesimdeki ihtiyatı korumaya çalışıyorum. Düşüncesiz olabiliyor ve bazen her şeyi enine boyuna düşünmüyor.

Bana yarım bardak şampanya uzattı ve alkışlar arasında kendi kadehini uzattı. "Bir terfi teklifi aldım.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve derin bir nefes alıyorum, rahatlamam umarım zevk ve gururla maskelenmiştir. 'Bu inanılmaz! Tebrik ederim! İş nedir? Parası ne kadar?' Samuel'i tutmuyor olsaydım, ayağa fırlayıp kollarımı ona dolayabilirdim. "Buna ihtiyacımız vardı. Sizin adınıza çok mutluyum.

Şampanyadan büyük bir yudum alıyor, ben de öyle. Çok lezzetli: gevrek ve baloncuklarla dolu. Bir bardak içmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, neredeyse nasıl içeceğimi unutuyorum, sertçe yutkunuyorum ve köpükler boğazımı acıtıyor.

Yanıma oturuyor ve bana doğru eğilerek Samuel'in yanağında bir parmağını gezdiriyor. "Tabitha'yı hatırlıyor musun?" diye soruyor sakın bir sesle. "Birkaç yıl önce bir iş yerinde tanışmış olabilirsiniz. Konferans merkezinde.

Kaşlarımı çatıyorum, hatırlamaya çalışıyorum. "O gece pek çok insanla tanıştım.

"Kızıl saçlar, uyumlu ruj. Duraksıyor, sonra onu tanımadığımı görünce elini sallıyor. "Boş ver. Beni ekibinde istiyor. Sorunları çözme şeklini beğendiğini söylüyor. "Yapabilirim tavrım" diyor.

Onaylarcasına gülümsüyorum. Jeremy bir sorunun büyümesine izin vermez, bu kesin.

"Henüz kabul etmedim. Elmacık kemiklerinin üzerinde dairesel kırmızı lekeler yeniden belirdi. "Önce seninle konuşmam gerekiyordu.

Bana detayları anlatıyor: maaş artışı, yeni gösterişli 'sistem entegrasyon danışmanı' iş unvanı, özel sağlık sigortası, hisse senedi

seçenekler.

I al başka bir yudum . Şampanya, tadını çıkarmak o, minnettar için düşünmek için bir fırsat. 'Tabii ki kabul etmek zorundasınız. Sadece maaşı bile...'

"Ek bina yaptırabiliriz. Mutfakta tavan pencereleri.'

Gölümsüyorum. "Hep bir tavan penceresi istemişimdir...

Parmağı gergin bir şekilde şampanya kadehine vuruyor. Bileğinin arkasındaki benek benek siyah saçlara bakıyorum. Eğer bu o kadar iyi bir haberse, neden daha mutlu görünmüyor?

"Kutlama mı yapıyoruz? Üstümü kenara çekiyorum, hala yarı uykuda olmasına rağmen Samuel'i takıyorum. Bu yarım kadehi içerken onu beslersem, bir sonraki beslenmesinden önce alkolü işlemiş olmam mümkün.

Jeremy ikisini boşaltır. "Ama Mim, önümüzdeki birkaç ay zor geçecek: beş yaşında bir ocuk ve yeni bir bebek. Yeni iş çok fazla seyahat gerektiriyor. Uzun saatler. Ve geçen seferden sonra...'

İşte bu kadar. *Son kez*. Samuel'in dudakları meme ucumdan gürültülü bir şapırtıyla ayrılıyor ve emiş serbest kalıyor. Yanlara kayıyorum, diğerk göğsümle deniyorum ama yine uyuyor.

'Ya iş için gitmek zorunda kalırsam ve sen iyi olmazsan? Senin, Liv ve Samuel'in yanında olmazsam?

Buz gibi bir korku tenimde geziniyor, her gözeneğimi diken diken ediyor. Çocuklarla yalnız kalmama güvenmiyor. Ayağı kalkıyorum ve Samuel'i beşiğine yatırışımı izliyor, kaşları hafifçe çatılıyor.

'Bak, eğer gitmek zorunda kalırsam, iyi olduğunu bilmem gerek. Sağını başını yolmadığını ve evin yanmadığını. Kaçıp gitmediğini ve çocukları vahşi yaşamaya terk etmediğini. Gülüyor.

Hareket etmiyorum, vücudum olduğu yerde donmuş, yüzüm maske gibi. *Çok yakın*.

'Ve telefonunu sürekli kontrol edemeyeceğini biliyorum. Bu ikisiyle ilgili yeterince endişen var. Beşiğı işaret ediyor ve gözlerini Liv'in yukarıdaki yatak odasına doğru kaldırıyor.

Söylemediğı sözler havada asılı kalıyor: *Geçen seferki gibi olamaz. Beni dışlayamazsın*.

Tekrar yanına oturuyorum ve ona uzanıyorum, altı yıl önce evlendiğimizden beri her gün taktığı beyaz altın alyansa bakıyorum, o kadar tanıdık ki neredeyse elinin bir parçası. Kendi elim onunkinin yanında minicik kalıyor. Gölümsüyorum. "Haklısın. Yeni bir bebekle geçirilen bu ilk birkaç ay çok zor. Ama daha iyi olacak.

Bu sefer başa çıkabileceğimi ona kanıtlayacağım. Özellikle de iş için çok uzakta olursa. Bunu atlatmak için sağlam bir evliliğe ihtiyacımız var. Birbirimize güvenmeliyiz.

'Hayatımızı seviyorum. Ailemizi. Boğazımda bir yumru hissediyorum ve onu gevşetmek için öksürüyorum. "Bebeklik hormonları," diye şaka yapmaya çalışıyorum, gözyaşlarım dökülmesin diye yere bakıyorum.

"Ben de ailemizi seviyorum. Nefes alıyor, dişlerinin arasından keskin bir hava emiyor. "Belki bir anlaşma yaparız?

"Hı? Bakışlarımı halıya ve onun tartan terliklerine sabitliyorum.

'Bu gece seni izlemiyordum ama söylediklerin beni düşündürdü. Çocukların odasındaki bebek telsizini açık tut. Böylece dünyanın öbür ucunda olsam bile hepinizi kontrol edebilirim. Liv'i yatmadan önce, Samuel'i de bez değiştirirken görebileceğim. Dizleri kalçalarımaya degecek şekilde dönüyor ve küçük parmağını uzatıyor. 'Ve karşılığında, telefonuma her zaman cevap vereceğim ve sana mesaj atacağım. Hangi göz alıcı yemekte olursam olayım. Ya da ciddi bir toplantıda, tabii ki.

Anlaşmanın bana düşen kısmını düşünüyorum: bebek telsizini her zaman açık tutmak. Bu bana güvenmek mi? Yoksa sadece gözetleme mi?

Sessizliğim karşısında ifadesi kararıyor ve elini bırakıyor. 'İşi kabul etmek zorunda değilim. Olduğum yerde kalabilirim, her akşam altıda evde olurum ve-'

"Bunu nasıl kabul edebilirim? İçimde öfke parlıyor ve kelimelerim niyet ettiğimden daha yüksek çıkıyor. Beşikten bir homurtu geliyor ve sesimi alçaltıyorum. "Monitörde duyduklarımdan sonra mı?

Öfkeli bir şekilde başını sallar. 'Bu gece yeni iş konusunu açmamalıydım bile. Bugün konuşulacak çok şey vardı. Özür dilerim, Mim.'

Samuel'i kucağıma alıyorum, yatmadan önce son bir kez üstünü değiştirmek ve beslemek için yukarı çıkarmaya hazırım.

Ben kapıdan çıkarken Jeremy beni yanağımdan öpüyor. 'Bu sadece aşırı yorgun beyninin seni biraz paranoyaklaştırması. Sabah daha iyi hissedeceksin.

Donup kalıyorum. *Paranoyakça*. Her şeyden sonra nasıl bu kadar duyarsız olabiliyor? Ona bakıyorum ve o da bana bakıyor, gözleri geniş ve kurnaz, ne kadar derinden kestiğinin tamamen farkında değil. Ama bunu konuşamayacak kadar yorgunum. Kendimi çenemi açmaya zorluyorum. Bu gece olmaz.

sahanlığında üst katta, ben Liv'in kapısının dışında durmuş
dinliyorum.

Her şey sessiz.

Sonra kapısı açılır.

Pijama üstünün düğmeleri yanlış iliklenmiş ve uzun saçları yüzüne dökülmüş bir halde kapının girişinde duruyor.

"Selam Liv," diyorum kaşlarımı çatarak. Genelde çok ağır uyur, özellikle de yatağa girdikten sonraki ilk birkaç saat. Hiçbir şey onu uyandıramaz. "İyi misin?"

Kımıldamıyor.

"Ne oldu?" Samuel'i göğsüme doğru kaydırıyorum ve boştaki kolumu omuzlarına doluyorum.

Geriliyor ve dokunuşumdan uzaklaşıyor. Kaşlarımı çatıyorum. Bu ona göre değil. Bir şeyler fısıldıyor.

"Ne dedin bebeğim? Daha iyi duyabilmek için kulağımı ağzına doğru çeviriyorum.

"Odamda biri var.

* * *

[Burada okumaya devam edin!](#)

HEAR MORE FROM ROSIE WALKER

Rosie Walker'ın en son yayınlarından haberdar olmak ister misiniz?

Buradan [kaydolun!](#)

E-postanızı asla başka biriyle paylaşmayacağımıza ve yalnızca yeni bir kitap çıktığında sizinle iletişime geçeceğimize söz veriyoruz.

BOOKS BY ROSIE WALKER

[*Gelinin Sırrı*](#)

[*Kocamın Eski*](#)

[*Sevgilisi Bebek*](#)

[*Monitörü*](#)

Ev Yangını

Bir Seri Katilin Sırları

SESLİ OLARAK MEVCUT

Kocamın *Eski Sevgilisi* ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

Bebek Monitörü ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

A LETTER FROM ROSIE WALKER

Sevgili okuyucu,

Gelinin Sırrı'nı okumayı seçtiğiniz için çok teşekkür ederim. Umarım benim yazarken eğlendiğim kadar siz de okurken eğlenmişsinizdir. Eğer okuduysanız, lütfen bunu herkese duyurun: bir yorum yazın, bir arkadaşınıza söyleyin, hediye olarak bir kopya satın alın veya sosyal medyada paylaşın. Kulaktan kulağa yayılma ve olumlu eleştiriler büyük bir etki yaratır ve bir kitap ne kadar başarılı olursa, yazar o kadar çok yeni kitap yazabilir!

Ayrıca tüm yeni yayınlarımdan haberdar olabilirsiniz; aşağıdaki bağlantıdan kaydolmanız yeterli. E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

[Buradan kaydolun!](#)

Pek çok kitap gibi, *Gelinin Sırrı* da birkaç farklı fikir olarak başladı ve ben onları nasıl birleştirip gerçekten sağlam ve heyecan verici bir olay örgüsü haline getireceğimi bulana kadar tam olarak doğru değildi. Genellikle bu fikirler daha derin bir düzeyde anlamak istediğim şeylerdir ve onlar hakkında yazarak içlerine girebilir ve onları mümkün olduğunca çok açıdan keşfedebilirim.

Uzun zamandır cinayetle suçlanan uyurgezerlerle ilgili haberlere ve özellikle de jürinin suç işlendiğinde uyuduklarını kabul etmesi nedeniyle beraat edenlere hayranlık duyuyordum. Bunun gibi pek çok dava ve yasal savunma var - bazıları diğerlerinden daha inandırıcı - ve haberlerde k a r ı m a çıktıklarında, sanığın o sabah uyandığı kabusu ve ailesinin sevdiği birinin ölümünün ardından yaşadığı duygusal mücadeleyi ve ardından gelen duruşmayı hayal ederek ilgiyle incelerdim. Beni büyüleyen birçok konu gibi, uyurken cinayet suçlamasını **d a** aldım ve bu kitaba yazdım, böylece ona daha yakından bakabilir ve nişanlısını uykusunda öldürmüş olabileceğinden korkan Maeve'in gözünden düşünebilirdim.

Gilly gibi ben de öğrenciyken bir telefon yardım hattında gönüllü olarak çalıştım ve bu şimdiye kadar yaptığım en faydalı işlerden biriydi. Bu işi (çoğunlukla) sevdim ve gönüllü arkadaşlarım arasında en eski, en yakın arkadaşlarımdan bazılarıyla tanışacak kadar şanslıydım. Diğer üyelerle bir hobimizi ya da ilgi alanımızı paylaştığımız diğer üniversite kulüplerinin aksine, bu yardım hattında daha büyük bir şeyi paylaştık: diğer insanlara yardım etme arzusu - tıpkı Gilly'nin Safeline ile yaşadığı deneyimler gibi. Bazı harika insanlarla konuştum ve umarım yardıma ihtiyacı olan bazıları için bir fark yaratmışımdır.

Bu yardım hattında gönüllü olarak çalışırken, Gilly'nin karşılaştığı zorluklardan birkaçını yaşadım ve bazıları beynime girdi ve bu kitabın yazımı sırasında kurgulanmış versiyonlarını işleyene kadar son yirmi yıl boyunca orada yaşadı. Yardım hatlarını düzenli olarak arayanların psikolojisini çok merak ettim; gerçekten yardıma ihtiyacı olanları değil, bu hizmetleri ve politikalarını kötüye kullananları ve çağrı görevlilerini manipüle **e d e n l e r i** . İşte Gilly'nin konusu böyle doğdu.

Okurlardan haber almayı seviyorum ve *Gelinin Sırrı*'na tepkilerinizi duymak isterim. Maeve'in Robert'i öldürmüş olabileceğine inanınız mı? Hiç sizi iliklerinize kadar ürperten bir telefon aldınız mı? Sizce uykusunda öldüren biri masum mudur yoksa suçlu mu? Gilly ve Maeve hakkındaki orta nokta dönüşünü tahmin ettiniz mi, yoksa tamamen bir sürpriz miydi?

Benimle Facebook, Bluesky, Instagram veya web sitem üzerinden iletişime geçebilirsiniz.

Okuduğunuz için tekrar teşekkür ederim ve bu kitap hakkında ne düşündüğünüzü duymak için sabırsızlanıyorum!

Sevgiler,

Rosie Walker

www.rosiejaneWalker.com

MY HUSBAND'S EX

"Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim," diyor kapıdaki kadın. Onu daha önce hiç görmemiştim ama yanımdan geçip kollarını kocamın boynuna doluyor. Şok içinde donup kaldım. Kim bu kadın?

Onun adını duyduğumda, dünya etrafımda dönmeye başlıyor. *Alice* - kocamın eski sevgilisi. Onun kalbini kıran kişi. **Kocam, Highlands'deki ücra kulübemizde bize katılmasını istemediğine yemin ediyor. O zaman neden burada?**

Evlendiğim adama tatlı tatlı baktıktan sonra *Alice* bana öyle bir bakış atıyor ki tüylerim diken diken oluyor. Fırtına şiddetlenirken, gitmesini sağlayamam. Ama benim olanı almasına da izin vermeyeceğim.

Üst katta heyecanla evi keşfeden iki küçük sarı saçlı kızımı düşündükçe korku göğsüme vuruyor.

Buraya gelmek için zaten çok şey yaşadım. Kızlarıma sahip olmak ve mükemmel ailemi yaratmak için her şeyimi feda ettim. Bu yüzden *Alice* bana kocamın **korkunç bir sır sakladığını** söylese bile, beni etkilemesine izin vermeyeceğim ya da

değerli çocuklarımı çalmak.

***Alice*'in bilmediği bir şey biliyorum. Neden burada olduğu ya da kiminle uğraştığı hakkında hiçbir fikri yok.**

Sevdiklerimi güvende tutmak için ne gerekiyorsa yaparım.

Bu inanılmaz sürükleyici psikolojik gerilim romanı, dudak uçuklatan son düğüme ulaşana kadar kalbiniz hızla çarparak sizi sayfalar arasında dolaştıracak. Eğer *Gone Girl*, *The Housemaid* ya da *The Perfect Marriage*'ı sevdiyseniz, bu *kitaba* tamamen bağlanacaksınız!

[Buradan alın!](#)

ACKNOWLEDGEMENTS

Öncelikle, açıldığı gün ajansına başvurduğum günden bu yana yazarlık kariyerimi destekleyen edebiyat ajansım Charlotte Robertson'a teşekkür etmek istiyorum. Charlotte bana yazarlık, tür, yapı ve bir bütün olarak yayıncılık endüstrisi hakkında çok şey öğretti ve destek, tavsiye ve yardım sunmak için her zaman bir e-postanın ucundaydı. Charlotte olmasaydı bu teşekkürleri beşinci kitabım için yazıyor olamazdım, altıncı kitabım da yolda ve gelecek romanlar için sayısız fikir var. Her şey için çok teşekkür ederim Charlotte ve sonraki maceralarında bol şans!

Ardından, onsuz bugün yayınlanmış bir roman yazarı olamayacağım bir başka kişiye teşekkür etmek istiyorum: Suzy Pope. Kendisi her zaman ilk fikirlerimi danıştığım ya da ilk taslaklarımı sunduğum kişidir ve önerileri ve cesaretlendirmesi paha biçilemezdir. Kitaplarım Suzy olmadan var olamazdı.

Yazarlar herkesin bildiği gibi yalnız yaratıklardır, ancak ara sıra yuvalarımızdan dışarı çıkmayı ve sıkıntılarımızı paylaşmayı veya galibiyetlerimizi kabin ateşimizi durduran arkadaşlarımızla kutlamayı severiz. Öncelikle üç yabancıya özel bir teşekkür: Keith, Carlos ve John. Karlı bir gecede bir yabancıya yardım ederek büyük bir iyilik yaptınız ve ben de size bir sonraki kitabımda teşekkür edeceğime söz verdim! Ve bana kulak veren, nasıl gittiğini soran, en son çıkan kitabım için ön sipariş veren, kitapçıları ve kütüphaneleri dolaşıp stok yapmalarını isteyen ve bu haberi yayan tüm yazar ve okur arkadaşlarıma teşekkür ederim. Bu aynı zamanda İngiltere, İsviçre ve ABD'deki ailem için de geçerli - beş kitaptan sonra bile son derece destekleyiciler. Hepiniz aklımı başımda tutuyorsunuz ve ben çok şanslıyım.

Kitap yazmak için zamanım ve yerim olduğunda en mutlu (ve evlenilmesi en kolay) olduğumu anlayan ve bu romandaki Callum gibi, uykusuzluk çektiğimde gecenin bir yarısı onu uyandırabileceğimi teklif eden kocam Kevin'a teşekkürler. Nadiren yapıyorum ama teklifin orada olması çok önemli. Ve şimdi dört yaşında olan ve insanlara 'Annem kitap yazıyor' demeyi öğrenen Elsie'ye teşekkür ederim.

çok sevimli ve muhtemelen benim tanıtım çabalarımın satabileceğinden çok daha fazla kopya satıyor.

Bookouture'daki eski editörüm Maisie Lawrence'a da teşekkür ederim, önceki iki romanım *Bebek Monitörü* ve *Kocamın Eski Sevgilisi*'nde harikaydı ve bir sonraki yayıncılık macerasına atılmadan önce *Gelinin Sırrı'nın* ilk fikrinin şekillenmesine yardımcı oldu. Kendisiyle çalışmak bir zevkti ve yayıncılık kariyerinde ona bol şans diliyorum.

Ve son olarak, isimleri bir sonraki sayfadaki kredilerde listelenen Bookouture ekibine çok teşekkür ederim. Anlayışlı ve destekleyici rehberliği ve önerileriyle *Gelinin Sırrı'nın* bugün elinizde tuttuğunuz romana dönüşmesine yardımcı olan ve hem bu kitapta hem de bir sonraki kitabımda birlikte çalışmaktan büyük keyif aldığım editörüm Ruth Jones'a özel teşekkürlerimi sunarım. Böylesine yetenekli, ilham verici ve bilgili insanlardan oluşan harika bir grupla çalışmaktan mutluluk duyuyorum ve beni kabul ederlerse çok uzun bir süre Bookouture yazarı olmaya devam etmeyi umuyorum.

Son olarak: *Gelinin Sırrı'nı* okumayı seçtiğiniz için size teşekkür ederim sevgili okur. Umarım Maeve ve Gilly'nin hikâyeleri birbirine karışırken keyif almışsınızdır. Eğer bu Rosie Walker'ın ilk kitabıysa, umarım sevmişsinizdir ve gelecekte başka bir kitap okumak için ilham almışsınızdır. Eğer beşini de okuduysanız, çok teşekkür ederim. Okuyucularım çok önemli - geri bildirimleriniz ve teşvikiniz beni yazmaya devam ettiriyor, bu yüzden lütfen iletişime geçin, arkadaşlarınıza söyleyin veya bir yorum yazın.

PUBLISHING TEAM

**Bir el yazmasını kitaba dönüştürmek birçok kişinin çabasını gerektirir.
Bookouture yayın ekibi, bu yayına katkıda bulunan herkese teşekkür eder.**

Ticari Lauren
Morrissette
Hannah Richmond
Imogen Allport

Kapak tasarımı
Brewster Projesi

Veri ve analiz
Mark Alder
Mohamed Bussuri

Editoryal
Ruth Jones
Charlotte Hegley

Metin Editörü
Jane Eastgate

Düzeltilmen
Liz Hatherell

Pazarlama
Alex Crow
Melanie Price
Occy Carr
Cíara Rosney
Martyna Młynarska

Operasyonlar ve dağıtım

Marina Valles
Stephanie Straub
Joe Morris

Yapım Hannah
Snetsinger Mandy
Kullar
Ria Clare
Nadia Michael

Tanıtım

Kim Nash
Noelle Holten
Jess Readett
Sarah Hardy

Haklar ve sözleşmeler

Peta Nightingale
Richard King
Saidah Graham

Bookouture tarafından 2025 yılında

yayımlanmıştır Storyfire Ltd.
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.bookouture.com

AEA'daki yetkili temsilci Hachette Ireland 8 Castlecourt Centre
Dublin 15 D15 XTP3
İrlanda
(e-posta: info@hbgi.ie) Telif

Hakkı © Rosie Walker, 2025

Rosie Walker bu çalışmanın yazarı olarak tanınma
hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz,
herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi
bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

e-Kitap ISBN: 978-1-83618-081-4

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler, işletmeler,
kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan
veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

